

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
56**

V ŠEJN

**CENA
40 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

DAMA POD MASKOM

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**DAMA
POD MASKOM**

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 56

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
DISGUISED LADY

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAČKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ HORVAT
Juliana KARDOŠ

Štampa: 5. I 1984.
Tržište: 16.I 1984.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TO-
MIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — DIS-
GUISED LADY. Copyright: 1976. by Tow Publications INC, prema
ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Olovne kugle su fijukale pored Zapadnjakovih ušiju kao da ih je sam davo usmeravao tako precizno. On uvuče glavu što je više mogao. Komadi odronjenog kamenja zasipali su mu lice.

Ali, odjednom, sve se utišalo. Nastala je neka čudna, preteća tišina.

Visoki Zapadnjak se pomeri malo ulevo, trudeći se da se zakloni i da stene štite njegovo telo od tih opasnih pucaroša.

Međutim, ništa se nije dogodilo. Još uvek je carovala tišina. Ali, ti nitkovi su svakako bili tu negde. Njegovo oko ih nije videlo i Zapadnjak je instinktivno osećao da ga oni motre.

Užarena kugla s neba je pržila nemilosrdno. U ovom kamenjaru uske kotline teško da bi neko pod tako vrelinim zracima sunca mogao da izdrži duže vreme, a da ne bude spržen ili čak i da krene na dugi, daleki put bez povratka.

Zapadnjakov konj bio je privezan na drugom kraju kotline u osvežavajućoj senci jednog ogromnog ariša. Visoki čovek je ovog trenutka zavideo svom mrkovu i poželeo da se nađe u njegovoj koži. Tamo u hladu bi Šejn još i imao neke šanse, ali ovde, usred ovog užarenog kamenja, mrka kapa!

Što je bilo najčudnije, nije znao ko to puca na njega, a još manje mu je bilo jasno, zašto žele ti momci da ga ustrele?

Tamo gore u nebeskim visinama kružio je soko. Odjednom je promenio pravac i kao strela nestala negde u dubinama iza grebena ogromnih stena, tamo negde na severu.

Koliko li samo dugo misle ti lupeži da ga muče? Da se kuva u svom sopstvenom znoju, i da se sparusi kao pregaženi gušter!

Zapadnjak se odlučio da oproba i stari otrcani trik sa šeširom na dršci revolvera. Njegov novi „stetson“ podiže se uvis i nagnu se nekoliko puta na jednu i drugu stranu. Šejnu se srce steglo kad je pomislio da će neko možda napraviti ruku u tom komadu odeće koji mu je bio tako drag. Ali, svakako je bolje da neko probuši šešir nego njegovu rođenu glavu.

Opet se ništa nije dogodilo.

Da nisu ti đavolji ugursuzi uhvatili put pod noge i nestali bez traga i glasa? A, moguće je da su prozreli Zapadnjakov trik. Pred visokim čovekom isprečila se teška zagonetka. Ako je reši pogrešno, ne gine mu metak u čelo.

Šejn spusti revolver sa šeširom. Očigledno da mu trik nije uspeo. To je bilo jasno kao dan.

Zapadnjak se zamislio duboko. Razmišljao je ko bi stvarno mogao biti taj koji želi da ga upuca? U stvari, bilo je više mo-

maka, to je sigurno. A, zašto žele njegovu kožu? Nikako mu na pamet nije padala neka misao niti neki razuman razlog.

Izgleda da su to ipak neki banditi! Ali, zašto su ga napali kad im mora biti jasno da od njega neće moći ništa da opljačkaju? Ništa!

Možda su to neki Indijanci koji su bacili oko na njegovog konja i oružje koje nosi sa sobom? Nalazio se u oblasti gde Apači idu u lov. Ali, prema onome što je dan ranije čuo u Ganadou, malom stočarskom mestu, koje se nalazilo negde na kraju Navajo-oblasti, crvenokošci su tako mirni i ne diraju nikog ko tuda prolazi.

— Bacaj pucaljku i ustaj! — zagrme glas iza njega.

Bilo je to tako iznenadno da Zapadnjak nije mogao ni da trepne. Najviše sedam, osam koraka, ocenio je on. Na toj razdaljini mogao bi da ga upuca i neko kome su oči vezane.

Šejn je olabavio prsti i oružje iz njegovih ruku tresnu o kamenito tlo. Zapadnjak polako ustade i podiže ruke uvis. Koraci su bili sve bliži i bliži.

— Najbolje je da ne reskiraš ništa, momče! — zagrme neki dubok glas. — Imamo te na nišanu i možemo te smaknuti kao prerijskog zeca kad god to zaželimo.

Glas je zvučao preteće. Izgleda da mu se taj čovek približio na korak-dva.

Da, Zapadnjak je dobro procenio. Uskoro njegovi revolveri kliznuše kao od šale iz futrole na njegovim kukovima i tresnuše o tvrdo tlo.

— Sada možeš da se okreneš! — čuo se ponovo glas iza Zapadnjakovih leđa.

Šejn je poslušao.

Nepoznati momak je primetio da se Zapadnjak iscerio u njega i napravio grimasu na licu kao da je progutao čašicu sirćeta bez vode.

— Šta je tu smešno? — upita on ljutito. Žile na njegovim slepoočnicama su igrale.

— Ma hajde, šta se ceriš kao lud na brašno? — upitao je čovek ljut kao ris.

— Kad sam čuo tvoj glas, pomislio sam da to mora biti neka grdosija od čoveka, momčina, jača od planinskog medveda, a kad tamo, šaka jada. Neki čovečuljak.

— Tebi je, izgleda, dojadilo da se vucaraš po ovom svetu, pa si se žarko zaželeo pakla! — huknu čovek namrgođeno.

Šejn oceni da je to prilično mlad momak. Ispod tridesete sigurno. Bio je stvarno nizak rastom i mršav kao da ga je sam davo sušio na paklenoj vatri.

Iza kamenih stena lagano su sada počele da se kreću glave, a zatim se pojaviše u svojoj svojoj veličini još njih trojica. Njihova lica bila su surova. Oči su im sevale preteći, kao da hoće da kažu, nema milosti. Naravno, za pobeđene.

— Pitaj tog nacerenog lupeža, gde je opljačkana lova, Ronil

Rekao je to momak koji je rastom bio najviši među trojicom koji su se pojavili iza stene.

— Da! — odseče Roni kratko. — Hej, momčino, gde su pare? Nemoj da vrdaš, istinu na videlo!

— O čemu vi to pričate, momci? — upita Zapadnjak, slognuvši ramenima.

— Meni se čini da taj nestašni vragolan tera šegu s nama, Kente — viknu jedan momak i zabaci svoj masni šešir na vrat. Iznad njegovog čela pojavi se tamnoplava kosa. — Možda bi trebalo da budemo malo jasniji, zar ne?

— Mirno, Bredi! — huknu Kent.

— Ja stvarno nemam pojma o čemu se radi — osmehnu se Zapadnjak i sleže ramenima. Više se nije tako drsko osrio, da ne bi izazvao gnev kod njih.

Poslednji od trojice koji su se pojavili iza stene, čije ime Zapadnjak još nije saznao prišao je na korak Šejnu i uputio mu probadajući pogled. Oči su im se srele. Šejn je ocenio da taj namrštenko mora imati oko četrdeset i pet godina. Bio je srednje visine, mišićav i snažan, a na njegovom licu bilo je dosta ožiljaka.

— Da sam ja na tvom mestu, ne bih se dugo kolebao, mister — otvorio bih usta pre nego što mi kugla probuši lobanju.

Tanak pištav glas kao da je pojačavao još više neprijatan utisak koji je ostavljao ovaj čovek, čiji je pogled podsećao na otrovni pogled zmije.

— Mislim da ste me zamenili s nekim — reče Šejn, pokušavajući da deluje mirno.

— Aha, tako znači? — smejao se Bredi. Klimnuo je glavom momku sa zmijskim pogledom i dodao. — Šta ti kažeš na to, Grande? Da li da ga oslobodimo tog tereta?

Svi su se grohotom smejali. Izgleda da im je bilo jako zabavno.

— Nisam ja taj na koga vi mislite, momci! — viknu Šejn. — Ni u snu nisam sanjao novac o kome govorite. Ako mi ne verujete onda pretresite moje džepove i bisage moga konja.

— Ovaj momak hoće da nam proda rog za sveću — prasmu Kent.

— Govorimo o novcu iz banke u Ganaduu — objasni Grand. — Da li sam sada bio jasan?

— Eto, znao sam da ste uhvatili pogrešnog čoveka — odgovori Zapadnjak.

Tačno u podne dan ranije on je izjahao iz Ganaduu. U to vreme banka sigurno nije bila opljačkana. A, otkuda su same ovi nitkovi znali za to da je banka opljačkana? Izgleda da su sasvim sigurni u ono što tvrde.

Iza Šejnovih leđa začuo se topot konjskih kopita. Šejn okrete glavu.

Neka žena jahala je kroz dolinu. Vodila je njegovog konja.

Kada je Zapadnjak ugledao masku na njenom licu bilo mu je jasno da je duboko zagazio u zmijsko gnezdo. Baš u ono na koje je očekivao da će naići tek stotinu milja dalje prema jugu.

Ali, iznenađenje je možda obostrano, s tim što je Šejn verovao da ima izvesnu prednost, jer banda ne zna ko je on.

II

Žena žestoko povuče uzde konja na kome je jahala. Njen pogled prostrelao ga je kroz proreze maske koja je bila na njenom licu.

— Ove spljčštene vreće na njegovom konju su prazne — kriknuo ona besno. — Tu nema ništa!

Glas joj je bio piskav i kao da se u njemu osećalo ražočaranje.

Zapadnjak se kiselo osmehnu.

— Baš tako kako sam ja ovog trenutka saopštio džentlmenima, leđi — reče on oprezno. — Mora da je posredi neka gadna zabuna. Vi ste mene zamenili s nekim. Ja sigurno nisam taj čovek koji je odneo novac iz banke u Ganadou.

Žena ga preseče pogledom kroz proreze maske.

— Petresite tog nitkova! — naredi ona.

Grand, čovek sa zmijskim pogledom, opipao je temeljno Zapadnjaka sa svih strana. Zatim je pažljivo zavlacio ruke u njegove džepove.

— Ništa! — objavi on besno.

— Možda je ta hulja negde još ranije bacila vreću s parama kad je osetio da mu preči opasnost — upade Roni u razgovor.

— Vežite ga! — naredi dama pod maskom.

Bacila je spretno uzde svog konja Kentu u ruke i sjahala.

Njen stas bio je vitak i delovao je otmeno, što se nikako nije slagalo s njenim osornim držanjem, i grubim načinom na koji je naređivao momcima šta da urade. A, oni su poslušno povijali vratove i kezili se bez ikakve potrebe. To je Zapadnjaku odmah palo u oči.

Kada je on nešto malo kasnije, vezanih ruku i nogu, osetio da je ta đavolska žena stala pored njega, Šejn je bez ikakvog ustručavanja odmerio od glave do pete.

Pušila je cigaretu, mada joj je maska pri tom smetala.

— Zašto tako glupo buljiš u mene, ti, kopile jedno? — viknu ona besno. Njeno pitanje bilo je upućeno Šejnu.

Ne ponaša se kao prava dama, ocenio je Zapadnjak. Nije tu sve baš tako skladno. Ali, učinilo mu se da ovo nije baš najpogodniji trenutak da se s njom objašnjava.

Jedan za drugim ljudi su okretali leđa.

Ipak, najzad se oglasio Grand.

— Možda stvarno to nije taj čovek — reče on namrštena lica. — Natrapali smo na pogrešnog momka, i šta sad?

— Sasvim je moguće — složila se Bredi. Njegov pogled bio je upravljen prema ženi, kao da je ona jedina koja donosi odluke.

— Idioti! — kriknu maskirana dama.

Za trenutak je nastala tišina, kao posle paklene oluje.

— Šta sada da radimo s njim? — usudio se da upita Kent, pokazavši rukom prema Zapadnjaku.

— Mislim da je najbolje da ovo sve zaboravimo i da se svi lepo razidemo, kao da se ništa pod milim bogom nije dogodilo, amigos — predloži Zapadnjak osmehnuvši se. — Kaže se da grešiti može svako. Eto, vi ste se u meni prevarili. To je ono što je jedino istinito, zar ne?

Ali, đavo je terao svoje. U tom trenutku na ulazu u kotlinu pojaviše se jahači kao da ih je vetar doneo ovamo. Zapadnjak je bio prvi koji ih je primetio. Odmah mu je palo u oči da na jednom od njih na grudima blista šerifska zvezda koja se tako jasno presijavala na suncu.

— U ovom trenutku, mislim da je najbolje da ovom nitkovu zapušimo usta jednom zauvek — reče Roni.

Njegov glas kao da je odjednom dobio neku dozlaboga duboku nijansu. Prestao je da govori i sada je netremice buljio u jahače koji su već bili ušli u kotlinu i uperili svoje poglede ovamo preko.

— Sto mu gromova! — opsova Grand. — Ne preostaje nam ništa drugo nego da uhvatimo maglu što brže možemo. Drugog izbora stvarno nemamo.

Tako su i uradili.

Maskirana dama vinula se spretno u sedlo svog konja i odmah krenula.

Momci su potrčali brzo prema obližnjoj steni gde su se verovatno nalazili njihovi konji.

Grupa jahača na drugoj strani kotline, na čelu sa šerifom, krenula je.

Kad su banditi izjahali iza stena na čistinu, pali su prvi pucnji.

Zapadnjak nije mogao mnogo da vidi od onoga što se dešavalo. Osim toga, nekoliko olovni kugli odbilo se o stene u njegovoj neposrednoj blizini i on se priljubio za tlo.

Ali, pucnjava odjednom prestade. Zapadnjak promoli glavu iznad stene iza koje se bio zaklonio.

Prva stvar koju je njegovo oko ugledalo, bila je metalna zvezda na grudima koščatog čoveka koji je zaustavio konja neposredno pored njega i bez reči ga posmatrao.

Polako su pristizali i ostali. Jedan čovek, koji je verovatno bio šerifov pomoćnik, objavio je.

— Uхватili su maglu, nitkovi. Ne možemo ih stići, šerife.

— Nije nam toliko ni važno, uhvatili smo bar ovog ovde — reče šerif i osmehnu se zadovoljno.

Zapadnjaku je polako počelo da sviće pred očima u kakvu se tek sada nevolju uvalio. S konja na magarca, pomisli on. Ovaj priprosti šerif ga, izgleda, smatra jednim od bandita. Kako je mogao da dođe na tu pomisao, to Sejnu, stvarno, nije jasno. Uostalom, Zapadnjak je ležao na zemlji vezanih nogu i ruku.

— Pa, mladiću, imaš li nešto da nam saopštiš? — upita zvezdonosac, osmehujući se i pokušavajući da time ohrabri Zapadnjaka.

— Sto mu gromova, imam! — ote se iz Šejnovih usta. —

Eto, da počnem od toga da mi ovi konopci tako bolno stežu mišiće. Možda biste bili tako dobri da me odvežete, šerife!

— Ne berite brigu, hombre — reče šerif otegnuto. Izvadio je kesu sa duvanom i papir i polako počeo da zavija cigaretu.

— Zašto žuriti, mister? — upita zvezdonosac.

— Pravo kažete, šerife — odvrati Zapadnjak stenjući. — Ja, stvarno, imam vremena na pretek.

— I biće ti potrebno — huknu šerif.

Dao je znak jednom čoveku koji se nalazio među jahačima.

— Može li biti da je to on, mister Morise? — obrati mu se šerif.

Taj čovek koga je šerif nazvao Morisom, bio je neki mršav i sed starac. Nosio je niklovane naočare i upravo tog trenutka ih je skinuo i obrisao maramicom. Zatim ih je ponovo stavio na svoj orlovski nos. Nagnuo se i dobro osmotrio Šejna.

— Pa, šta da vam kažem, mister Šeborne! — reče on pi-skavim glasom. — Kad je momak ušao u banku imao je vezanu maramu preko lica. Ali, meni se čini da bi to mogao biti on.

Šerif nije bio zadovoljan tim odgovorom. Jer, izustio je neku psovku i uputio mračan pogled Morisu. Naredio mu je da još jednom dobro zagleda tog momka i kaže jasno da li je to on ili nije?

Moris se kiselo isceri.

— Pa, već sam vam rekao da je njegovo lice bilo pokri-veno maramom, šerife — reče on. — Ali, što duže posmatram tog momka, njegovu visinu i ostalo, čini mi se da je to on. Jeste, to je bio on.

Zapadnjak nije nimalo bio raspoložen da zbog tog otrca-nog starog mačka dobije omču oko vrata.

— Ja sam taj crni đavo! — isceri se on. — Bar ako mislite na pljačku banke u Ganadou.

— Pa, to je divno! — viknu šerif pobedonosno. Njegov glas je ličio na cvrkutanje ševe koja pozdravlja sunčano jutro iz plavih nebeskih visina. — Znači, tebi je poznato, momčino, da je juče opljačkana naša banka.

— Poznato mi je — smeškao se Šejn zagonetno. — Obave-stili su me moji drugari. Oni su zbrisali kad su vas ugledali, a mene su ostavili na cedilu.

— Aha! — huknu šerif. — Znači novac je kod njih?

— Na žalost, nije, mister. Jer, oni su mislili da je kod me-ne.

— Ako ne ide drukčije, ja ću lično preduzeti odbranu tog.

Tek što su te reči izašle iz Zapadnjakovih usta bilo mu je jasno u kakav gadan sos je samog sebe uvalio. Primetilo se to na licima šerifa i njegovih ljudi.

Šerif Šeborn ispljunu pikavac koji je bio prilepljen uz nje-govu donju usnu. Osmehnuo se hladno.

— Dobro! — reče Šejn i podiže ruku uvis. — Sada ću vam ispričati kako je stvarno bilo.

— Šta tu ima da razglabamo? Ti si opljačkao banku, to je

jasno kao dan. Moris te je prepoznao i on će posvedočiti pred porotom da je to tačno.

— Ala je on pametan! — podsmevao se Sejn. — A, objasnite mi kako sam ja dospeo u ovakvo stanje, šerife? Ne mislite, valjda, da sam ja samog sebe vezao?

— Objašnjenje je jako jednostavno, sinko. Ti nisi bio sam. U vreme kad je banka opljačkana po gradu su se muvale unakolo mnoge protuve. Kasnije ste se posvađali oko plena. Ostali su dobili repu, a ti lišće. Ali, ne beri ti brigu. Pohvataćemo mi i ostale bandite i uzećemo im novac.

— Mislim da je najbolje da ga odmah obesimo, šerife! — predloži čovek koji je očigledno bio šerifov zamenik. — Nema potrebe da ga vučemo s nama. Osim toga, taj nitkov će nam smetati dok budemo gonili bandu.

— Priznajem da to ima svojih prednosti, Pinere — namršti se Šeborn. — Ali, to ne ide tako, brate. Momak mora najpre biti izveden pred redovni sud.

— Nije mi jasno, zašto, šefe? Nas je dovoljno ljudi ovde da izaberemo porotu. Među nama je i mirovni sudija Hauard.

Piner se još jednom pakosno osmehnuo i dodao.

— Ako ne ide drukčije, ja ću lično preduzeti odbranu tog nitkova.

— To bi bio linč, šerife! — bunio se Zapadnjak. — Vi to dobro znate.

— Varaš se, sinko — odgovori šerif Šeborn suvo. — Zar nisi čuo da je i sudija Hauard među nama?

Okrenuo se i pokazao rukom prema jednom čoveku.

— Odlučite vi sami, Hauarde — predloži šerif. — Ali, brzo. Jer, njegovi drugari će steći još veću prednost. Ne smemo zaboraviti da je novac sada kod njih.

III

Senka koju je bacao ogromni ariš nije ohladila Zapadnjaka. Nije to bilo čudno, jer sedeo je na nemirnom konju koji je svakog trenutka mrdao. A, ono najgore bilo je to što mu je omča već bila namaknuta na vrat.

Sudski proces je bio najobičnija lakrdija. Ali, to nije predstavljalo nikakvu novinu ovde na Zapadu. U to vreme kršenje zakona i nasilje pretili su da uzmu maha i nije bilo nikakvo čudo što su običaji bili tako surovi, kao i sredstva kojima je stanovništvo ove pionirske zemlje pokušavalo da zaštiti sebe i svoju imovinu. A u zemlji gde jedna obična krađa konja znači omču oko vrata, nije se moglo ništa drugo očekivati za pljačku. Kazna se izvršavala na licu mesta.

Ali, šta će biti s onima koje proglase krivim bez ikakvih dokaza i natovare im na vrat nešto što ni u snu nisu sanjali? Njima je bilo utoliko teže.

Šerif Šeborn držao je čvrsto uzdu konja na kome je sedeo Šejn u sedlu. Bilo je potrebno samo da pusti uzdu, i svemu bi bio kraj.

Zapadnjak oseti kako hladne graške znoja polako klize niz njegovo lice.

— Red je da te pitam — počeo je šerif — da li imaš da kažeš nešto pre nego što te otpratimo na put bez povratka, momče? Ako nemaš, onda pomolite se za oprostaj grehova!

Zapadnjak je ocenio da više nema nikakvog smisla da još jednom pokuša da ubedi ove ljude kako on nema nikakve veze s tom prokletom pljačkom banke. Zato nije rekao ni reč.

— Trenutak, šerife! — doviknu mirovni sudija Hauard. Podigao je ruku uvis.

Bio je to visok, mršav čovek. Sa njegovog naboranog lica sevale su hladne vodnjikave oči, koje su skoro uvek bile polu-otvorene. Uprkos retke sede kose Zapadnjak je ocenio da taj stari mršavko ne može imati više od pedeset godina. Delovao je kao neko kome su se o glavu obile mnoge nepravde bez mi-losti. Možda ga je život učinio surovim.

— Ipak, tom momku moramo pružiti poslednju šansu! — viknu on piskavo i podiže pogled prema Zapadnjaku. — Neka se konačno izjasni.

Primeti-lo se da ljudi postaju nestrpiljivi.

— Samo gubimo vreme, sudijo! — vikao je šerif. — Da je hteo da govori, već bi rekao.

— Šta želite da saznate, vaša visosti? — upita Zapadnjak. Hauard se osmehnuo.

— Ubeđen sam da znaš gde se nalazi gnezdo gde se skriva-ju banditi, momče.

Zapadnjak se kao davljenik uhvatio za poslednju slamku koja se pojavila na vidiku.

— Da li treba da vas odvedem tamo? — upita on brzo.

— Čuj, momče — reče sudija namrštivši se. — Ja bih kaz-nu smrti mogao da zamenim zatvorom.

Zapadnjak nabra obrve kao da duboko razmišlja i koleba se.

— Slažem se, sudijo — reče on kreštavim glasom. — Ti prokleti jazavci su me ostavili na cedilu i nema razloga da ih ja štitim.

— Jako sumnjiv posao — ljutio se šerif besno i s nepo-verenjem gledao u Zapadnjaka. — A, šta ako naš taj obešenjak namagarči, sudijo?

— Moramo ići na rizik, Šeborne — odvrati mršavi sudija. — U pitanju je ogromna suma novca.

Kad su Šejnu skinuli omču s vrata, on je duboko uzdahnuo. Osećao se kao da je ponovo rođen. Ali, dobio je u vremenu. To je ono najvažnije. Međutim, to svakako neće dugo trajati. A, najgore od svega je bilo to što mu ni na kraj pameti nije padalo, gde da traži tu đavolski opasnu bandu i njenog vođu, damu pod maskom?

Kad je krenuo na put Zapadnjak je dobio samo maglovita

obaveštenja. Treba da otkrije opasnu bandu koju navodno predvođi neka žena, koja nosi masku na licu i niko je nikad nije mogao prepoznati.

Od svega je jedno bar bilo tačno, priča o ženi koja pod maskom juri ovim ogromnim prostranstvima je tačna.

IV

Nisu verovali Šejnu, i to nisu ni krili. Naravno, on je ostao vezan, a dvojica snažnih momaka pratili su svaki njegov pokret. Nije mogao ni da pisne.

„Mi o toj bandi znamo jako malo — rekao mu je čovek iz Sedme brigade pre tri nedelje u Fort Vindgejtu, Novi Meksiko. Ali, sigurno je to da ti nitkovi uznemiravaju celu Arizonu. Za njima su ostali tragovi veliki kao kakva plašina. Mnogobrojne pljačke banaka, napadi na poštanska kola i vozove kad su prevozili novac, razna ubistva. Poslednji put je banda izvršila napad u Holbruku na obalama Puerko Rivera. Nestalo je bez traga četvrt miliona dolara iz Nacionalne banke Arizone. Taj novac je pripadao odgajivačima stoke iz ove oblasti. Mnogi rančeri su zbog toga propali.

U dva napada očevici su tvrdili da neka đavolski prepredena žena sa maskom na licu jaše sa banditima, a neki pretpostavljaju da je ona njihov vođa. To je sve, mister Šejne. Želim vam mnogo sreće i verovatno će vam biti potrebna više nego ikada.

Ipak, i to malo što je čuo bilo je tačno. Bare u ovom trenutku.

Šejn je imao đavolski neprijatno osećanje da mu se omča nalazi još uvek oko vrata. A, od nje, izgleda, nije bio daleko. Jer, strpljenje šerifa Šeborna i njegovih ljudi je bilo na izmaku.

Počelo je da se smrkava. Naišli su na neki uzan plitki potok. Voda je bila bistra i penušava.

Šeborn pogleda u Zapadnjaka.

— Pa, hombre, šta ti kažeš? — upita on.

— Mislim da je najbolje da ovde logorujemo — promrmlja Šejn. — Ionako ne možemo stići tamo pre sutrašnjeg mraka. Osim toga, konji su iscrpljeni i potrebno je da se odmore, i to što pre.

Piner, zamenik šerifa, razvuče usne u široku grimasu.

— Ne, nego ćemo jahati dalje, zar ne, gazda? — isceri se on. — Malopre sam dobro zagledao tragove. Ti banditi imaju prednost od dva sata. Pod okriljem noći možemo lako da ih stignemo.

Šeborn je najpre zagledao umorne konje, a zatim njegov pogled kliznu prema Zapadnjaku.

— Ti si u pravu — izjasni se zvezdonosac. — Životinjama je potreban odmor. A, i vi dobro mislite, Pinere. Ako naš Šejn

ne vodi u pogrešnom pravcu, onda noćas moramo da stignemo bandu, jer i oni će svakako logorovati. Zato ćemo se sada odmoriti dva sata, a onda jašemo dalje.

Tog trenutka neko od momaka kriknu prodorno. Pokazivao je rukom u pravcu obale potoka gde je zemljište strmo padalo u dubinu.

Svi radoznalo potrčaše tamo i zagledaše se u provaliju.

Zapadnjaku se ukazala povoljna prilika. Ništa bolje nije mogao da poželi ovog trenutka. Niko nije obraćao pažnju na njega. Vinuo se brzo u sedlo svog mrkova i pojurio u daljinu.

— Hej, Šejne, dođite ovamo! — doviknuo je Šeborn. Ali, istog trenutka se trgao kao da ga je grom pogodio.

Šejn je čuo kako besno psuje svoje ljude.

Padoše prvi pucnji. Olovo je zviždalo negde visoko iznad Zapadnjaka. Ali, on je ubrzo zamaćao iza nekog visokog žbunja koje mu je sada služilo kao zaklon.

Topot konjskih kopita i graja ljudi bili su sve bliži i bliži. Šejn je osetio da su mu već za petama. Ošinuo je žestoko konja i skliznuo iz sedla. Pao je usred gustog žbunja. Vezane ruke su mu smetale, ali on je puzio četvoronoške što je brže mogao.

Na njegovu sreću, već je bio pao mrak. Dovikivanje ljudi i topot kopita dopirali su jasno do njegovih ušiju. Ali, čuo ih je sve slabije i slabije. Znači, njegov konj je galopirao dalje kroz noć. Mrak je postajao sve gušći, a grupa jahača je mislila da je on još uvek na konju.

Nije mu bilo preostalo mnogo vremena. To je Šejn dobro znao. Jer, kad dostignu konja biće im jasno da su nasamareni.

V

Zapadnjak je u svojoj čizmi stalno držao jedan sakriven mali nož koji mu je često bio od velike koristi. Izvadio ga je i ubrzo su njegove ruke bile slobodne.

Ustao je i oslušnuo. Ništa se nije čulo. Znači, još uvek jure za njegovim konjem.

Šejn je samo letimično pogledao niz strmi obronak. Tu negde je jedan od Šebornovih ljudi kriknuo pre izvesnog vremena i pozvao ostale ljude.

Zapadnjak odmah primeti nešto crno što je ličilo na ljudsko telo. Prokrčio je sebi put kroz gusto žbunje i ubrzo je bio pored potoka.

Sada je jasno mogao da vidi nepomičnog čoveka na zemlji. Mrak je bio tako gust i Zapadnjak nije mogao mnogo da raspoznaje.

Spustio se niz strminu i stao na nekoliko koraka od čoveka koji je jednim delom tela ležao u vodi i nije se micao.

Šejn je izvukao nepokretno telo iz vode i okrenuo ga na leđa.

Bio je to neki visok čovek, skoro Zapadnjakove građe. Zatim je otkrio zgrušanu krv. Otkopčao mu je jaknu i košulju. Pokazala se duboka rana. Kugla je prodrila u grudi čoveka za jednu širinu šake ispod sunca.

Izenada je Šejn začuo prigušeno stenjanje. Znači, čovek još nije mrtav.

Zapadnjak se sagnuo. Primetio je da ranjenik teško diše, a zatim je ugledao čovekove oči koje su ga ukočeno gledale.

Tog trenutka iznad strmine začulo se frktanje konja. Šejn se okrenuo. Ugledao je svog mrkova koji je stajao tamo gore i kopao nogama po pesku.

— Idi do đavola, ti prokleti obešenjače — viknu visoki čovek. Namagarčio si te ljude i sada si se još vratio. Dobro je što si izvukao živu glavu, kljusino!

Zapadnjak se zadovoljno smejao. Popeo se uz obronak i uhvatio uzde mrkova. Prošao je unaokolo i vratio se do ranjenog čoveka.

— Možeš li da ustaneš? — upita on tiho.

Ali, to je bilo nepotrebno pitanje. Povređeni čovek je nepomično gledao u njega. Pokušao je da makar malo pokrene glavu, ali mu to nije uspeo.

— Moramo da se gubimo odavde. Šerif samo što nije stigao sa svojim ljudima. A, onda kad se oni pojave, nama dvojici nema spasa, mućaćo!

Zapadnjak je pokušao da podigne čoveka. Povređeni je bolno stenjao. Bio je đavolski težak. Ali, Zapadnjak je uspeo da ga prebaci preko sedla.

— Moramo da bežimo, amigo — šaputao je Šejn.

Dok je govorio primetio je da se ranjeni čovek onesvestio. A, možda je i dušu ispustio! Ali, Zapadnjak nije imao ni dovoljno vremena, niti mu je gusti mrak dozvoljavao da to proveri.

Poveo je konja za sobom. U daljini se čuo topot konjskih kopita. Šerif se vraćao sa svojim ljudima.

Šejn je vodio konja uz breg na drugoj strani potoka. S naporem se probijao sebi put kroz gusto šiblje. Sada je bilo tako mračno da se skoro ni prst pred nosom nije mogao videti.

Jedna šašava misao mu se uporno vraćala, bez obzira koliko se on trudio da je se oslobodi. Uvrteo je sebi u glavu da je taj ranjeni čovek, koji je verovatno već bio mrtav i koji je stvarno ličio na njega, možda bandit koji je ispraznio banku u Ganadou. Njega sada traže svuda unaokolo i žele da mu stave omču oko vrata.

Izašao je iz žbunja. Pred njim se sada širila prerija sa blagim uzvišenjem, a u daljini su je okruživala brda.

Išao je još dugo dok travnata ravnica postepeno nije počela da prelazi u brdovit predeo. Pojavio se mesec i postalo je vidnije.

U jednoj uskoj udolini okruženoj gustim žbunjem, Šejn je stao. Nije čuo nikakve glasove. Znači, nema gonilaca.

Opipao je ranjenog čoveka. Nije bio mrtav. Da bi taj mo-

mak imao bar neku šansu da preživi, Zapadnjak je morao odmah sada da pokuša da mu izvadi olovo iz grudi. Ali, bilo je jako malo nade da će preživeti.

Šejn je prikupio suva drva i založio vatru. Povređeni čovek je nepomično ležao zatvorenih očiju.

Visoki čovek izvadi svoj nožić. Uz treperavi odsjaj plamena prihvatio se posla. Ranjeni čovek je prostenjao nekoliko puta, a zatim učutao.

Zapadnjak je strahovao da možda operiše nekog koje već ispustio dušu i preselio se na onaj svet, ali nastavio je uporno dalje, sve dok najzad nije prstima uhvatio olovnu kuglu. Nalazila se blizu jednog rebra od koga se verovatno odbila. Rana nije bila tako duboka, ali je čovek već ranije izgubio jako mnogo krvi.

Šejn se setio boce sa brendijem. Izvukao je iz bisaga svoga konja i najpre sam otpio dobar gutljaj, a zatim ostatak sasuo u ranu kako bi je dezinfikovao pre nego što stavi zavoj.

Više u ovom trenutku nije mogao da učini. Nadam se da me neće pronaći pre nego što svane, pomisli on. A, zatim je zaspao.

VI

— Sto mu pasjih godina! — režao je Piner besan kao ris. — Pa taj čovek je nestao!

Sišli su svi niz obronak.

— Sada još i to! — prasnu šerif Šeborn. Njegovo lice natmurilo se kao letnje vreme pred oluju.

Za trenutak je nastala tišina.

— Najbolje da sačekamo zoru i onda krenemo natrag kući, šerife — redloži neko. — Potučeni smo do nogu i nema više nikakvog smisla da se i dalje potucamo po ovim brdima.

Šeborn je uspeo da proguta psovku koja mu je već bila na usnama. Čitav sat tražili su tog pasjeg sina Šejna, a zatim su zbog mraka morali da odustanu od dalje potere. Sada je kao novi udarac došlo još i ovo.

— Ko bi mogao biti taj mrtav čovek? — razmišljao je glasno sudija Hauard.

— Mrtav čovek koji je odjednom dobio krila i odleteo u pomrčinu — podsmevao se Piner.

Nalazili su se pred zamršenom zagonetkom.

— Možda taj momak i nije bio mrtav — procedi Šeborn kroz zube. — Oporavio se dok smo mi tražili Šejna i pobegao.

— Vi mislite šerife, da je i on pripadao toj bandi? — upita sudija Hauard.

Šeborn sleže ramenima.

— Moguće je — promrmlja on. — Miriše na to da su se međusobno ubijali kako ne bi morali da dele plen.

— I, šta sada da radimo, šerife? — upita sudija.

— Kad svane, jašemo dalje! Ako oni budu tako nastavili da ubijaju jedan drugog, onda će onog zadnjeg kod koga se nađe novac progutati pomrčina.

— A, ta pomrčina smo mi, zar ne? — upita Hauard. Cerio se ironično.

Raspoloženje među ljudima bilo je loše. Bili su umorni i njihova lica namrštena.

— Bolje da smo tog nitkova Šejna odmah obesili — režao je jedan.

Većina je s odobravanjem klimala glavom. Svi su popreko gledali sudiju. Zatim su se uvili u ćebad i zaspali. Vatru nisu ni palili.

Dva sata posle ponoći stražu je preuzeo Piner.

Sa oružjem u rukama i zapaljenom cigarom koja je bila prilepljena za njegovu donju usnu koraćao je on tamo-amo po red obronka gde se nalazio logor. Bio je zadubljen u misli. Već odavno je imao đavolski žarku želju da preuzme zvezdu umesto Šeborna. I to ne samo zbog Ane, njegove verenice, koja je smatrala da je zamenik šerifa nešto ništavno. Da, samo da ta zvezda jednom već zasija na njegovim grudima.

Ruka koja se munjevito obavila oko njegovog vrata od pozadi, oduzela mu je dah. Piner se zagrcnuo i pao. Njegova „vinčesterka“ skliznu u stranu.

Zapadnjak ga pusti i uze pušku u ruke. Zabio mu je gvozdenu cev u trbuh i prošaputao.

— Da nisi pisnuo, prijatelju! Inače, ako se usudiš da otvoriš usta, istog trenutka bićeš mrtav čovek!

Piner protrlja vrat i besno pogleda Šejna. Ipak, nije se usudio da viče.

Zapadnjak uze teški „kolt“ šerifovog zamenika.

— Dovedi šerifa ovamo, hombre! — naredi on. — Ali, nemoj glavom da se šališ da dižeš galamu, jer imam te na nišanu.

Piner ustade i zbunjeno pogleda u Šejna. Uradio je onako kako mu je visoki čovek naredio.

Zapadnjak je budno motrio na svaki njegov pokret. Piner je bio svestan toga da je cev oružja bila đavolski opasno uperena u njega. Zato i nije želeo ništa da reskira.

— Hej, pa šta je sada? — upita Šeborn bunovno.

— Pođite sa mnom, gazda — prošaputa Piner. — Ali, bez galame.

Stavio je prst na svoja usta i pokazao mu da ćuti.

Šeborn je ustao. Bio je pospan i skoro mehanički je koraćao sa Pinerom. Prišli su potoku.

Tek tada je šerif ugledao visoku figuru Zapadnjaka. Primetio je cev oružja i odjednom stao kao skamenjen.

— Sto mu gromova! — huknu on prigušenim glasom.

— Hteo sam da razgovaram sa vama, šerife — reče Šejn mirno.

Šeborn steže ruke u pesnice. Odjednom je postao budan, kao da ga je neko polio vedrom hladne vode.

— Ti prokleta kopile, usuđuješ se da u mom sopstvenom logoru...

— Nemojte da se uzrujavate, šerife. Samo sam hteo da vam predam jednog bandita. Bićete mi zahvalni.

Šeborn se smirio. Cev oružja je bila uperena u njegove grudi, ali on nije pokazivao ni najmanji znak da se boji.

— Pucaj, nitkove! — rešao je on. — Ali budi siguran da se odavde nećeš živ izvući, pa da ti je bog otac. To ti ja garantujem glavom i bradom.

— Nemojte izigravati nekakvu junačinu, kad to, u stvari, niste, šerife. Ja sam mislio da vi hoćete da pohvatate bandite koji su opljačkali vašu banku.

Šeborn ljutito mahnu glavom, kao bik koji se sprema za napad. Disao je kroz nos namrštivši se.

— Čovek koji je opljačkao vašu banku, šerife, još uvek je u životu. Nadam se da neće ispustiti dušu dok mi ne stignemo tamo gde se on nalazi. Izvadio sam mu kuglu iz tela. Pre jednog sata bio je živ, ali bojim se da neće dugo izdržati. Izgubio je mnogo krvi. Možda biste vi želeli da razgovarate s njim? Zato sam i došao ovamo.

VII

— Djavaljski lukav trik, gazda — viknu Piner. Gledao je u Zapadnjaka kao da želi svakog trenutka da ga proguta.

Crte na šerifovom licu se nisu pomerale. Ukočeno je posmatrao Šejna kao da je hteo da prodre do dna njegove duše.

— Dva konja stoje spremna onamo na drugoj obali potoka — objasni Zapadnjak. — Još ranije sam ih odveo onamo.

Piner tiho opsova, jer kako je moguće da on to nije primetio? Ipak, možda je taj đavolji pasji sin odveo konje ranije, dok on nije bio na straži.

— Slažem se, idemo! — pristao je Šeborn, na veliko za-prepašćenje svog zamenika.

— Ali gazda, to može biti neka paklena klopka — opomenuo je Piner Šeborna.

Šerif Šeborn kao da nije čuo šta njegov zamenik priča.

Sišli su niz strminu prema potoku. S druge strane obale u žbunju nalazili su se konji.

— Nećemo uznemiravati vaše ljude — reče Zapadnjak i osmehnu se zadovoljno. — Tako su umorni, pa je šteta da ih ometamo u njihovom slatkom snu. Zato ćemo izvesno vreme voditi konje za uzde i koračati pešice, a kad se malo udaljimo onda ćemo uzjahati.

Nešto kasnije Šejn je jahao napred, ali je njegovo oštro oko budno motrilo šta se iza njega događa. Nije imao nameru da pusti nekog od njih dvojice da uhvati maglu.

Vatra je već bila dogorela kad su trojica jahača stigli do

mesta gde je logorovao Zapadnjak. On je sjahao iz sedla i prišao vatri. Duvao je sve dotle dok se nije pojavio crveni plamen. Zatim je stavio suvo granje i vatra je veselo pucketala. Sada se nepokretno telo na zemlji videlo mnogo bolje.

— Možda je to onaj momak koji je dopola ležao u potoku, zar ne? — upita Šeborn. Posmatrao je Zapadnjaka suženih očiju.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Šerif i njegov zamenik su već bili sjahali. Šeborn kleče pored ranjenog čoveka.

— Zar si nam ovamo doveo da nam pokažeš mrtvog čoveka, Šejne? — režao je on ljutito.

Ali, istog trenutka ranjeni čovek je otvorio oči.

— Ipak je živ — reče Piner.

Zapadnjak odahnu s olakšanjem. Obrisao je znoj sa čela. Dok taj momak ne otvori usta, šerif će misliti da je sve ovo neki lukavo zamišljen trik.

— Taj je već skoro pola gotov — podsmehnu se Piner.

— Možete li da odgovarate na moja pitanja? — upita šerif obrativši se ranjenom čoveku..

Odgovora nije bilo.

— Ko je pucao u tebe i zašto? — upita Zapadnjak.

Uske blede usne povređenog ste stegoše.

— Dobro, amigo — mrmljao je Šeborn. — Na kraju krajeva to je tvoja stvar da li želiš da uhvatimo tvog ubicu, ili ne.

— Izvadio sam ti kuglu iz grudi, hombre — reče Zapadnjak. — Ali, čini mi se da nećeš uspeti da se izvučeš.

Iskrivljen osmeh prošao je kao senka niz upalo lice povređenog čoveka. Izgleda da je bio svestan toga da smrt čeka tu negde iznad njegove glave. Njegov pogled zaustavio se na zvezdi šerifa Šeborna. Kao da se borio sa samim sobom.

— Otelj su ti novac koji si ti pokupio u banci u Ganadou i jednostavno te ostavili da ležiš, sa olovom u grudima, a oni otišli svojim putem — promrmlja Zapadnjak, pogledavši ljutito ranjenog čoveka. — Zar želiš da oni ostanu nekažnjeni, prijatelju?

— Ta prokleta zvezda — krkljao je povređeni, pokušavajući da prikupi poslednju snagu.

— Zaboravi da je on tu — tešio ga je Šejn. — Zar hoćeš da ti se smeju dok budu delili plen koji si ti odneo iz banke?

Pakostan odsjaj pojavio se u očima čoveka koji je umirao. Zapadnjak je to odmah uočio.

— Kako se zoveš? — upita on brzo. — Šta se dogodilo, kaži šerifu!

— Hank Korder... — odgovorio je ranjeni čovek.

— Vi ste ispraznili banku u Ganadou, zar...? — upita Šeborn.

Korder ga prekide jedva приметnim klimanjem glave.

— Da, ja sam to učinio...

Zatvorio je oči. Pomislili su da mu je već došao kraj. Ali, Hank Korder je iznenada učinio još jedan napor.

— Ringov ranč. Čikito...

Hteo je još nešto da kaže, ali oni su uzalud čekali. Korderova glava klonu u stranu i oči postadoše staklaste.

— Proklet bio! — viknu zamenik Piner. Počeo je da drma čoveka.

Šeborn se obrecnu na njega.

— Mani čoveka — viknu on. — Zar ne vidiš da je već mrtav?

Zvezdonosac se okrenuo prema Zapadnjaku.

— Mislim da umalo nismo obesili nevinog čoveka — mrm-ljao je on. — Žao mi je, hombre. Ali, sve okolnosti su bile protiv tebe.

Zapadnjak se podrugljivo osmehnuo.

— Ovde kod vas u ovim oblastima ljudima jako lako stavljate omču oko vrata, šerife. Imao sam stvarno mnogo sreće.

Šeborn i Piner su ćutali. Po njima se videlo da nisu osećali ni najmanju grižu savesti, a pogotovu šerifov zamenik. Šerif je izgleda ipak bio malo dirnut.

— Šta mislite da preduzmete, šerife? — hteo je da zna Šejn.

Šeborn neodlučno sleže ramenima.

— Za Čikito nisam nadležan — odgovori zvezdonosac. — A, mnogo toga nismo ni saznali. Ringov ranč? Verovatno se nalazi negde u okolini Čikita. Ali, to nije neki pouzdan podatak da bi se nešto preduzelo.

— Zaboravljate, šerife, da sam ja lično video bandite — podseti ga Zapadnjak.

— Zar da im tako lako prepustimo toliki novac, gazda? — upita Piner besno.

— Da li ćete i vi jahati s nama, mister? — upita Šeborn.

— Pa, čini mi se da bez mene nećete imati baš mnogo izgleda da uspete — odgovori Šejn. — A, osim toga, jako sam ljut na te momke zbog kojih umalo nisam izgubio život.

— U redu! — reče Šeborn.

Pre nego što su sahranili mrtvog čoveka pretražili su njegove džepove. Među Šejnove prste našla se neka izgužvana hartija i on je neprimetno stavi u svoj džep.

Kad su stigli do potoka već je uveliko svitalo. Zatekli su ljude budne i uznemirene. Stajali su na ivici strmine koja se spuštala prema potoku.

Šeborn je ispričao šta se dogodilo.

— Da li, možda, nameravate da jašete do Čikita, Šeborne? — upita sudija Hauard. — Zna li da tamo nemate nikakvu vlast? Osim toga, to je jedna divlja oblast, i ako se ne varam, tamo verovatno nema nijednog predstavnika zakona.

— Zar da se vratimo u Ganado neobavljena posla? — huknu šerif. Okrenuo se i pogledao unaokolo.

Svuda smrknuta lica. Neki su izbegavali da mu pogledaju u oči.

— Uostalom, to nije vaš novac, gazda! — dobaci zamenik pakosno.

— Ja se vraćam natrag — izjavi sudija hladno.

Ostali su klimali glavom u znak odobravanja.

— Dobro, momci! — reče Šeborn pomirljivo. — Ja vas ne teram da krenete na ovo daleko putovanje koje neće biti tako bezopasno. Naprotiv, to je trnovit put.

Skinuo je zvezdu sa svoje jakne.

— Šta to radite, Šeborne? — upita sudija Hauard zbunjeno. Šeborn se ljutito isceri.

— Sami ste rekla da ja tamo u Čikitu nemam nikakvu vlast, zar ne, sudijo? Zato i odlazim kao privatan čovek da sredim neke stvari.

VIII

U podne su seli da se odmore na nekoj peskovitoj zaravni. Šeborn se udaljio da malo prošetia i osmotri okolinu.

Tek što se izgubio iz vidika, a Piner je ustao i krenuo prema Šejnu.

Zapadnjak je sedeo na zemlji i mirno žvakao parče suvog mesa. Njegov pogled lutao je nekud u daljini.

Piner je sačekao da ga Šejn pogleda.

— Hej, ti, bitango! — procedi zamenik kroz zube. Cerlo se pakosno. — Zar stvarno misliš da jašeš s nama?

Zapadnjak je i dalje mirno žvakao. To je još više razdražilo pomoćnika.

— Znaš li ti šta ja mislim! — viknuo je on, udarivši pri tom vrhom svoje čizme u Zapadnjakov don. — Ti, ili pripadaš toj bandi kao što je bio slučaj sa Hankom Korderom, ili name-ravaš da uz našu pomoć zgrabiš to blago, a zatim da likvidiraš mene i Šeborna. Hej, ti lukavo kopile, zar nisam u pravu?

Zapadnjak polako proguta i poslednji zalogaj. Otresao je ruke i ustao.

Bili su skoro iste visine. Piner možda nešto niži, ali zato čvršći i mišićaviji. Njegovo izduženo lice nekako je odudaralo od tog okruglog, snažnog tela.

Bilo je jasno da je hteo da izazove Zapadnjaka.

— Ti više nisi čovek sa zvezdom, mali! — opomenuo ga je Šejn. — Mučni malo glavom, zato je i imaš na ramenima, zar ne?

Piner nije dugo razmišljao. Njegova desnica sevu pre nego što je Zapadnjak mogao i pomisliti da se tako nešto može dogoditi. Odsela je đavolski precizno na njegovoj bradi.

Zapadnjak posrnu. Piner se isceri zadovoljno i još jednom žestoko zamahnu. Ali, ovog puta je zakasnilo za delić sekunde. Njegova pesnica zviznu u prazno.

Kada se Šeborn pojavio između stena Piner je bespomoćno ležao na zemlji kao klada. Šejn je stajao pored njega i trljao svoju desnicu.

— Do sto đavola, šta se ovde dogodilo? — prasnu on.

— Najbolje je da pitate njega, Šeborne — odvrati Zapadnjak. Okrenuo se i prišao svom konju.

Seborn je zbunjeno buljio u svog zamenika koji je s teškom mukom pokušavao da se nekako pridigne sa zemlje. Zatim je primetio da Zapadnjak odvezuje svog konja.

— Hej, Šejne, kuda ćete? — grmnu Seborn.

Zapadnjak se okrenu.

— Naši putevi se ovde razilaze, šerife — objasni visoki čovek. — Ako bih i dalje jahao sa ovim momkom, to bi vrlo lako moglo da se završi ubistvom. On mene mrzi kao da sam mu rođenog brata ubio, a da budem iskren ni on meni nije simpatičan.

Šejn se vinu u sedlo.

— Prokleta kopile! — kriknu Piner besno.

U njegovoj ruci već se našao teški „kolt” čija je cev polako podizala prema Šejnovim grudima. Pritisnuo je obarač, ali Seborn u poslednjem trenutku uspe da gurne opasnu pucaljku u stranu i kugla nestade negde u daljini iznad peskovite ravnice.

— Budalo jedna! — viknu Seborn na svog zamenika. — Vratite se, Šejne!

Zapadnjak nije mario za te njegove reči. Poterao je konja i ubrzo nestao iza stena. Njegove usne razvukle su se u širok osmeh. Bio je zadovoljan. Pinerov napad došao je kao poručen. Dobro je odalamio tog naduvenka. Ali, nije bilo samo to. Otakako je pročitao pismo koje je našao u džepu Hanka Kordera, bilo mu je jasno da je za njega mnogo bolje ako sam odjaše u Čikito.

LX

To mesto po imenu Holbruk nalazilo se na obalama Puerko Rivera. Sasvim običan gradić. U stvari, to je bilo dvostruko naselje koje je razdvajala reka. U severnom delu živeli su Amerikanci, a u južnom Meksikanci.

Dva dana je Zapadnjak jahao sam i sada je stigao u Holbruk. Išao je glavnom ulicom. Dok je prolazio pored šerifove kancelarije ugledao je ispod nastrešnice jednog krupnog, više ne tako mladog čoveka koji je sedeo u stolici za ljuljanje zadubljenog u čitanje. Odjednom je taj lisac spustio novine i uputio ispitivački pogled prema Šejnu. Na njegovim grudima sijala je zvezda.

— Hej, strance! — doviknu šerif i nasloni se na ogradu. Zapadnjak zaustavi konja.

— Da, šerife — reče.

— Vaše lice dosad nisam nikad video u ovom gradu, strance. Ja sam Džim Morgan, šerif Holbruka.

Zapadnjak se umorno osmehnu. Rekao je svoje ime.

— Zbog čega vas je put naneo u ovaj grad, strance? I, da li imate nameru da ostanete duže ovde?

Nisu to bila tako bezazlena pitanja, kako se u prvom trenutku moglo pretpostaviti. Naselje kao što je Holbruk nije bilo naklonjeno strancima, jer oni su ljudima koji ovde žive kad god su se pojavili, skoro uvek donosili sa sobom neku nevolju.

— Mislim da neću dugo ostati — odgovori Zapadnjak mirno.

Odmah je uočio nepoverenje u šerifovim očima. Mada nije bilo pametno da odmah postavlja pitanja, Šejn se ipak odlučio da to uradi. Jer, u ovom malom gnezdu šerif će sigurno odmah po njegovom dolasku brzo saznati koga on traži.

— Gde bih mogao da nađem mis Terenu, šerife?

Lice šerifa Morgana smračilo se kao nebo pred oluju. Oštrouo je pogledom visokog jahača.

— Mislite sinjoritu Terenu, stranče?

— Zar tu ima neke razlike, šerife? — upita Šejn hladno.
— Čini mi se da mislimo na istu mladu damu, zove se Huana Terena.

— A, šta vi hoćete od nje? — raspitivao se šerif.

— Zar i to moram da vam kažem? — upita Zapadnjak iscrivši se. — Ona je moja rođaka.

Šerif Morgan se ponovo namršti.

— Opominjem vas, stranče! Mi ovde u Holbruku s nekim ljudima drukčije postupamo. Nadam se da vi ne pripadate toj vrsti ljudi, koji vuku đavola za rep.

Zapadnjak se osmehnuo, ali nije rekao ništa.

— Stanuje s one strane reke u kolibi zajedno sa svojim bratom Ringom.

Šejn dodirnu rukom obod svog šešira i potera konja. Šerif Morgan ga isprati pogledom, naborana čela i mračna lica.

— Hej, Stjuarte — viknu.

Zamenik šerifa Stjuart Long podiže pogled sa akta koji se nalazio u njegovim rukama. Bio je viši od Morgana, vitak i mišićav.

Prosede vlasi kose na slepoočnicama činile su ga mnogo starijim nego što je stvarno bio. A, imao je tek nešto više od trideset godina.

— Da, striče!

— Mladiću, upravo je u grad dojahao neki stranac koji mi se nimalo ne dopada.

Stjuart Long se nasmejao glasno.

— Ti nijednom strancu ne veruješ, striče — reče on.

— Pitao je za Huanu Terenu.

Zamenik skoči kao oparen. Na njegovom licu više nije bilo osmeha. Pogledao je radoznalo šerifa.

— Za Huanu? — upita on kao da ne veruje u ono što je malo pre čuo.

— E, baš za nju, mladiću moj — osmehnu se šerif. — Spremaj se brzo i prati u stopu tog momka. Moramo saznati šta on namerava ovde da uradi i zašto je stvarno došao.

X

Zapadnjak je prešao Puerko River. Projahao je preko starog mosta čije su drvene daske žalosno cvilele pod kopitama njegovog mrkova.

Meksikansko naselje nalazilo se nešto malo dalje od severnog dela grada. Ovde su između koliba na sve strane sasvim slobodno trčale kokoške, pa čak i svinje. Od stanovnika se retko ko mogao videti, jer je bilo doba sijeste.

Šejn je imao dosta vremena. Nije mu se nimalo žurilo, a osim toga, po glavi su mu se vrmale raznorazne misli i zagonetke koje je trebalo da reši. Nadao se da će bar nešto saznati od te Huanite. Ali, ko zna?

Bar da sazna koje bio taj Hank Korder. Tu je i to zagonetno pismo koje je našao u njegovom džepu. Znao ga je već napamet.

„Dragi Hank,

Nadam se da ćeš se ubrzo vratiti i odvesti me odatle. Ringo se, izgleda, okliznuo i krenuo lošim putem. Čak me i tuče. Ali, ja ćutim i trpim. Ne kažem nijednu reč. Dođi! Dođi brzo.

Huana.”

Pa, da! To je taj Ringo! Korder je pomenuo Ringov ranč, pre nego što je ispustio dušu. Iz njegovih usta izašla je i reč Čikito. Znači, ranč je negde tu blizu!

Isto ime Huaninog brata sa tim đavolskim rančom bila je posebna zagonetka za Zapadnjaka. Jer, teško je bilo pretpostaviti da taj ranč pripada Ringu, tom siromašnom Meksikancu.

Šejnu je palo na pamet da je banda svoj poslednji napad izvršila baš ovde u ovom mestu i pri tom olakšala banku za nekih četvrt miliona. Zbog toga su mnogi odgajivači štoka iz ovog kraja propali, jer to je bio njihov novac.

I najzad, ostaje da se razjasni i pitanje, kako to da je banda maskirane dame saznala da je Korder imao nameru da opljačka bandu u Ganadou? Sasvim je jasno da Kordera nisu poznavali lično, jer inače ne bi napali njega, Šejna, u kanjonu, jer su pretpostavljali da se novac nalazi kod njega.

Mnogo nerazjašnjenih stvari. Zapadnjak je morao da razreši taj đavolski zamršeni čvor, ako misli da postigne uspeh. Setio se šerifa Morgana, njegovog prodornog pogleda i mračnog lica u trenutku kad je pitao za Huanu Terenu.

Zapadnjak je dospeo do nekog četvrtastog prostora između kuća koji je ličio na trg. Povukao je konju uzde, odupro se o sedlo i osvrnuo se unaokolo.

Neka stara žena sa korpom punom voća na desnom ramenu približavala se mestu gde se Šejn nalazio. Odmah se moglo primetiti da želi da pređe preko trga na suprotnu stranu.

— Senjora — viknu Zapadnjak i potera konja prema ženi. Zaustavio se na nekoliko metara od nje. — Tražim kuću Huane Terene.

Stara Meksikanka stade kao ukopana. Buljila je bez reči u njega kao u neko vanzemaljsko biće koje nikada u svom životu nije videla.

— Gde bih mogao da pronađem senjoritu Terenu? — ponovio je Zapadnjak pitanje, jer je imao utisak da ga žena nije razumela, ili je možda bila gluva.

Tog trenutka starica kriknu kao da je sam đavo udario posred čela. Ispustila je korpu, prekrstila se i počela da beži glavom bez obzira.

— Sto mu gromova! — huknu visoki čovek. Bio je iznenađen i nije ni pomislio da pođe za ženom.

Jabuke i kruške kotrljale su se po peskovitom tlu.

— Dodite ovamo, mister, ja ću vam pokazati put do te kuće — začuo se muški glas iza Zapadnjakovih leđa.

Šejn se polako okrete i pred njegovim očima ukaza se krupna figura čoveka sa sedim zaliscima na slepoočnicama i gustom crnom figurom. Sedeo je nemarno na konju i smeškao se. Da je to bio Stjuart Long, šerifov rođak i njegov zamenik, to Zapadnjak nije mogao ni u snu da pretpostavi.

— Šta bi za ime boga trebalo da znači ovakvo ponašanje ove čaknute žene, mister? — upita Šejn, slegavši ramenima. — Da li vi imate neko objašnjenje?

Stjuart Long se osmehnu blago.

— Pre godinu dana otprilike, otac i dva brata senjorite Terene obešeni su ovde na ovom trgu. Bili su banditi i uhvaćeni su prilikom jednog napada na poštanska kola — objasni zamenik šerifa i neodređeno mahnu rukom kroz vazduh. — Porodica Terena bila je siromašna. Nalazili su se takoreći na ivici gladi. To bi se donekle moglo i razumeti, ali za ove ljude ovde lopov ostaje lopov.

— Sada razumem! — procedi Zapadnjak kroz zube. — Ali, kakve, zaboga, to ima veze sa ponašanjem te žene koja je ispuстила korpu sa voćem?

— Ljudi su ovde čudni — odgovori Stjuart Long. — Huana i njen mlađi brat Ringo ostali su za sve ljude ovde pojam nečeg nepoštenog. Svi ljudi, i s ove i s one strane reke, počeli su da ih izbegavaju kao da su zaraženi kugom. Niko nijednu reč neće da progovori s njima.

— Znači, njih u ovom gradu smatraju nekom vrstom utvara i zato i beže od njih?

Stjuart Long potvrdno klimnu glavom.

— Ako je tako, zašto onda njih dvoje ostaju da žive ovde u Holhruku i ne presele se u neko drugo mesto? — upita Zapadnjak raširivši oči. — A, od čega onda i žive ovde?

— Zašto ostaju ovde? Na to pitanje stvarno ne bih mogao da vam odgovorim. Koliko je meni poznato, šerif ih je pitao tako nešto slično, ali oni su rekli nešto neodređeno, izbegavajući uvek onaj pravi odgovor. Kao, moraju ostati da bi se starali o grobovima svog oca i braće. Prilično loš izgovor. Možda i vi tako mislite, mister?

— Možda — odgovori Zapadnjak kratko. — A, moje drugo pitanje?

— Od čega žive njih dvoje? Pa, Ringo povremeno radi na nekom ranču ili hacijendi u okolini grada. A, o' Huani ja baš ništa ne znam.

— Gde se nalazi njihova koliba? — upita Zapadnjak i uperi oštar pogled u čoveka pred sobom.

Šejn je bio u pravu. Stjuart Long, doduše, više nije imao zvezdu na svojoj jakni, ali je tu ostala svetla mrlja. To je Zapadnjak već odavno bio primetio.

— Šta vi hoćete od njih, mister?

— To pitanje sam već čuo od vašeg gazde, zameniče — osmehnu se Zapadnjak. — Pokažite mi tu kuću, a zatim put pod noge i pozdravite šerifa od mene. Čini mi se da je malo više radoznao nego što je to potrebno. Ono o čemu ću ja da razgovaram sa senjoritom Huanom i njenim bratom, ne tiče se nikoga ovde, čak ni vašeg gazde, zameniče.

XI

Oči Stjuarta Longa sevuše kao munje. Delovao je tako kao da mu je drago što ga je visoki čovek pročitao kao otvorenu knjigu, ali u svakom slučaju nije bio ljut zbog toga.

— Vi ste neka proketo lukava lisica, mister Šejne!

— Da, senjor! To mi je već odavno poznato — odvrati Zapadnjak, pokušavajući da imitira meksikanski naglasak.

Stjuart ga je za trenutak posmatrao pažljivo.

— Šejn, da Šejn — prisećao se on. — Čini mi se da sam to ime već čuo, i to možda više puta. Za ime boga, da li ste ikad ranije navraćali ovde u naš grad?

Zapadnjak odrečno odmahnu glavom.

Jedan pored drugog jahali su ulicom. Zapadnjakovom oku nije promaklo to da su i poslednje kuće grada već ostale za njima. Pogledao je u zamenika.

— Uskoro stižemo, hombre — objasni Stjuart koji je primetio zašto ga je Šejn pogledao.

Zapadnjak je na svoje veliko iznenađenje uočio da to ni u kom slučaju nije neka bedna koliba kakvu je očekivao da vidi. Pred njima se nalazila prava pravcata velika kuća, mada je bila sagrađena od komadića pečene gline kao i sve ostale meksikanske kolibe u ovom naselju.

Skoro kao neka mala hacijenda, pomisli Zapadnjak, dok je posmatrao imanje koje je bilo ograđeno širokim kamenim zidom u visini čoveka. Prozorska okna bila su zatvorena i zavese spuštene do kraja.

— Deluje prilično zapušteno, zameniče, zar ne?

Stjuart neodređeno sleže ramenima.

— Najbolje od svega će biti da pogledamo i uverimo se, Sejne! — predloži on.

Zapadnjak se nagnuo u sedlu i gurnuo rezu. Zatim je otvorio široku dvorišnu kapiju i poterao konja prema kući.

Kad je skočio iz sedla osvrnuo se za sobom. Zamenik šerifa je takođe bio sjahao i naslonio se na kapiju. Sa cigaretom u ustima. Cerio se zadovoljno.

— Odlazite! Više mi niste potrebni — doviknu mu Sejn.

Stjuart se blago smeškao, kao da se izvinjava. Nije ništa odgovorio, ali nije promenio svoj raniji položaj.

Zapadnjak mrdnu ramenom i kucnu na ulazna vrata. Samo potmulj odjek vratio se s druge strane. To je bilo sve.

Sejn ponovo nekoliko puta snažno udari rukom u drvena vrata, jer imao je osećaj da ga kroz pukotinu na jednom prozoru posmatraju neke tamne oči. Međutim, nije bio sasvim siguran u to. A, sada kao da su te oči opet nestale.

Upravo u trenutku kada je Zapadnjak hteo da digne ruke od svega i krene dalje svojim putem, začulo se škripanje vrata. Otvorila su se tek neznatno.

Unutra je bilo mračno. Zapadnjak nije mogao da vidi skoro ništa.

— Šta tražite ovde? — začuo se zvučan ženski glas.

— Mis Huana! — reče Zapadnjak brzo. — Dolazim od Hanka. Da, od Hanka Kordera!

Za trenutak je nastala tišina. A zatim je Zapadnjak ponovo čuo onaj isti ženski glas, koji je zvučao tako hladno i neprijateljski.

— A ko je taj Hank Korder, mister?

Zapadnjak je bio ljut kao ris. Iza njega se nalazio taj prokleti zvezdonosac koji ga posmatra, a ispred njega je stajala Huana, čiju je figuru jedva mogao da nasluti i pretvarala se da ništa ne zna.

— To je momak kome ste vi napisali ovo pismo, senjorita.

Zapadnjak izvadi izgužvanu hartiju iz džepa svoje jakne tako da je devojkica unutra u kući mogla da vidi i pročita to što je sama napisala.

Sejn začu dubok uzdah, a onda se vrata otvoriše. Iscerio se i zbunjeno gledao u devojkicu pred sobom.

Ne da je bila lepa! Huana je bila lepotica od koje je Sejnu zastao dah. Kao da ga je nožem preseklala. Njegove usne nisu duugo mogle da se pokrenu i kažu bilo šta.

Nije bila visoka i kršna, pre bi se moglo reći da je oniska i krhka, što je činilo još mlađom nego što je bila. Stvarno je ličila na neku ljupku lutku i Zapadnjak oseti neodoljivu želju da svoju ruku stavi preko tog zanosnog ramena i pomiluje kosu te dražesne devojkice kojoj je toliko zla naneto u životu. Najpre je izgubila oca i braću, a sada i Kordera koji je verovatno bio njen ljubavnik.

Huana je pored Zapadnjakovog ramena ugledala Stjuarta Longa naslonjenog na kapiju i njeno ljupko lice se smračilo.

— Pratio me je dovde, ili bolje reći pokazao mi je put ova-

mo do vas — obavesti je Zapadnjak. — Zatvorite vrata i onda će taj momak jednostavno ostati napolju!

Huana gurnu rezu.

— Pođite za mnom, senjore!

Išla je ispred Zapadnjaka.

Kakvo iznenađenje! Ušli su u jednu lepo nameštenu dnevnu sobu opremljenu modernim nameštajem. Sigurno tako siromašni, kako je čak i zamenik šerifa pretpostavljao, nisu bili ta lepota Huana i njen brat Ringo. Zapadnjaku pade na pamet šta se dogodilo sa njenim ocem i braćom i došao je do zaključka da je njihov banditski posao morao doneti mnogo više novca nego što su ljudi pretpostavljali.

— Tekilu, senjore? — osmehn timer Huana. Sočne rumene usne se otvoriše, a njene kao noć tamne crne oči sevrnuše. Duga crna kosa zatalasala se oko lepog lica koje je zračilo nekom neodoljivom toplinom. Ali, ipak, Zapadnjak je primetio neki tajanstveni nemir kod Huane.

Ispružila je ljupko ruku.

— Mogu li da pogledam pismo, senjore?

Zapadnjak joj pruži hartiju. Zamišljeni pogled njenih tamnih očiju kliznu preko papira. Odjednom je naglo ispustila pismo i podigla glavu uvis. Izgleda da joj je sve bilo jasno.

— Hank je mrtav, senjore? — upita.

Zapadnjak nemo klimnu glavom. Primetio je kako se njene crte lica menjaju. Očigledno je patila. Ali, nije zaplakala.

— Kako se to dogodilo? — upita ona tiho.

— Hank je opljačkao banku u Ganadou — odgovori Šejn otegnuto.

Gledao je prodorno u devojk timer. Očekivao je neki znak da ne veruje u to, ili, pak, da sumnja. Ali, Huanino lice je ostalo bezizrazno.

— Da li ste vi znali da on namerava da opljačka banku?

Naravno, Zapadnjak je očekivao da će ona to energično odbiti. Ali, bio je zapanjen kad je devojk timer mirno pogledala u njega i odgovorila tiho.

— Da, senjore. Znala sam. Preklinjala sam Hanka da to ne radi, ali nije hteo da me posluša.

Huana je za trenutak oklevala, a zatim nastavila da govori. Glas joj drhtao.

— On je to učinio zbog mene, senjore. Hteli smo da se uzmemo i da odemo iz ovog prokletog mesta. Ali, za to nam je bio potreban novac.

Sva sreća što nije pitala Zapadnjaka da li je razume, jer svakako bi odgovorio „da” kako je ne bi uvredio.

Šejnu je bilo sve jasno. Već sada je bio zaljubljen u ovog vitkog crnog pantera. Možda to i nije dobro. Ipak, srce mu je nemirno igralo kao lišće na vetru. Nikako da se njegov pogled zasiti bujnih oblina mlade Meksikanke.

— A, osim vas, senjorita, ko je još znao o toj nameri Hanka Kordera.

Huana je za trenutak ćutala.

— Moj brat Ringo! — promrmljala je tiho.

Zapadnjaku ni na kraj pameti nije palo da tako nešto kaže, ali, odjednom iz njegovih usta poleteše te đavolske reči.

— Onda je vaš brat kriv za Hankovu smrt, senjorita.

— Kako to mislite? Ja vas ne razumem.

Čak i pored Zapadnjakove teške optužbe na račun njenog brata, Huanita je ostala mirna i pribrana.

— U ovoj oblasti nalazi se neka banda. Oni su Hanku Kor-
šeru oteli novac, a njega upucali. A, tim nitkovima je neko
odao tajnu da će banka biti opljačkana. To je sigurno.

— Vi znači mislite da je to uradio Ringo?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Jeste, on! Vaš brat, senjorita. Jer, očigledno je da vi sami
ne dolazite u obzir da ste to uradili, onda preostaje jedino on.
I, sigurno je on odao Hanka.

XII

Šerif Džim Morgan sedeo je za pisaćim stolom u svojoj kancelariji i mrzovoljno buljio u pismo koje je Stjuart ostavio nedovršeno. Ako je Morgan mrzeo nešto na ovom svetu onda su to bile te kancelarijske trice. To je i bio glavni razlog zašto je svoga rođaka Stjuarta uzeo za svog zamenika. Taj mladić je stvarno bio pametan, nije se bojao nikakvog posla, a pored toga svega nije imao ambicije da se domogne Morganove zvezde.

Kada je šerif čuo kako škripe vrata iza njegovih leđa i približavaju se koraci, pomislio je da se Stjuart već vraća. Ali, bila su dvojica. Nepoznati!

Opet stranci u ovom gradu! Šta to sada treba da znači?

Šerif odmeri pogledom dva čoveka koji su se približavali. Nije se nimalo trudio da sakrije svoje neraspoloženje što ih vidi ovde. Već na prvi pogled mu se nisu dopali. Čak možda i manje od onog momka koji se predstavio kao Šejn.

— Hej, šerife! — viknu stariji od dvojice stranaca. Zavukao je ruku u svoju torbu. — Tražimo momka po imenu Šejn.

— Mora biti da nije stigao davno u ovo mesto — isceri se mladi koji je imao tako odvratno lice.

— Je li to vaš prijatelj? — upita Morgan.

Stariji izvadi neku stvar iz torbe i tresnu je o sto. To je bila šerifska zvezda.

— Ja sam šerif Šeborn iz Ganadoa! — viknu on.

Morgan se podrugljivo osmehnu.

— To vi obesite mačku o rep, staro momče — prasnu on.
— Ko mi garantuje da vas dvojica niste upucali nekog šerifa i sada tu sjajnu stvarčicu koristite da biste stekli moje poverenje?

— Ovo je moj zamenik Džek Piner — reče Šeborn. — Verovali vi meni ili ne, baš me briga.

— Pre nekoliko nedelja kod nas je opljačkana banka — obavesti ih Morgan. — Mislim da se morate složiti s tim da je to dovoljan razlog da budem oprezan.

Piner se isceri.

— I kod nas je banka u Ganadou ispražnjena pre nekoliko dana — reče on. — Može se pretpostaviti da je to ista banda.

— Šejn! — kriknu Morgan. Polako je počeo da se interesuje za ove ljude.

— I mi smo tako mislili u početku — objasni Šeborn. — Ali, imate li koji gutljaj viskija za naša osušena grla, šerife? Ako je tako, onda ću vam ovde ispričati celu priču od samog njenog početka, a ako nije onda ćemo preko u salun.

Morgan izvadi bocu iz ormara i stavi čaše na sto.

— Gucnite viski, pa istresite priču što pre, Šeborne! — viknu Morgan. — Tako sam radoznao šta se sve dogodilo.

I, Šeborn je ispričao.

— Znam da moja zvezda ovde, gde ste vi nadležni, ne вреди ni pola lule duvana — mrmljao je on. — Ali, mislim da je najpametnije da mi radimo zajedno. Da li i vi mislite tako?

Džim Morgan je postepeno počeo da veruje u istinitost priče koju su saopštila ova dvojica.

— Dobro, prihvatam vašu ponudu — viknu Morgan. — Ali, jedno vam mora biti jasno, ovde u Holbruku sam ja šerif i niko drugi na ovom svetu. Je li vam to jasno?

Šeborn potvrdno klimnu glavom.

— Da li se Šejn pojavio ovde u ovom mestu, šerife? — upita on brzo.

— Jeste — obavesti ih Morgan. — Raspitivao se za neku senjoritu Huanu Terenu. Ali, ne brinite ništa, moj zamenik budno motri na njega, a zašto to ću vam ispričati ukratko.

Saopštio im je u nekoliko rečenica istoriju porodice Terena.

Šeborn zviznu kroz zube.

— Mislim da ne bi bilo tako pogrešno da smo obesili tog nitkova Šejna, gazda! — režao je Piner. — Izgleda da taj đavolski prepredeni momak ima veze s tom bandom.

— Sačekaćemo da se moj zamenik vrati, verovatno ćemo onda znati više — reče Džim Morgan. — Ima svakako nečeg neobičnog u tome. Uostalom, videćemo.

— Na žalost, mi smo tragove bande izgubili još pre dva dana — reče Šeborn ljutito. — Ali, imam neko predosećanje da se ti momci muvaju negde u ovoj okolini, a možda čak imaju i svoje gnezdo u gradu, Morgane.

Džim Morgan suzi oči i odmahnu odlučno glavom.

— To svakako nije moguće, Šeborne. Ja znam svaki kutak u ovom mestu kao svoj džep, i u celoj oblasti dokle sam nadležan. A, osim vas dvojice i Šejna već nedeljama ovde se u Holbruku nije pojavio nijedan stranac.

— Šta tu pričate, šerife? — upita Piner izazivački. — Zar to baš mora biti neki stranac?

Ponašanje ovog mladog šmrkavca išlo je Morganu na živce, ali je uspeo da se savlada.

— Vi tvrdite da je na Šejna izvršen napad i da je on tom prilikom video četiri bandita, od kojih trojicu u svojoj neposrednoj blizini i da on svu četvoricu može prepoznati? Zašto ste ga onda pustili da ode, Šeborne? Uz njegovu pomoć mi bismo lako isterali bandite iz njihove jazbine, u slučaju da stvarno imaju svoje skrovište u Holbruku.

— Ah, zaboravio sam da ti ispričam nešto — huknu Šeborn i ošinu Pinera otrovnim pogledom. — Moj zamenik i Šejn su se posvađali i visoki momak je otišao od nas.

— U svakom slučaju jedno je tačno, Šejn je dojahao sam u ovaj grad — zaključio Morgan trezveno. — To svakako govori o tome da je on nevin.

— Tako vi mislite, šerife — isceri se Piner i napravi parkosnu grimasu na licu. — A šta onda ako je taj momak došao u vaš grad samo zato da bi podelio plen sa ostalim banditima?

Šeborn i Morgan pogledaše jedan drugog. Nije im pao na pamet neki razuman odgovor na ovo Pinerovo pitanje. Tek posle izvesnog vremena začulo se mrmljanje šerifa Morgana.

— Pa, dobro, mister Pinere. Tu mogućnost ćemo zapamtiti. Vidim da ste vi ubeđeni da je tako, ali nikad se ne zna.

Vrata kancelarije se naglo otvoriše i Stjuart Long uđe unutra. Morgan je posmatrao ljutito lice svoga rođaka i odmah je znao da su stvari krenule nizbrdo.

Stjuart stade na vratima i uperi ispitivački pogled prema dvojici stranih ljudi. Morgan mu predstavi Šeborna i Pinera, a zatim nestrpljivo mahnu rukom.

— Hajde već jednom, šta se desilo, Stjuarte? — upita.

— Huana i Šejn su iščezli bez traga i glasa.

— Da đavola, kako se to moglo dogoditi? — prasnu Morgan ljutito.

— Imao sam samo dva oka u glavi — odgovori Stjuart namrštena lica. — Stajao sam napolju ispred kapije dvorišta i budno motrio, ali njih dvoje je uhvatilo maglu kroz neka vrata koja se nalaze u zadnjem delu kuće. Ili postoji neki drugi tajni prolaz, a možda su se spustili kroz prozor na zemlju i zatim uhvatili tutanj.

Morgan je nervozno kršio ruke.

XIII

Oni su pobjegli kroz jedan od prozora na zadnjem delu zgrade. Bilo je prilično visoko od zemlje, ali Huana se spretno spuštala prema tlu. Zapadnjak se kretao za njom.

Zamenik, koji se nalazio naslonjen na kapiju, nije ih primećio i oni su se polako spustili niz jedan kameni zid. Posle dosta dugog pešačenja stigli su do jednog korala na kome su pasla četiri konja.

— To su vaši konji? — upita Šejn kao da ne veruje u ono što je ugledao.

— Da, senjore! — reče ona kratko. Više nije rekla ni reč.

Bila je zamišljena i zatvorena u sebe. Zapadnjak se nije osećao baš srećan što su stvari tako tekle. Njemu se cela ta priča nije dopala. Huana je rekla da će ga odvesti do njenog brata Ringa.

Osedlali su dva konja. Zapadnjak je hteo da pomogne Huani da uzjaše konja, ali ona se vinula u sedlo kao neki mladić, spretno i brzo.

— A, ako Ringo odbije da kaže sve što zna? — upita ona.

— Nateraću ga da propeva, senjorita — rekao je Šejn.

Jahalj su prema obližnjim brdima. Huana je tvrdila da je njen brat otišao u lov, ali ona zna malu kolibu u kojoj on obično prenoći.

A onda se odjednom rodila sumnja.

Zapadnjak je sve češće posmatrao sa strane svoju pratilju. Pokušao je da uporedi Huanu sa maskiranom damom. Da, figura bi mogla biti ista. Zamislio je masku koja sasvim skriva lice ove žene. Dobro se sećao vatrenih očiju koje su ga probadale kao kakve plamene strele.

Samo, jedino je glas bio drukčiji. Dosta grub i promukao i ne tako nežan kao Huanin. I, naravno kosa. Bila je otprilike iste dužine kao i Huanina, ali svetlo plava, kao slama tek požnjevnog žita, a ne kao crna mekana svila koja mami pogled.

— Šta je sada, senjore? — upita ona tiho. — Celo vreme me posmatrate nekako tako čudno, kao da hoćete da mi prodrete u dušu.

Zapadnjakov pogled utonu u te crne oči koje su ga posmatrale ispitivački, ali i vragolasto. Osećao se kao dete koje su uhvatili taman kad je hteo da zgrabi sakriveni kolač.

— Bojim se da ste lepši nego što bi jedan takav momak kao što sam ja čak i u snu pozeleo, senjorita.

Osmeh je titrao na njenim usnama, ali odjednom su te crte postale krute i njeno lice više nije odavalo šta se u njenoj duši krije.

— Nije trebalo da kažete tako nešto — reče Huana nežno, ali odlučno. — Moj brat će vas zbog toga ubiti, senjore.

— Pa kad nije ubio Hanka Kordera, neće valjda ni mene — osmehnu se Zapadnjak.

Njeno lice se smračilo.

— Možda se Ringo pobrinuo da Hank stigne na onaj svet — reče ona tiho.

Huana potera konja brzo. Nije više Šejnu pružila priliku da postavi još koje nezgodno pitanje.

Koliba se nalazila u jednoj dubokoj peskovitoj udolini koja je bila okružena ogromnim stenama. Mala ozidana građevina bila je tako vešto sakrivena da je Zapadnjak primetio tek kada se našao pred ulazom u nju.

Najpre je njegovo oštro oko ipak primetio tanak oblačak

dima koji se neprimetno dizao u visinu prema plavom nebu. Znači, Ringo mora da je u kolibi.

— Tu je — reče istog trenutka tiho Huana.

Zapadnjak se zagleda u njeno okruglo lice. U njenim crnim očima pročitao je strah.

— Ruke uvis, i ne miči se! — začu se oštar glas iza Zapadnjakovih leđa. — Koga mi dovodiš, Huana?

Momak ih je, znači, već dugo posmatrao. Sada je stajao iza njih zaklonjen nekim od tih okruglih stena i u njegovim rukama se sigurno nalazilo oružje spremno da svakog trenutka izbljuje svoje smrtonosne kugle.

Zapadnjak nije hteo ništa da reskira i poslušno je podigao ruke visoko iznad svoje glave. Pri tom je krišom pogledao Huana. Bio je radoznao da sazna kako će ona reagovati.

— Ovo je senjor Šejn, Ringo — začuo se njen glas. — On hoće da razgovara s tobom.

— Aha, on to želi! — čuo je Zapadnjak pakostan glas iza sebe. — A ko ti kaže da jahoću da razgovaram s njim?

— Hank Korder je mrtav — reče Huana tiho. — Da li ti je to poznato?

Zapadnjaku se učini da njene reči zvuče nekako preteći i opasno.

— Najbolje, da o tome mirno porazgovaramo, Ringo — oglasi se najzad i Zapadnjak. Pokušao je makar malo da spusti ruke niže.

— Sto mu gromova, gringo, diži ruke uvis ili pucam ovog trenutka!

Zapadnjak sleže ramenima. Vratio je ruke u pređašnji položaj. Nikako nije imao nameru da potcenjuje momka iza sebe, a i poverovao je da će taj stvarno pritisnuti obarač.

Huana je bila sjahala iz sedla. Njene čizme su škripale po pesku.

— Stani, Huana! — viknu Ringo besno. — I, sklanjaj se u stranu, ako ne želiš da i ti dobiješ kuglu u glavu.

— Nemoj biti lud, Ringo! — ciknu žena. — On samo želi da razgovara s tobom. Šta ti imaš protiv toga?

— Moraš stati, Huana! — čuo je Šejn prodoran glas Meksikanca iza svojih leđa.

— Skači...

Bio je to Huanin glas.

Istog trenutka prasnu pucanj.

Momak je urlao kao podivljao. Zapadnjak je već bio nujevito skočio s konja i u njegovoj ruci se nalazio teški „kolt“.

Sada je prvi put ugledao mladog čoveka koji je pokušavao da se otrgne od Huane. Ali, devojka se nije dala. Prilepila se uz njega kao čičak.

— Baci oružje, amigo! — grmnu Zapadnjak.

Ringo mu dobaci besan pogled i opsova. Ali, zatim je poslušao.

Tek tada se Huana odvojila od svog brata i koraknula u stranu. Šejn primeti gnev u njenim vatrenim očima.

Ringo je bio za pola glave viši od svoje sestre i isto tako vitak, moglo bi se reći, slabašan. Ali, to je bila ljuta zver spremna svakog trenutka na skok, momak opasan kao razdražena puma u divljini. Pogled mu je klizio tamo-amo od Huane do Zapadnjaka. Ipak, u njegovim očima kao da se za trenutak mogao da primeti neki strah.

— Tvoj novi ljubavnik, Huanita? — upita on pakosno, ošivši svoju sestru ledenim pogledom.

— Udite u kolibu, senjorita — predloži Zapadnjak i osmehnu se devojci.

Huana odlučno odmahnu glavom.

— Ne, ja želim da budem prisutna dok vi razgovarate s njim, senjore. Hoću da znam istinu. Moram čuti...

— Ništa neću reći! — prekide je Ringo besno.

— Propevaćeš kao ptčica na grani! — grmnu Šejn ljutito.

Dugo su ukočeno gledali jedan drugom u lice, kao dva smrtna neprijatelja, a do pre skoro nekoliko minuta se nisu ni poznavali. Čudno!

— Ko na svojoj savesti ima Hanka Kordera, amigo? Mislim, ko ga je smaknuo, jer nema sumnje ti, mladiću, imaš ga na svojoj savesti.

Ringo čvrsto steže usne. Po njemu se videlo da je odlučio da čuti, makar zbog toga morao i da umre. Ali, Zapadnjak nije imao nameru da ga usmrti. Od njega je hteo samo da sazna jednu jedinu stvar, s kim je on razgovarao o Hanku Korderu? Jer, to bi Šejna odvelo pravo do te proklete bande, visoki čovek je bio sasvim siguran u to.

Jednim užetom koje je Huana donela iz kolibe, Zapadnjak je vezao njenom bratu ruke na leđima. Devojka je bila tu pored njih, ali nije ništa rekla.

Ušli su svi u kolibu. Zapadnjak nije morao dugo da traži. Na jednom mestu utabani pod od ilovače očevidno je bio pre kratkog vremena prekopan, a zatim ponovo zatrpan i ugažen.

Uskoro je Zapadnjak u svojim rukama držao neku poveću kožnu torbu. Jedan pogled prema Huaninom bratu bio je dovoljan. Momak je bio bleđ kao krpa i delovao je kao zver saterana u tesnac iz koga više nema izlaza.

Šejn istrese sadržinu torbe na sto od grubog drveta.

Huana prigušeno kriknu.

Zapadnjak je prelistavao novčanice, ali nije brojao. Okrenuo se prema momku i oštro ga pogledao.

— Hiljadu dolara, bar prema mojoj proceni — reče.

Ringo je buljio u njega bez ijedne reči. Bio je ljut kao ris. Huana ga besno pogleda.

— To je tvoja Judina nagrada, ti izdajico! — viknu ona. Prilazila mu je polako razrogačenih očiju.

Zapadnjak stade između njih i razdvoji ih. Imao je dosta muke dok je odvojio Huanu od njenog brata.

— Samo hiljadu dolara za jedan ljudski život! — reče Zapadnjak i uputi momku mračan pogled.

— Za Hanka Kordera, to je dovoljno, gringo! — rugao se Ringo.

Istog trenutka Zapadnjakovo uvo je čulo korake. Čizme! Približavali su se kolibi.

Vrata se odjednom otvoriše i unutra padoše senke nekih ljudi.

XIV

— Gledaj, gledaj, sto mu đavoljih krušaka! Koga mi to vidimo pred sobom?

Bio je to Piner. Cerio se pakosno i polako prilazio Zapadnjaku sa revolverom u ruci.

Džim Morgan i Šeborn priđoše stolu. Buljili su u svežnje novčanica.

Stjuart Long se kiselo osmehnu.

— Vrlo si lukavo smislio to da sa Huanom zbrišeš koristeći zadnji deo kuće, amigo! — reče on obrativši se Šejnu.

— Kakav je ovo novac? — viknu Morgan, uperivši svoj pogled u Šejna. Zatim je odmerio Ringa i njegovu sestru.

— Judina nagrada — odgovori Šejn mirno.

— Do sto đavola! — huknu Morgan ljutito. — Ne želim ja da slušam zagonetke, mister Šejne, nego hoću da čujem odgovor na moje pitanje!

Piner nije nimalo mario za ovaj razgovor. Prišao je Zapadnjaku i zabio mu cev revolvera u trbuh.

— Odloži svoj top iz futrole! — mumlao je on. — Ovog puta nećeš uspeti da nas namagarčiš, protuvo!

— Molim vas da naredite ovom kopiletu da se vrati nazad, Šeborne, inače ne garantujem za ono što se sve može desiti — reče Zapadnjak oštro.

— Šta vam je, mister Pinere. Smirite se! — opomenuo ga je Morgan. Stao je između Šejna i Pinera. — Hoću najpre da čujem pravi odgovor na moje pitanje!

Zapadnjak pogleda Morgana.

— Ringo je doveo Hanka Kordera toj bandi pod nož. Ovaj novac na stolu deo je plena koji je Korder opljačkao u banci u Ganadou i koji mu je kasnije banda otela.

— Prilično komplikovano, zar ne? — podsmevao se Piner. Okrenuo se očekujući odobravanje. Ali, niko ga nije podržao.

— Možda jeste komplikovano — složi se Morgan, namrštivši čelo. — Ali, mora se priznati da se iz svega toga može ispiliti i nešto drugo. Zar i vi ne mislite tako, Šeborne?

Šerif Šeborn se duboko zamislio. Zatim je pogledao Šejna i upitao.

— Vi mislite da je Ringo znao za Korderovu nameru da opljačka banku u Ganadou, i to je saopštio bandi?

— Tako je bilo — potvrdi Zapadnjak.

— Drukčije kazano, Ringo zna ko su banditi i može da nas odvede do njih — mrmljao je Morgan.

— Mogao bih da se opkladim u to — osmehnu se Šejn.

— A ti, naravno, pereš ruke od svega — smejao se Piner cinično. Svojim mračnim pogledom kao da je hteo da probode Zapadnjaka. — Znači, nevin! Ni luk jeo ni luk mirisao, a?

— Možete li da dokažete suprotno, amigo? — upita Zapadnjak mirno.

— Šta vam je još poznato, Šejne? — raspitivao se Šeborn. Zapadnjak sleže ramenima.

— Dosad naš prijatelj nije otvorio usta. Možda ste se vi pojavili suviše rano?

— Kad mu se stavi omča oko vrata, on će već propevati — huknu šerif Morgan ljutito.

— Hajde, krećemo, uskoro će mrak — predloži Šeborn.

Piner popreko pogleda Zapadnjaka.

— Je li potrebno da mu stavim lisice na ruke? — upita on iscerivši se.

— A, zašto, mister Pinere? — pobuni se šerif Morgan. — Zato što nas je naveo na pravi trag?

Piner se namršti.

Šejn se osmehnu i pokaza rukom jednu bocu s viskijem.

— Uzmi jedan gutljaj — reče on. — Čini mi se da ti je ovog trenutka to neophodno.

Piner podiže stisnutu pesnicu, ali, zatim je polako spusti.

Izašli su pred kolibu. Stjuart dovede Ringovog konja koji je bio vezan za drvo malo po strani.

— Uzjašite! — naredi Morgan.

Ringo se pope u sedlo.

Zapadnjakovo oštro oko je primetilo jednu avetinjsku priliku koja se kao kakva senka pomerala između okruglih blokova stena. Ringo je kriknuo prodorno u znak opomene. Ali, bilo je već kasno. U tom trenutku prasn timer.

Sv* pogledi poleteše prema steni.

XV

Zapadnjak je čuo Ringov krik. Ugledao je kako se taj vižljasti momak klati u sedlu, a zatim glavačke pada na zemlju.

Kao munja Zapadnjak se vinuo u sedlo i istog trenutka porjurio prema stenama.

Ali, bilo je već kasno. Avetinjski lik tamo gore visoko na stenama već je bio nestao.

Šejn je pažljivo zagledao da li ima nekog prolaza u stenama gde bi mogao da se probije jašući na konju. Bili su to dragoceni minuti, koje je užalud izgubio.

Zapadnjak je zastao i oslušnuo. Učinilo mu se da čuje odjek konjskih kopita koji je nestajao u daljini, ali nije bio

sasvim siguran, jer galama iza njegovih leđa bila je tako nesnosna da se skoro ništa nije moglo čuti.

Ubrzo se pored njega stvorio Stjuart Long i osmehnulo mu se.

— Izgleda da si opet zalutao, mister — reče Stjuart i osmehnu se prijateljski. — Jesi li bar nešto čuo?

— Skoro da jesam — odgovori Zapadnjak kratko. — Ali, ti si napravio prokletu veliku galamu dok si dolazio ovamo.

Zapadnjak je poterao konja, ne obrativši više pažnju na zamenika Stjuarta. Bilo je već počelo da se smrkava i Šejn nije imao mnogo izgleda da stigne čoveka koji je pucao na Ringa.

Ogromne okrugle stene polako su prelazile u običan šljunkovit predeo i uskoro se pred njim ukazao neki duboki usek, nalik na klisuru koji se strmo spuštao naniže.

Zapadnjak je zaustavio konja i oslušnuo. Ali, mogao je da čuje samo topot kopita Stjuartovog konja. Kada je i on stigao do useka i povukao uzde više se ništa nije čulo.

— Mrka kapa, bojim se — reče Stjuart i sleže ramenima.

— Vratite se kući, zameniče, meni niste ni najmanje potrebni — prasnu Šejn ljutito, jer bio je sasvim siguran da ga je ovaj nespretni momak samo omeo u dosadašnjem traganju za čovekom koji je pucao na Ringa.

— Budite, ipak, miroljubivi, mister. Možda ću vam biti potreban. Šta znate?

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a Zapadnjaku je preseo podrugljiv smeh koji je bio namenjen Stjuartu. Bilo je to onog trenutka, kad su, jašući niz strmi usek, odjednom začuli prasak pucnja koji je odjeknuo i odbio se stostruko o stene.

Zapadnjak je čuo zvižduk kugle i sagnuo se. Sledećeg trenutka konj je posrnuo na prednju nogu, posrnuo je napred i prevrnuo se. Zapadnjak je ipak uspeo da izvuče čizme iz uzen-gija. U visokom luku pao je na zemlju. Pogođeni konj kotrljao se dalje niz strmi usek.

Pored Zapadnjaka sevnu vatra. Kao omamljen ugledao je zamenika udaljenog jedva dva koraka od njega kako puca na neki cilj koji Zapadnjak nije mogao da vidi.

— Do đavola! — viknu Stjuart besno. — Da li vas je pogodio, Šejne?

— Nisam sasvim siguran — odgovori Šejn i počeo polako da pokreće svoje udove. — Izgleda da sam dobro prošao, koliko se meni čini. Osim nekoliko modrica i ozleda.

Stjuart je prestao da puca. Unaokolo nastade tišina. Kao u crkvi u ponoć.

— Jeste li videli nitkova koji je pucao? — upita Zapadnjak.

— Nisam.

— A, u šta ste onda ciljali?

— Pomislio sam, ako onaj drugi puca, onda ću i ja da pucam tako nasumce, da ga uplašim.

— Upravo suprotno od onoga kako treba — odmahnu Zapadnjak rukom. — Eh, što nisam jahao sam!

— Onda biste možda bili već na onom svetu — huknu Stjuart ljutito.

— Glupost! — odbrusi Zapadnjak. — Nitkov bi sigurno došao da se uveri da li me je pogodio, a onda...

— Hm, Šejne. Mislim da sam i ja to negde čitao. Priče za decu, ili nešto tome slično — podsmevao se Stjuart.

Zapadnjak ga pogleda i osmehnu se. Nije imao srca da bude ljut na ovog momka.

— Sta ćemo sada? Hoćemo li tako da ostanemo čitavu večnost ležeći na ovom tvrdom tlu? — upita Stjuart. — Moj konj je odgalopirao. Ja sam skočio, jer sam iznenada osetio neodoljivu čežnju za majkom zemljom. Koliko ja mogu da procenim sada smo obojica pešaci.

— Možda je bolje da isprobamo sreću — predloži Zapadnjak.

Podigao je levu nogu i skočio brzo. Već kod drugog skoka pade pucanj. Kugla zviznu đavolski blizu njegove glave.

Zapadnjak pade na tlo i otkotrlja se malo niz strminu. Posle nekoliko trenutaka do njega je dopuzio Stjuart. Zadovoljno se cerio.

— Odlično ste ovo izveli, amigo — šaputao je on. — Sada smo bar načisto s tim da je taj nitkov još uvek negde tu i da vreba kako bi nas konačno upucao.

— A, odakle je došao pucanj? — upita Šejn tiho.

— Sa one stene — reče Stjuart i pokaza rukom suprotnu stranu useka. — Ali, moguće je da je došao i odande — pokazao je sasvim drugi pravac. — Odjek stvarno može da prevari. Odsjaj nisam primetio, jer sam upravo bio okupiran time da se divim vašim neverovatno spretnim zečjim skokovima kroz ovaj đavolski opasan teren.

Tog trenutka Zapadnjaku se učinilo da je primetio neku priliku koja se oprezno šunja negde levo od njih. Njegova puška nalazila se u bisagama upucanog konja. Za revolver je razdaljina dosta velika, a uz to vidljivost je bila tako mala. Ali, Zapadnjak ipak izvuče teški „kolt” i ubrzo isprazni njegov magacin.

A, zatim on i Stjuart začuše prodoran, otegnut krik koji se prolomi kroz kameniti predeo.

XVI

Nastade grobna tišina.

— Meni se čini da ste ga pogodili — reče Stjuart tiho.

— Ponadajmo se da je bio samo jedan — reče Zapadnjak pogleda uprtog u pravcu odakle se prolomio krik.

— To ćemo odmah saznati — reče Stjuart Long i uspravi se.

— Sada znamo sigurno — reče Zapadnjak i takođe ustade. — Inače biste već bili mrtvi.

Zapadnjak siđe niz usek do mesta gde se nalazio njegov upucani konj. Otkopčao je sedlo i bisage i uzeo „vinčesterku“.

— Do sto đavola — mrmljao je Stjuart. — Od mog konja nema ni traga ni glasa. Odmaglio je.

Utoliko bolje po vas, jer ne morate da nosite sedlo i bisage kao ja.

— Da pogledamo malo tamo preko — predloži Stjuart.

Koračajaću jedan pored drugog, sa oružjem u rukama spremnim da svakog trenutka prospe smrtonosne kugle, koračali su oni preko useka.

— Tamo negde kod one nazubljene stene mora da je stajao taj nitkov!

Zapadnjak se spotakao o neku ostru stenu, ali je brzo uhvatio ravnotežu. Za to vreme je zamenik dospeo do stene koja se nalazila ispred njih. Gledao je u nešto, što je ležalo na tlu i Šejn ču kako on tiho zviznu kroz zube.

Stigao je do mesta gde se nalazio Stjuart i uperio svoj pogled prema nepokretnom čoveku koji je ležao pored stena. Puška mu je ispala iz ruku i kliznula niz obronak nešto niže od njega.

Već se bio pojavio mesec i svojim blehim zracima osvetlio blede lice mrtvog čoveka čije otvorene oči kao da su iznenađeno posmatrale dvojicu momaka pred sobom.

Zapadnjak pogleda zamenika.

— Da li ga poznajete? — upita Šejn.

— Kako da ne! — viknu Stjuart Long ljutito. — Ali, ja prosto ne mogu da verujem u to.

— Imate vremena — reče visoki čovek mirno. — Već ćete se pomiriti s tim.

— Nemojte praviti glupe šale, mister. Ali, to je stvarno neverovatno. Da sam nisam bio svedok, ne bih nikako poverovao u to. Zna li ko je ovaj čovek?

— Poznato mi je samo to da ga zovu Roni.

Stjuart Long razrogači oči kao da je pred sobom ugledao nilskog krokodila.

— Roni Skot — mrmljao je Stjuart. — Jedini sin Adama Skota, mister.

— A, ko je taj Adam Skot? — navaljivao je Šejn.

— E to je ono zbog čega ja razbijam glavu — nastavio je zamenik. — Nikako to ne mogu da shvatim. Naime, Adamu Skotu pripada banka u našem mestu. A, ako je Roni stvarno bio član te bande onda je on pre nekoliko nedelja zajedno sa svojim drugarima opljačkao banku svog rođenog oca.

Sada je Šejn zviznuo kroz zube.

Stjuart mu uputi oštar pogled.

— Vi ga poznajete, Šejne? — upita on. U svakom slučaju vi ste malopre pomenuli njegovo ime, zar ne?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Da, znam ga — odvrati. — Već smo se jednom sreli. On je bio jedan od momaka koji su me napali da bi mi oduzeli

plen, koji sam ja po njihovom mišljenju opljačkao u banci u Ganadou.

— Neka sam proklet! — kriknu Stjuart. — Da li ste sasvim sigurni da se ne varate, mister?

— Čoveka koji mi tako krvnički jednom zabije cev oružja u rebra, nikad ne mogu zaboraviti — odgovori Zapadnjak. — A, baš je to uradio ovaj momak, šerife.

XVII

Stjuartovog konja pronašli su daleko dole ispod stena. Sa mrtvim telom Ronija Skota na leđima konja vratili su se oni natrag u Ringovu kolibu.

Svetlost se videla kroz otvorena vrata i kroz jedini prozor.

Mora da su ih oni unutra čuli, jer na vratima se odmah pojavi senka i ubrzo su raspoznali da je to šerif Morgan, koji je s puškom u rukama izašao napolje.

— Jeste li uhvatili tog nitkova? — upita on. Mračno je pogledao nepokretno telo koje se nalazilo preko Stjuartovog konja.

Ne sačekavši odgovor, Morgan je brzo prišao bliže.

Kada je prepoznao mrtvog čoveka kriknuo je promuklo. Polako se okrenuo prema Zapadnjaku i Stjuartu.

— Ko je upucao Ronija? — upita šerif oštro. Njegovo pitanje bilo je upućeno Stjuartu. — Jesi li to bio ti, momče?

Zamenik pokaza rukom prema Šejnu.

— Ne! — odgovori. — On je to učinio, i to baš u pravom trenutku, jer bi nas Skot obojicu smaknuo kao vrapce.

Primitilo se prema Morganovom izrazu lica i pokretima, da je to krupan zalogaj u koji nije hteo baš tako lako da zagriže.

— Znaš li ti šta si sada rekao, Stjuarte? — grmnu šerif.

Zamenik je tvrdoglavo odmahnuo glavom.

— Znam, striče! Ipak je tako kako ti kažem. Roni Skot je pripadao toj proklesoj bandi. I sada sam sasvim siguran da je on bio taj koji je malopre smaknuo Ringa, da bi mu zapužio usta. A, posle toga je Skot pokušao da upuca Šejna i mene.

— Neverovatno — stenjao je šerif. — Ko bi to mogao da pomisli. Ja jednostavno ne mogu i ne želim da verujem u to. Onda je, znači, Roni opljačkao svoju sopstvenu banku.

— Tačnije rečeno, banku svoga oca — dodade Zapadnjak hladno. — A, to su, ipak, dve različite stvari, šerife. Da li i vi tako mislite?

Stjuart podiže pogled prema Morganu.

— Mislim da je on u pravu, striče. To nije isto. A, kako je stari Skot sa Ronijem...

Odjednom je zastao.

— Sto mu paklenih gromova! — viknu Morgan. — To

znam i ja. Ali, tako nešto ne bi moglo da dovede tako daleko, da rođeni sin po...

I on nije uspeo da izgovori rečenicu do kraja.

Zapadnjak se osmehnu lukavo.

— Da li smem i ja da saznam šta se to dogodilo između oca i sina? — upita.

Morgan se okrenuo prema Zapadnjaku i pogleda ga namrštena čela.

— Žena, mister Šejne — reče on i podiže kažiprst desne ruke uvis. — U pitanju je jedna žena, koja se isprečila između njih dvojice. Nora Vajlder. Mlada udovica jednog velikog rančera. Prema svojim godinama više bi odgovarala Roniju, ali ona se odlučila za starijeg. Iduće nedelje će biti svadba.

— Vajlder! — ponovio je Zapadnjak zamislivši se. — Jedan veliki ranč, tako ste rekli šerife, zar ne?

— Najveći, nadugačko i naširoko.

— A, gde se on nalazi?

Morgan je pogledao Zapadnjaka s nevericom, jer bilo je očigledno da je to pitanje besmisleno. Ipak, odlučio se da odgovori.

— Negde na polovini puta između Holbruka i Čikita. Ne može se tačno kazati, jer se radi o ogromnom posedu i krdu goveda od najmanje deset hiljada grla.

— Jedna tako mlada, lepa žena i uz to ogroman ranč! — osmehnu se Zapadnjak. — Zar vi mislite, šerife, da to nije dovoljan razlog za jednog zaljubljenog momka da se okrene protiv svog sopstvenog oca? Dobro, shvatam i to. Stari Skot je mogao zbog toga da liši svog sina nasleđstva. A s druge strane, za mladog Skota to je svakako morala biti primamljiva kombinacija, da još za vreme života svog oca prigrabi nasleđstvo, a da pri tom ne mora da se odrekne Nore Vajlder. Lepe žene i ogromnog ranča!

Džim Morgan odmahnu mrzovoljno glavom. Okrenuo se i ponovo ušao u kolibu.

Stjuart i Šejn su polako skinuli mrtvog Ronija sa konja i naslonili ga na zid kolibe. Zatim su i oni ušli unutra.

Kakvo iznenađenje za Zapadnjaka. Ugledao je ukočene Ringove oči koje su ga neprijateljski posmatrale. Njegova košulja bila je otvorena i Zapadnjak je primetio široki beli zavoj na grudima.

— Mislio sam da je on mrtav — reče Zapadnjak i okrenu se prema šerifu Morganu. — Da li je možda nešto odao?

— Da — odgovori Morgan namrštivši se. — Rekao je da ne zna ništa.

— A, zakopani novac u kolibi?

Morgan podiže obrve.

— Ringo tvrdi, Šejne, da on nema pojma kako je novac dospao ovamo u kolibu.

Zapadnjakov pogled se zaustavio na lepom licu Huane Terene. Sedela je na nekom prevrnutom sanduku. Trgla se kad je čula poslednje reči šerifa Morgana.

— On laže, senjore! — procedi ona kroz zube. — Jedini čovek koji je Hanka Kordera mogao da pošalje pod nož, to je sigurno moj brat Ringo. Niko drugi.

Zapadnjak je sada bio ubeđen u to što devojka govori, ali isto tako mu je bilo jasno da Ringo neće otvoriti usta. I to, bez obzira što je Roni Skot pokušao da ga smakne.

Ostalo je još samo jedno pitanje nejasno. Da li Ringo čuti tako uporno, zato što se boji, ili ima nekog drugog razloga.

XVIII

Vest o smrti Ronija Skota i okolnosti koje su do toga dovele raširile su se kao neki požar u gradu. Sahrana je bila zakazana za idući dan.

Adam Skot, niskog rasta kao i njegov preminuli sin, sede kose i ponašanja kao da je neki senator, koračao je uspravno iza kovčega, a njegovo naborano lice delovalo je tako kao da je u kamenu uklesano.

Zapadnjak je stajao ispred saluna i posmatrao tužnu povorku. Posebnu pažnju obratio je na bankara. Ali, odmah mu je bilo jasno da na tom kamenom licu Adama Skota ne može da se raspozna nikakvo osećanje.

Naravno da je šerif Morgan ispričao Skotu da je njegov sin Roni izgubio život, i to pod teškom sumnjom, koja bi se pre mogla nazvati istinom da je bandit.

— Nije proslovio ni reč — čuo je Zapadnjak glas Stjuarta Longa koji je stajao pored njega.

— Da li ste, možda, stekli utisak da on ne veruje u te priče, Stjuarte?

Zamenik sleže ramenima.

— Pa, da budem iskren, stvarno ne bih znao da odgovorim na to pitanje. Jer, on uopšte nije otvorio usta. Nije ništa ni pitao.

— A, da li je Adam Skot stvarno bankrotirao otkad je banka opljačkana? — upita Zapadnjak posle izvešnog vremena.

— Jeste. Čak ni kuća u kojoj sada stanuje nije više njegova. Ali, to još nije ništa. Mnogi imućni rančeri moraću da prodaju svoju imovinu. Dvojica su već to učinili.

Zapadnjak iznenada podiže pogled.

— Ko je kupio ta imanja? — upita on brzo.

— Neki mister Danbi.

— Aha, a je li on oдавde iz ovog kraja?

Stuart odmahnu glavom i napravi grimasu na licu.

— Ne, nije. Taj mister Danbi došao je sa istoka. To je jedino što se zna o njemu. Mislim da i šerif Morgan ne bi znao da kaže nešto više. Uostalom, sigurno ste čuli za takve lešinare koji se uvek nađu tamo gde nešto može da se zgrabi za malo novca. On nudi tako malu cenu, da čoveku prosto dođe da puk-

ne od smeha kad to čuje. Ali, kupuje rančeve, i to po mnogostruko nižoj ceni nego što je njihova vrednost. A, rančeri nemaju šta da biraju, moraju da pristanu na njegove đavolske ponude, jer su zaduženi do grla.

— Pa, onda, taj mister Danbi mora da ima mnogo novca kad tako kupuje jedan ranč za drugim?

— Nisam siguran — odvrati zamenik vrteći glavom. — Ja mislim da je on samo neki posrednik. Čovek koji zarađuje novac tako što pljačka one koji su na umoru. Uostalom, eno ga dolazi ovamo. On stanuje ovde u hotelu.

Stjuart pokaza rukom u pravcu odakle se približavao jedan zdepasti, ćelav čovek i Zapadnjak je procenio da ima oko pedesetak godina, možda malo i više.

Kada je Danbi prišao blizu Zapadnjak se zagleda u njegove staklaste oči koje su ga podsetile na ajkulu.

— Zdravo, mister Long! — pozdravi ćelavi čovek.

Njegov glas imao je nešto neprijatno u sebi, a osmeh mu je bio izveštačen, kao kod grobara koji posle obavljenog posla pruža ruku da mu se udeli napojnica.

— Zdravo, mister Danbi! — odvrati Stjuart.

— Tako je tužno, zar ne? — procedi Danbi, pokazujući rukom prema povorci koja se udaljavala. — Njegov jedini sin. a u stvari je bio bandit koji je opljačkao banku svog sopštenog oca. Prosto čovek ne može da veruje...

Danbi je koračao dalje i ubrzo nestao iza kuće.

— Pa, kakvo je vaše mišljenje o tom čoveku? — upita Stjuart.

Zapadnjak nije ništa odgovorio. Umesto toga sam je upitao zamenika.

— Kako je Ringo?

— Doktor je zadovoljan.

— A, da li je taj momak najzad otvorio usta?

Stjuart tiho opsova.

— To je pravi pravcati zec, mister Šejne. Kaže da ne zna ništa. I, ja ne verujem da se tu bilo šta može promeniti. Poznati su mi takvi tipovi ljudi. Taj sigurno neće ništa odati.

— Na žalost, ne možemo da mu stavimo omču oko vrata, jer nemamo dokaza — primeti Šejn. — Šta se tu može, Ringo će danas ili sutra biti slobodan i krenuće svojim putem. Za svaki slučaj ja ću odjahati tamo gore do Huane i ispitaću joj puls. Može iz toga da se ispili nešto.

Ali, ništa se nije ispililo. Kad je Zapadnjak kucnuo na vrata, ona su se sama od sebe otvorila. Bila su samo prislonjena.

Šejn je doviknuo Huanino ime, ali niko se nije odazvao. Ušao je unutra.

U dnevnoj sobi je sve bilo ispreturano kao da se tu vodio neki mali rat. A, možda je to bilo neko bekstvo na brzu ruku? To Šejnu nije bilo baš jasno. Ali, nešto je bilo sasvim sigurno, većina Huaninih haljina je nedostajala, a i veš takođe.

Zapadnjak je zagledao i pretražio svaki kutak. Ali, od Hua-

ne ni traga ni glaša. Izgubila se. Kao da je vetar odneo negde u daljinu te crne kose i krupne oči.

Šta je tu je. Ostaje još samo nešto što treba da se razjasni. Da li je Huana otišla zato što je ona to želela, ili je neko odveo na silu?

XIX

Zapadnjak se vratio u dvorište i rasejano gledao pred sebe. U duši je osećao nemir i pokušavao da se pribere. Da li je bio tako tužan zbog toga što je nekud nestala ta devojka vatrenih očiju u koju se izgleda zaljubio do ušiju, ili, pak, zbog toga što se sve još više zamršilo? Pa, izgleda da je i jedno i drugo bilo tačno. Neki nemir uvukao se u visokog čoveka.

Bilo je malo nade da će naći Huanu, ali Zapadnjak je ipak poterao konja prema Ringovoj kolibi tamo gore u brdima.

Još iz daljine dok je prilazio visokim stenama koje su zaklanjale vidik prema kolibi, Šejn je osetio miris dima. A, zatim se pred njegovim očima ukazalo nešto što ni u snu nije mogao da sanja.

Koliba je bila izgorela do temelja i samo bi tu i tamo po koja iskra planula kad je vetar duvao kroz vreli pepeo.

Zapadnjak opsova i potera konja unaokolo. Nije otkrio nikakve tragove, jer ovde je tlo bilo tvrdo i ugaženo.

Povukao je konju uzde i zagledao se u ono što je ostalo od Ringove kolibe. Šejn je ocenio da je moralo proći najmanje bar dva ili tri časa otkad je koliba počela da gori. Ali, ko je to učinio i zašto? Teško se mogao naći odgovor na ta dva pitanja. Zapadnjak je morao da reši tu zagonetku, ako misli da na kraju ipak izvrši zadatak koji mu je postavljen.

Šejn se vratio nazad u Holbruk. Dvojica šerifa i njihovi zamenici nalazili su se u kancelariji Džima Morgana. Kad je ušao unutra, kao po običaju čuo je zajedljiv Pinerov glas.

— Pogledajte momci, ko nam to dolazi! — viknu on i pogleda šerifa Morgana. Cerio se podmuklo. — Hej, šerife, ima li ovde negde u okolini na razdaljini od dvadesetak milja nekog mesta sa bankom koja bi se mogla opljačkati?

Zapadnjak kao da nije čuo šta Piner priča. Obratio se šerifu Morganu.

— Senjorita Huana je iščezla bez traga, šerife — reče on i namršti se. — Neko je zapalio Ringovu kolibu tamo gore u brdima i ona je izgorela. Pomislio sam da vas to možda interesuje!

— Sto mu gromova! — prasnu Džim Morgan. Ali, zatim je ućutao.

Svi su nepoverljivo buljili u Zapadnjaka kao da su sumnjali da je on na silu odveo Huanu i da je zapalio Ringovu kolibu.

Neprijatnu tišinu prekinuo je Piner.

— Dokle ćete ovom momku da dopustite da se slobodno kreće, mister Morgane? — upita on, namrštivši se. — Sasvim je jasno da je on povezan s tom bandom, čak bi se ja mogao opkladiti da Šejn drži te nitkove na uzici i da oni rade onako kako on naredi. A mi mu samo olakšavamo posao. Puštamo ga da se muva unaokolo i sluša sve o čemu se razgovara.

Zapadnjak se hladno osmehnu. Pogledao je pažljivo Morgana i Šeborna.

— Da li vas dvojica mislite isto kao i Piner? — upita.

— Ako hoćete da budem iskren — reče Morgan i nasmeja se kiselu — ne znam!

— A vi, Šeborne? — navaljivao je Zapadnjak.

— Pa, ja ću vam reći otvoreno, Šejne — odvrati Šeborn. — Već duže vremena muči me pitanje zašto vi, momče, želite tako dugo da ostanete ovde i pomažete nam u lovu na te bandite? Šta vi stvarno očekujete od svega toga?

Zapadnjak je osetio ledenu žicu u njegovom glasu.

A, onda se iznenada oglasio Stjuart Long.

— To se može sasvim jednostavno objasniti — izusti on iskreno. — Ta banda je mučki napala Šejna i skoro za dlaku je nedostajalo da ga upute na put bez povratka, a zatim je on postao sumnjiv da i sam pripada bandi i umalo to nije platio glavom. Zar to nije dovoljan razlog da on učestvuje u lovu na tu prokletu kopilad?

— Hvala vam, mister Long — osmehnu se Šejn. — Čini mi se da ni ja sam ne bih to bolje objasnio. Ostaje nam da još čujemo šta o tome misle ostali.

Zapadnjakov pogled je brzo prelazio preko ozbiljnih lica. Primetio je kako Morgan i Šeborn postaju nesigurni. Samo ga je Piner gledao izazivački. Ali, ćutao je.

— Dobro, onda da razmislimo o svemu — predloži Zapadnjak mirno. — Meni se čini da tu postoje neke zagonetke koje se moraju rešiti.

— Slušaj, slušaj! — rugao se Piner.

— Zatvorite već jednom ta pogana usta i pustite čoveka da govori! — prasnu Šeborn uputivši ljutit pogled svom zameniku.

— Prvo — nastavio je Šejn kao da se ništa nije dogodilo — ko je stvarno taj Hank Korder? Zatim, kome je Ringo odao namere ljubavnika svoje sestre i zašto? Ringo bi mogao sve to da nam otkrije, ali ja sam siguran da on to neće učiniti.

Piner je besno škrgutao zubima.

— Potrebno je da vi tamo preko puta u salunu provedete samo jedan sat, a ja sam siguran da ću za to vreme da nateram tog kućkinog sina da propeva! — siktalo je on.

Šerif Morgan uputi oštar pogled Pineru.

— To ne dolazi u obzir — reče on. — Koliko puta moram to da vam kažem, mister Pinere? Ne volim takve metode kakve vi uporno predlažete. Ringo će već progovoriti. Mi samo treba da budemo strpljivi i da ga pustimo neka se kuva u svom sopstvenom sosu.

— Sumnjam u to da će taj momak otvoriti usta — reče Zapadnjak vrteći glavom. — A, osim toga, mi ćemo izgubiti dragoceno vreme. Ali, vi ste ovde u Holbruku gazda, šerife.

— Pa, da sačekamo — cerio se Piner izazivački.

— Još nečega se moramo prisetiti — primeti Šejn, paleći cigaretu. — Kada je Hank Korder ispuštao dušu, pomenuo je neki Ringov ranč i Čikito. Da li postoji neki takav ranč?

Šerif Morgan i njegov zamenik odrečno odmahnuše glavom.

— Čudna stvar! — mrmljao je Šejn.

— Ringo-ranč ne postoji u čitavoj Arizoni — tvrdio je Morgan samouvereno. — U svakom slučaju nema ga ovde u ovoj okolini, a ni u oblasti Čikita. U to bih mogao da se zakujem.

— Pa, odlično — reče Šejn i osmehnu se. — To nam samo olakšava posao.

— Možda niste dobro čuli šta je taj momak rekao — prozbori Stjuart slegnuvši ramenima.

— Ja nisam gluv, amigo! — viknu Piner besno. — Valjda znam šta sam čuo, a šta nisam.

— Mene buni to ime Ringo — mrmljao je Šejn. — Znamo da jedan Ringo stvarno postoji.

— Da, Ringo Terena — smejao se Piner podrugljivo. — On je jedna obična glista. Otkud njemu novac da kupi ranč? To je zaista besmislica.

— Pa šta? — odvrati Zapadnjak namrštivši se. — Njegov otac i njegova braća bili su banditi, to ne smemo zaboraviti. Niko ne zna koliko su oni novca odpljačkali pre nego što su dospeli na vešala.

Šerif Morgan odlučno odmahnu glavom.

— Neka su — reče on. — Ali za jedan ranč to sigurno nije bilo dovoljno. Bili su banditi, ali ne tako veliki. Sitni mali kradljivci, i to je sve.

— Pustimo to sada — prekide ih Šejn. — Ima tu mnogo važnijih stvari na koje treba da obratimo pažnju.

— Samo napred, momčino! — podsmevao se Piner. — Mi slušamo naređenja.

— Mene je banda napala zato što su ti nitkovi mislili da sam ja Hank Korder. I, meni se čini da to može biti jako važno, amigos.

— Hajde, prestanite već jednom s tim vašim pretpostavkama — povika Šeborn ljutito. — Već mi zuji u glavi od svega toga.

— Samo još nešto da vam saopštim, džentlmeni — bio je uporan Zapadnjak. — Huana? Jedna nova zagonetka. Da li je pobjegla. ili je neko odveo na silu? Može biti i jedno i drugo, ali ja se pitam: zašto? A, ako je odvedena silom, onda ko je taj nitkov?

Šerif Morgan odmeri Zapadnjaka mračnim pogledom.

— Zaista ste u pravu, mister — procedi on kroz zube. — Ta je priča đavolski jako zamršena i ako ne uspemo da rešimo

sve te zagonetke, onda ne možemo ni sanjati da ćemo toj proklesnoj bandi jednom već stati na rep.

— Još nešto mi je palo na pamet — nastavio je Šejn svoja razmišljanja. — Otkud, molim vas, taj tajanstveni mister Danbi zna šta se sve dešava u ovoj okolini? A, pre svega, odakle njemu toliki novac da može da kupuje jedan ranč za drugim, i uostalom, šta će njemu toliki rančevi? Tu nešto nije baš sve čisto.

— Pametno pitanje — huknu Šeborn i podiže prst uvis. Kao da mu je nešto odjednom palo na pamet, jer iznenada je počeo da se ceri. — Hej, mister Morgane! Zašto vi za izvesno vreme ne uzmete za svog pomoćnika Šejna? Dotle samo dok ne otkrijemo tu opasnu bandu, jer vidim da se on stvarno odlično snalazi i bio bi nam od velike pomoći.

Tako je Šejn za izvesno vreme postao pomoćnik šerifu Morganu u Holbuku.

XX

Svanuo je sledeći dan. Negde u podne glavnom ulicom Holbruka kretala se čitava duga kolona zaprežnih kola.

Ispred šerifove kancelarije prva kočija u koloni je stala.

— Do đavola, pa to mora da su Rikerovi — ote se iz usta Stjuart Longu.

Morgan i Šeborn prilazili su kočijama s druge strane ulice.

— Hej, da vidimo šta se dogodilo! — viknuo je Stjuart i bacio brzo šešir na glavu. Otvorio je vrata i izašao na ulicu. Zapadnjak je pošao za njim.

Stigli su da čuju kako Morgan viče.

— Čuj, Rikere, pa šta ovo treba da znači?

— Riker je jedan od najvećih i najbogatijih rančera zapadno od obale Puerko Rivera — reče Stjuart tiho.

— Tamo mora da se nalazi i Vajlder-ranč.

— Pravac se slaže, samo Vajlder-ranč se nalazi mnogo dalje prema zapadu. Između njih je još Sunce-ranč mistera Vajla i...

Stjuart je prestao da govori.

— Neka me đavo nosi ako to tamo nije mister Vajl sa svojom porodicom! — uzviknu on posle izvesnog vremena. Pokazao je rukom prema jednim kočijama koje su stajale u redu.

— Prodao sam, šerife! — čuo se glas čoveka koji je sedeo napred u prvim kočijama. — Za dvadeset pet hiljada dolara.

Šerif Morgan opsova žestoko.

— To mora da je neka proklesno neslana šala, Erneste — ciknu on ljutito. — Sama zemlja vredi četiri puta više, čak i kad se ne uzmu u obzir krda goveda.

Rikerovo ukočeno lice ličilo je na masku. Samo su u njegovim očima sevale munje.

— Nije bilo drugog izlaza, Džime! — procedi. — Kad nekome stoji nož pod grlom, onda teško da može da proda dobro svoje imanje.

— I, sigurno opet mister Danbi? — upita šerif.

— A, ko bi drugi! — viknu Riker. Uzeo je bič i poterao konje. Kočije su krenule jedna za drugom.

Prošli su Vajlovi. Njihovi pogledi bili su upereni negde napred i nisu ni odgovorili na pozdrav koji im je uputio šerif Morgan.

— Ako me pamćenje ne vara, onda sada taj mister Danbi poseduje svu zemlju između Holbruka i Vajlder-ranča — reče Zapadnjak tiho.

— Tako je, amigo! — prošaputa Stjuart Long namrštivši čelo. Zatim se vratio nazad u kancelariju.

Šeborn i Morgan su koračali uz stepenice gore prema kancelariji.

— Znao sam da hoće da proda ranč — čuo se Morganov glas. — Ali, činilo se da mora proći izvesno vreme dok mister Danbi ne nabavi novac, čak i ako se radi o tako maloj sumi.

— I, otkud njemu sada odjednom opet novac? — upita Zapadnjak namrštivši se.

Morgan sleže ramenima.

— A, otkud bih ja to znao? — upita.

— Možda nešto o tome zna Adam Skot, šerife! Uostalom, on je jedini koji u ovoj okolini ima banku, zar ne?

— Zaboravljate da je Skot bankrotirao posle pljačke.

— Nisam siguran, šerife — odgovori Šejn mirno. — Meni se čini da bi ipak tog Adama Skota trebalo priupitati.

Poslednje reči nisu još bile ni izgovorene do kraja, kad prasnu pucanj. Iznenada, kao grom iz vedra neba.

Kugla đavolski opasno zviznu kroz vazduh pored Šejnovog uha i udari u zid iza njegovih leđa.

Sasvim slučajno, Zapadnjak se baš tog trenutka okrenuo u stranu i koraknuo udesno.

Za trenutak nastade tajac.

XXI

Zapadnjak se munjevito sruči na pod. Potražio je zaklon iza jednog stuba.

Ponovo je odjeknuo pucanj i zrno pogodi stub. Otpadci drveta zujali su pored Šejnovih ušiju kao da ih je sam đavo bacao.

Zapadnjak je držao revolver u ruci, ali nije znao koga da gađa. Od podmuklog pucaroša nije bilo ni traga. Jer, pucnji su dolazili nekako koso i nije mogao nikog da otkrije.

— Svinjarija! — Čuo je Zapadnjak besan uzvik šerifa Morgana. On je takođe ležao iza jednog drvenog stuba koji mu je služio kao zaklon.

Pucnji prestadoše. Ali, bilo je jako opasno poverovati da je nastalo primirje. Sejn i Morgan izmjenjaše poglede.

Istog trenutka prasnu pucanj iza njih. Okrenuli su se brzo. Šeborn je stajao na vratima kancelarije i držao „vinčesterku” u rukama.

— Eno ga tamo, na krovu! — viknu on.

Zapadnjak i šerif Morgan istovremeno otkriše čoveka, ali već je bilo kasno. Istog trenutka nitkov je nestao u jednom otvoru na krovu zgrade.

— Napred! — komandovao je Morgan. — Taj nam neće umaći! Sto mu gromova! — potrčao je na ulicu.

Tu su se odjednom stvorili Stjuart i Piner, kao da su iz zemlje iznikli. U pravi čas.

— Vas dvojica, trčite tamo iza kuće! — viknu Šeborn. — Inače će nam taj nitkov umaći...

Stjuart i Piner potrčашe.

Šeborn je u međuvremenu stigao do ulaznih vrata kuće na suprotnoj strani ulice sa koje je nepoznati čovek pucao. Međutim, vrata su bila zaključana.

Šerif Morgan i Sejn su već sledećeg trenutka bili pored njega. Pokušali su da otvore vrata. Nije išlo.

Morgan je snažno lupio nogom. Ništa. Pri drugom udarcu vrata su ipak popustila. Morgan i Šeborn pojuriše unutra. Sejn je smatrao da od toga nema nikakve koristi. Jer, bio je ubeđen da je taj nitkov već davno uhvatio maglu preko zadnjeg dela zgrade. Obišao je oko zgrade i dospeo u neko prostrano dvorište koje je izgleda bilo zapušteno.

— Hej, ne vidi se ništa! — doviknuo je Stjuart Long sa jednog prozora.

Samo da nisu napravili toliku galamu. Zapadnjak je pokušao nešto da čuje, ali najzad je ustanovio da su to samo Pinerove čizme pod kojima je škripao pesak dok je on trčao polako kroz dvorište.

Stigao je do Zapadnjaka koji je stajao pored ograde od kamena i gledao u susedno dvorište.

— Ništa nismo uradili, amigo, zar ne? — cerio se Piner pakosno.

Izgleda da se raduje što je taj nitkov umakao, pomisli Šejn. Ipak, nije rekao ništa.

— Pa, šta čekaš? — režao je Piner. — Zar hoćeš da pustiš tog momka da umakne?

— Ja mislim, da je on to već davno uradio — odvrati Zapadnjak suvo.

Dvojica šerifa i Stjuart se pojaviše u dvorištu. Zapadnjak se okrenuo i pošao im u susret.

— Pa? — upita Džim Morgan.

— Momak je umakao — objasni Šejn. — Čini mi se da nema više smisla da i dalje tragamo za njim.

— Gađao je vas, Šejne — reče Morgan i pogleda Zapadnjaka sa strane. — Ali, nije mi jasno zašto baš vas?

— Zar moram da se izvinjavam zbog toga? — upita Zapadnjak ironično.

— Možda zato — upade u razgovor Stjuart Long — što ti nitkovi veruju da Šejn zna više o njima nego svi mi zajedno. Namirisali su odakle dolazi opasnost.

— Možda si u pravu — reče Džim Morgan pomirljivo. — U svakom slučaju, Šejn je jedini čovek koji je video bandite i koji ih može prepoznati.

Zapadnjak je odjednom naglo podigao glavu uvis. Palo mu je nešto na pamet. Nije ni imao vremena da saopšti ostalima šta je posumnjao. Jednostavno je počeo da trči.

— Hej, zašto je odmaglio taj momak? — upita Šeborn vrteći glavom.

Kada su zatim ugledali kako Zapadnjak stoji pred zatvorenim praznim kavezom u kome se nalazio Ringo, bilo im je odmah jasno zašto je visoki čovek tako naglo otrčao u tom pravcu.

— Sto mu gromova! — opsova Morgan. — Pa, Ringo je nestao.

Zapadnjak pokaza rukom prema malom prozoru zatvorske ćelije. Žica na njemu je bila iščupaņa, i otvor je bio dovoljno veliki da je Ringo mogao komotno da se provuče kroz njega.

— Samo su hteli da nas odmame odavde — huknuo je Šeborn.

Ispred šerifove kancelarije bila se već okupila gomila ljudi. Njihovo gundanje čulo se i unutra. Šerif Morgan se okrenuo i otvorio vrata. Izašao je napolje.

— Šta se, do đavola, dogodilo, šerife? — viknuo je neko iz gomile.

Morgan zatrepća očima i obrati se ljudima.

— Ringo je pobjegao! — viknu on. — Njegovi prijatelji su ga izvukli iz zatvora, dok smo mi trčali za momkom koji je puca na Šejna.

— Ali, čudnovato je da ga nijedna kugla nije pogodila — čuo se neki pakostan glas. — Možda se on krije ispod iste kape sa Ringom i bandom, šerife. Dali ste možda pomislili na to?

— Pokušaće da te linčuju, amigo — isceri se Piner prema Zapadnjaku. Bio je dobro raspoložen.

Džim Morgan steže pesnice.

— Neću više da čujem takve gluposti, ljudi — grmnu on. — Bilo bi bolje da tražite Ringa. Evo, petsto dolara onome ko ponovo dovede tog momka ovde.

— Bolje da obesimo onoga koga imamo u šakama! — siktao je neko iz gomile.

Neko je ipak nagovorio ove ljude da budu protiv njega. Šejn u to nije sumnjao. Za to može biti više razloga. A jedan od njih je i doveo do toga da su baš na njega pucali.

Zapadnjak je sišao niz stepenice prema ulici. Gomila se polako razdvojila ispred njega. Gundali su, ali se niko nije usuđio da podigne ruku na njega.

— Ne zaboravite to, ljudi, da je mister Šejn trenutno moj pomoćnik! — viknu Džim Morgan ljutito.

Zapadnjak je stigao do svoga konja i vinuo se u sedlo. Odjednom se pored njega stvorio Stjuart.

— Kuda jašemo, Šejne?

— Otići ćemo do Ringove kuće.

Niko ih u tome nije sprečio.

Poterali su brzo konje i začas se za njima digao oblak prašine.

Ljudi su bez reči gledali za njima.

XXII

— Valjda ne misliš stvarno, da je taj Ringo toliko lud, da ovde...

Stjuart je prestao da govori. Samo je pokazao rukom prema kući koja se, tako usamljena i tiha, isprečila pred dvojicom jahača.

Zapadnjak nije odgovorio. Sjahao je s konja i vezao ga.

Stjuart Long je takođe sjahao. Privezao je svoga konja za ogradu i izvukao svoj teški „kolt“ iz futrole.

Šejn se osmehnu zadovoljno.

— Znači, iapk nisi siguran u to da je moguće da se taj Ringo nalazi negde ovde, amigo? — upita on.

Stjuart sleže ramenima i gurnu nogom vrata koja nisu bila zaključana.

Oprezno su pretražili sve prostorije. Stjuart pogleda Zapadnjaka osmehnuvši se.

— Nema nikoga, Šejne! — reče on. — Ili, pak, ti misliš drukčije?

— Izgleda da je tako — složi se Zapadnjak. — Ali, ipak, neko je dolazio u kuću od onog momenta kad sam ja poslednji put bio ovde.

Pokazao je rukom jedan kovčeg čiji je poklopac bio do pola otvoren.

— Kad sam poslednji put bio ovde — nastavio je visoki čovek — taj je sigurno bio zatvoren.

Stjuartovi mišići na licu su se napregli. Gledao je zbunjeno u poklopac, a zatim pokušao da se našali.

— Možda je unutra neki mrtav čovek — reče on i sceri se.

Uz pomoć cevi svoga „kolta“ Stjuart Long je otvorio vrata kovčega. Zatim je počeo da se smeje.

— Ništa, hombre! — uzviknu on. — Ili si ti, možda, nešto uočio što ja nisam?

Zapadnjak je odmah primetio neobičnu stvarčicu.

— Hej, šta si to zaboga pronašao tako interesantno? — upita Stjuart brzo.

— Tu je — odgovori Zapadnjak i podiže uvis žensku periku.

— Lep skalp, amigo — smejao se Stjuart. — A šta si sada uobrazio? Ne misliš valjda da si pronašao Ameriku? Aha, gle stvarno. Dama pod maskom Šejne, zar ne?

— Pogodio si! — odgovori visoki čovek. — Imala je istu takvu dugu plavu kosu.

— Huanal! Zar je moguće! — uzviknu Stjuart.

— Možda — odgovori Šejn. — Ali, to još nije sigurno.

Stjuart ljutito odmahnu glavom.

— Dosta mi je već svih tih pretpostavki — reče on. — Ja više stvarno ne znam šta je u mojoj glavi!

— Mislim da su ti đavolski momci to i hteli da postignu — mrmljao je Zapadnjak.

Kad su se vratili u grad, susreli su nekoliko grupa naoružanih ljudi.

— Ako tražite Ringa, onda nema potrebe da idete u njegovu kuću, jer mi sada upravo dolazimo odande! — viknu Stjuart.

Prolazili su pored banke. Zapadnjak zaustavi konja i osmotri zgradu. Pogledao je Stjuarta.

— Mislio sam da je mister Skot spustio fenjere i da tu više nema šta da se traži.

Stjuart Long odmahnu glavom.

— Ne, nisi u pravu, Šejne. Jeste, Skot je posle pljačke nekoliko dana zatvorio banku. Ali, posle toga otvorena je ponovo šalterska služba.

— I pored toga što više nije bilo novca?

Stjuart zbunjeno sleže ramenima.

— Možda neki manji ulozi, mister. Izgleda da je Skot odnekud nabavio nešto malo novca. Samo velike uloge nije mogao da isplati, to je sigurno.

— To znači, samo je novac rančera pripao đavolu, zar ne, Stjuarte?

— Pa, izgleda da je baš tako, mister.

Kada su ispred šerifove kancelarije sjahali, Zapadnjak je upitao.

— Da li će se Adam Skot uprkos svemu što se dogodilo ipak oženiti uskoro kako to tvrdi šerif Morgan?

Stjuart se osmehnu.

— Znači, ti misliš da će se Nora Vajlder predomisliti sada kada je Skot postao jedan puki siromah.

— Može li tako nešto da se dogodi?

— Mislim da ne može — odvrati Stjuart. — Ali je najbolje da o tome pitaš lično gospođu ili gospodina Skota.

— U pravu si, prijatelju. Ja ću to i uraditi.

Stjuart je odjednom počeo da se ceri.

— Onda, mnogo sreće, Šejne! Evo, baš ti se sada ukazuje prilika. Okreni se!

Zapadnjak okrete glavu. Ugledao je grupu jahača koji su se približavali u galopu.

Bilo je tu šest momaka, i jedna dama koja je jahala na čelu grupe.

Da li je moguće da je to Huana? Zapadnjaku je srce zaigralo u grudima. Ovako u daljini izgledalo je da je to ona. Njena duga bujna kosa lepršala je na vetru. Da, to je Huana. Ali, možda i dama pod maskom?

XXIII

Plavokosa žena podiže ruku uvis i grupa jahača stade.

Zapadnjak je pokušao da je posmatra što je moguće manje upadljivo. Delovala je nekako krhko i nežno. Okruglo nasmevano lice sa dva vatrena oka.

— Zdravo, mister Long! — pozdravi ona. Pokazala je rukom prema šerifovoj kancelariji. — Je li mister Morgan unutra?

— Mislim da jeste, gospodo Vajlder — odgovori Stjuart. — Samo trenutak, pogledaću.

Pošao je žurno uz stepenice.

Dama je radoznalo posmatrala Šejna.

— Sigurno ste prvi put u ovom gradu? — upita ona blago. — Bar vas ja ne poznajem. Šta ja to vidim na vašim grudima? Zar se stari Džimi odlučio da uzme pomoćnika?

— Jeste, gospodo, vremena su postala prilično nemirna i verovatno je morao tako da uradi.

Zapadnjak se trudio da ostane miran. Čuvao se da kaže nešto određeno. Dobro je zagledao ljude u grupi. Polako i temeljno, jednog za drugim.

Nora Vajlder je to primetila.

— Ako tražite bandite, onda ih među ljudima nećete naći, mister. Samo bi uzalud tračili vreme.

— To se nikad ne zna, mađam — odgovori Zapadnjak ledenim glasom.

Ali, jedno je stvarno moralo da se prizna. U pretnji Nore Vajlder nije bilo ni snažnog Kenta, niti ričokosog Bredija, kao ni Granda, čoveka sa zmijskim pogledom.

Šerif Morgan izađe iz kancelarije. Pozdravio je ženu koja je stajala pred njim. Način na koje je on to učinio, govorio je jasno o tome da on dobro poznaje tu damu i da je Nora Vajlder jako cenjena osoba.

— Htela sam da prisustvujem Ronijevoj sahrani — rekla je ona tiho, a u njenom glasu kao da se osetio prizvuk duboke tuge. — Ali, na žalost, saznala sam za sahranu suviše kasno. Da li ste već uhvatili ubicu, šerife?

Džim Morgan je izgleda bio duboko dirnut tugom ove žene. To se jasno moglo primetiti na njegovom licu.

— Žao mi je, mađam — odgovori on. — Ali, bojim se da vam nije poznato sve.

Nora Vajlder nabra čelo.

— Kako to mislite, šerife? — upita ona i sevnu očima.

— Vama sigurno nije poznato da je Roni bio bandit, madam. A, najverovatnije i ubica. Poginuo je u borbi.

— Ja sam taj koji je upucao Ronija, madam — dobaci Zapadnjak. — Ako želite nešto detaljnije da saznate o tome, ja ću vam rado ispričati sve.

Žena je naizmenično gledala čas Morgana, čas Šejna.

— Jeste li vi sigurni u to šta kažete, Morgane? — upita ona.

— Jesam, siguran sam! To je tačno!

Njen pogled se zatim zaustavi na Zapadnjaku. Teško je bilo odgonetnuti šta se krije u tim vatrenim očima.

— Jednostavno ne mogu da shvatim da je tako nešto moguće — procedi ona kroz zube. — Jadni Adam! Kako je reagovao kad je čuo tu vest?

— Nije izustio nijednu reč — odgovori Morgan.

— Nemojte zaboraviti zašto smo ovde stali, Nora — opomenu je čovek pored nje.

— Ah, da — trže se Nora Vajlder i stavi ruku na svoje čelo. — Skoro da sam zaboravila na to — smeškala se ona kao da se izvinjava. — Oko dve milje ispred grada naišli smo na grupu jahača koji su krenuli u poteru za Ringom Terenom.

— Jeste li? — upita Morgan radoznalo.

— Velika je šteta što mi nismo znali šta se dogodilo — vajkala se dama osmehnuvši se tužno. — Jer, mi smo oko dva časa pre toga sreli Ringa.

— Je li bio sam i da li ste razgovarali s njim, Nora?

— Nismo razgovarali. Kad nas je primetio, promenio je pravac i odgalopirao u daljinu. Ali, sigurna sam da je bio sam.

— Jahao je prema Crnim planinama — dodade čovek pored Nore Vajlder.

— A, da li je grupa jahača koju ste sreli, nastavila da ga goni? — hteo je da zna Džim Morgan.

— Pretpostavljam da je tako — potvrdi dama. — Ali, bojim se da neće imati mnogo uspeha. Jer, Ringova prednost je suviše velika. A, šta je taj momak natovarao sebi na vrat, šerife?

— Ja sam nisam sasvim siguran u sve to — procedi Morgan kroz zube. — Ali, može biti da je duboko zabrazdio i da će se jako teško izmigoljiti kad ga budemo šćepali.

Žena se odjednom okrete prema svojim ljudima i mahnu rukom.

— Krećemo dalje! — viknu ona.

Zapadnjak munjevito stade ispred njenog konja i uhvati ga za uzdu.

— Samo još jedno pitanje, madam — povika on i osmehnu se. — Da li ćete se, i pored svega, udati za Adama Skota?

Momak pored Nore Vajlder zgrabi ljutito bič koji je visio na sedlu njegovog konja.

— Sklanjaj se s puta, čoveče! — grmnu on.

— Pusti ga, Oliver! — viknu žena. — Mada ne razumem zašto me to pita, ipak to nije razlog da ne odgovorim.

Zapadnjak primeti podrugljiv osmeh u njenim očima. Gledala ga je nadmeno.

— Naravno da ću se udati za Adama. Venčanje će biti kroz četiri dana, mister. I, ako je vama stalo do toga, ja vas ovog trenutka lično pozivam na svadbu.

Ljudi se isceriše Zapadnjaku. Jedino je Oliver još uvek držao bič u rukama i mrgodno buljio u Šejna.

Morgan i Zapadnjak otpratiše pogledom grupu jahača koja se polako udaljavala duž glavne ulice grada.

— Ko je taj momak s bičem? — upita Zapadnjak.

— To je Oliver Stil, amigo — odvrati Morgan sa zagonetnim osmehom na licu. — Norin predradnik. Morate se čuvati njega kao zvečarke. Već odavno se šuška da je bacio oko na Noru Vajlder.

— Interesantno — mrmljao je Zapadnjak. — Onda neka ga se čuva Adam Skot, zar ne, šerife?

— Zvuči mi glupo, ali izgleda da ste u pravu, Šejne. A, da vas pitam, šta je to što ste hteli da saznate o njihovom venčanju? Zašto vas to toliko interesuje?

— Imam neke svoje razloge, šerife. I, mislim da sam dobro mislio kad sam to pitanje postavio Nori Vajlder.

XXIV

— Kako ste ono rekli, Šejne? — upita šerif Morgan. — Da je to sve samo lakrdija.

Pokazao je rukom prema gomili ljudi koja se okupila ispred crkve. Kočija se zaustavila. Adam Skot je iskočio iz nje i pomogao Nori Vajlder da siđe.

— Lep par, zar ne, šerife? — upita Zapadnjak pakosno.

— Ako mislite na razliku u godinama, onda se varate — odgovori Džim Morgan suvo. — Sam Vajlder je bio nešto malo stariji od Adama Skota, i to je bio izvanredan brak, samo što, na žalost, nisu imali decu.

— Nije valjda samo to — reče Zapadnjak. — Ja cenim da je između ovo dvoje jedna poprilično velika razlika od bar tri-desetak godina.

— To uopšte nije važno, ako se stvarno voli — huknu Džim Morgan ljutito.

— Da, slažem se, šerife. A i kod njih je ljubav u pitanju, zar ne?

— Kakav bi drugi razlog inače imala Nora da se sada uda za Adama, kad je sve izgubio? — mrmljao je Morgan.

Šejn razvuče usne.

— E, vidite, Morgane, isto to pitanje postavljam ja sebi stalno, ali nikako da nađem pravi odgovor.

Prestao je odjednom da govori i uperio svog pogled prema uzbuđenom čoveku koji je trčao prema njima, mašući komadom papira.

— Aha, pa to je Porker iz telegrafske stanice — objasni šerif Morgan Zapadnjaku.

Porker je stigao do njih.

— Šta je to tako hitno, mister Porkere? — upita šerif brzo i zgrabi papir koji mu je poštar pružio. Njegovo lice je odjednom postalo crveno.

— Šta je, koja je sada banka opljačkana? — upita Šejn nemarno.

Morgan spusti ruku u kojoj se nalazio papir i isceri se Zapadnjaku. Zatim je opsovao.

— Da vi niste slučajno vidoviti, Šejne? — upita.

— U izvesnom smislu možda čak i jesam — osmehnuo se Zapadnjak. Uzeo je telegram iz šerifovih ruku i počeo da čita.

„TRENTON — DANAS OPLJAČKANA BANKA — ŠTETA 18 000 DOLARA — BANDITI UMAKLI — ŠERIF DALES.”

— I, gde se nalazi to mesto Trenton, šerife? — upita Zapadnjak.

— Četrdeset milja zapadno oдавде — odvrati šerif besno. Bio je ljut kao ris. Iz njegovih očiju sevala je vatra. — Pa, šta kažete na to, Šejne?

— Liči mi na neki mali svadbeni poklon — reče Zapadnjak mirno.

— Vi ste stvarno poludeli, čoveče! — frknu Džim Morgan.

— Moguće — reče Zapadnjak. — Možda je bolje biti lud nego verovati u sve ono što se priča unaokolo, šerife.

— Tako sam dobio volju da vam ponovo skinem zvezdu sa grudi, momče!

— Ja u tome ne mogu da vas sprečim, šerife.

Džim Morgan besno podiže obrve, ali zatim se odjednom okrete i krenu prema crkvi gde je baš tog trenutka bračni par ušao unutra.

Zapadnjak se zamislio.

Možda ja ipak nisam u pravu, razmišljao je on. U svakom slučaju, nemam nikakvih dokaza.

— Meni se čini da si ti u pravu, Šejne — čuo je Zapadnjak glas iza sebe. Bio je to Stjuart Long.

— Neka te đavo nosi, otkud sada ti odjednom? — mumlao je Zapadnjak.

Stjuart se smejaao.

— Eto, tu sam, amigo.

— Hajde, idemo na jedno piće, prijatelju! — predloži Šejn i pokaza rukom prema salunu.

Stjuart bez reči klimnu glavom.

Kada su ubrzo posle toga sa čašama u rukama stajali naslonjeni na šank, Stjuart oprezno upita.

— Možda neki misle da si ti lud, ali ja stvarno želim da

saznam šta se to kuva u tvojoj glavi, amigo? Da li si možda pohvatao neke konce te đavolski prepređene bande?

— Kladim se u šta god hoćeš da će mister Danbi idućih dana kupovati i dalje rančeve za smešno male sume novca!

Stjuart je otpio gutljaj iz svoje čaše i protrljao rukom čelo.

— Dobro, možda je tako — promrmlja on. — Ali, kakve to veze ima sa svadbenim poklonom koji si ti pomenuo?

— Nemam nikakvih dokaza — reče Zapadnjak tiho.

— Ja bih to drukčije obrazložio. Nema tragova za pouzdanu sumnju.

Sejn se zadovoljno smejao.

— Jeste, amigo — reče on namrštivši se. — To bi sasvim moglo tako da se kaže, i zbog toga se i ljutim.

Stjuart odmahnu glavom.

— Do đavola, igranj se ti s kim god hoćeš, amigo — proćedi on kroz zube — ali, nemoj sa mnom. Ako misliš da možemo negde da nađemo dokaze, onda evo tu sam. Krenućemo zajedno.

— Znači, ti hoćeš da mi kažeš da si na mojoj strani? — upita Zapadnjak namrštivši se.

— Šta da ti kažem, prijatelju? U svakom slučaju, pokušali su da te smaknu. Tu stvarno mora biti nekog razloga, amigo. Nisu ni oni ljudi, zar ne?

Zapadnjak se zadovoljno smejao.

— Dobro — reče on kratko. — Znači ti želiš da me uveriš da ćeš mi pomoći! Dobro, onda hajdemo! Zagazićemo zajedno bosi u koprive. Samo nemoj zaboraviti da si ti sam to hteo.

XXV

Pred crkvom su se nalazile mnogobrojne kočije, a gomila radoznalih ljudi, za koje nije bilo mesta unutra, stajala je unaočolo. Zapadnjak i Stjuart Long su projahali i niko na njih dvojicu nije obratio pažnju.

— Koliko je potrebno dobrom jahaču da stigne do Trentona dovde? — raspitivao se Zapadnjak.

Stjuart ga zbunjeno pogleda.

— Jedan dan, ili dva — odgovori on. — Zavisi od toga da li je konj dobar i kako se jaše.

— Jutros rano, negde u svitanje mister Danbi je napustio grad.

Stjuart je bio iznenađen.

— Prvo, otkud ti to znaš i drugo, zašto je to nama tako važno?

— Pa, ja celo vreme pratim tog lukavog prerijskog mačka, a što se tvog drugog pitanja tiče, ja smatram da je taj ćelavko jedna od ključnih figura.

— Ne razumem, šta hoćeš da kažeš? — mrmljao je Stjuart.

Bili su već stigli do puta koji je vodio na zapad i poterali konje u galop.

— Sve je tako jednostavno — reče Zapadnjak. — Samo treba povezati napade na banke sa kupovinom zemlje od strane tog mistera Danbija.

Stjuart se trže.

— Znači, ti te dve stvari povezuješ, Šejne?

— Svakako — odgovori visoki čovek i osmehnu se zagonetno.

— Najzad mi je sve jasno — reče Stjuart. — Razumeo sam i to šta si mislio kad si pomenuo svadbeni poklon. Ali, jesi li ti pri zdravoj pameti kad se usuđuješ da povežeš Noru Vajlder sa tom bandom?

— Ja se sasvim jednostavno pitam, ko ima koristi od tih velikih rančeva koje je mister Danbi u međuvremenu kupovao?

Stjuart nabra čelo.

— Rikerov ranč i Sunce-ranč mistera Vajla nalaze se između Holbruka i poseda Nore Vajlder — mrmljao je on. — Ali, da li to može biti dokaz da je Nora umešala svoje prste u tu prijavu igru?

— Već sam ti rekao da nemam dokaza za to — doviknu Šejn.

Stjuartove oči sevnuše ljutito.

— Najradije bih se sada okrenuo i vratio se u grad.

Zapadnjak se smeškao.

— Još nije kasno da to uradiš, hombre.

— Do đavola! — huknu Stjuart. — Uostalom, da li si tu stenicu Danbija bar jedan jedini put video zajedno sa Norom Vajlder?

Zapadnjak je odmahnuo glavom.

— Ne, na žalost, nisam, Stjuarte. Mađa sam ih i dan i noć pratio, naravno koliko god je to bilo moguće.

— Šteta što smo propustili pivo i viski kojima Nora i Adam sada časte — podsmevao se Stjuart Long.

Jahali su ceo dan. Samo su ponekad stajali kratko da bi odmorili konje.

Sunce se na zapadu polako spuštalo iza nekog dalekog venca brda u daljini.

Zapadnjak odjednom zateže uzde svoga konja. Pokazao je rukom ispred sebe.

Stjuart stavi šaku na svoje čelo, jer mu je sunce smetalo da dobro vidi. Zatim je i on primetio kočiju koja je stajala pored neke stare oronule šupe.

— Sklanjajmo se! — reče Zapadnjak tiho i potera konja u jednu uvalu pored puta. Ubrzo je i Stjuart stao pored njega.

— Danbi, zar ne? — upita zamenik šerifa.

— U svakom slučaju to su njegove kočije — odvrati Zapadnjak zadovoljno. — U njima je jutros rano napustio grad.

— Sto mu paklenih gromova, pa šta taj matori jarac traži u ovom pustom kraju gde je i bog rekao laku noć? — gundao

je Stjuart. — Ovde nadaleko nema nikakvog naselja niti neke usamljene farme!

— Zato smo i došli ovamo, amigo, da razjasnimo to — objasni Zapadnjak i sjaha s konja.

— I, šta ćemo sada? — interesovao se Stjuart.

— Sjaši, amigo, i raskomoti se. Moramo sačekati dok ne padne mrak da bismo mogli neprimećeni da se približimo kolibi.

XXVI

— Krećemo! — reče Šejn tiho i ustade. Pažljivo je nagazio na ostatak svoje cigarete čizmom.

Stjuart je bio nervozan i kao da ga je uhvatila neka vrsta groznice koja se oseća kad čovek treba da krene u lov, mada je samog sebe ubeđivao da je sve to samo plod bujne mašte Šejna. Ali, ipak je bilo smešno samo to prisustvo mister Danbija u ovom pustom predelu gde nema nigde žive duše! Zašto je celavko došao ovamo? Bilo je to pitanje na koje je Stjuart već čitav sat uzaludno tražio odgovor. Polako je počeo da shvata da ovo daleko putovanje nije bilo uzaludno. Uperio je svoj pogled prema Šejnu i priznao samom sebi da polako, ali sigurno, počinje sve više i više da ceni tog čoveka. Ali, istovremeno je osetio i neku vrstu nepoverenja prema njemu. Jer, kako to da Šejn sve to zna, a ne on ili šerif Morgan, pa i dvojica zvezdonosaca iz Ganadoa?

— Hajde, ali tiho — zahtevao je Zapadnjak.

Stjuart je već davno prezreo šta Šejn namerava.

— Ti, dakle, misliš, Šejne, da je Danbi ugovorio da se ovde sastane s nekim? Ali, s kim?

— To bih i ja želeo da znam.

Prešli su preko poštanskog puta i šmugnuli u žbunje.

Stjuart je začuđeno posmatrao kako se Šejn bešumno kreće sa spretnošću koja je bila ravna veštini nekog Indijanca, dok je njemu samome bilo prilično teško da drži korak sa visokim čovekom, a da pri tom ne lomi grančice ili da se njegove čizme ne čuju dok je koračao.

Zapadnjak je napravio širok krug oko kolibe. Stjuartu je bilo na vrhu jezika da ga pita čemu taj toliki zaobilazni put, ali se nije usudio da govori.

Odjednom je Šejn stao i omirisao vazduh kao pas kad njuška za tragom divljači. Stjuart se iscerio, ali zato je i on osetio blag miris dima u vazduhu.

Zapadnjak pokaza rukom na zemlju. Odjednom je bez i najmanjeg šuma nestao. Stjuartu je bilo potrebno izvesno vreme da napipa njegovu desnu čizmu, jer je u međuvremenu mrak postao gust kao testo.

Polako su puzili jedan pored drugog, sve dok iznenada nije pored njima postalo vidno.

Svetlost je dolazila kroz jedan prozor zgrade koja je ličila na šupu, ali koja je morala imati i jedan deo u kome se stanovalo.

Zapadnjak bez reči pokaza rukom napred i Stjuart ugleda tri konja koji su bili vezani pored kočije.

— Stigli su — prošaputa Zapadnjak Stjuartu na uho.

— Ko su ti ljudi? — upita Stjuart tiho. Njegova ruka se mašila futrole sa oružjem.

— Ostavi to, amigo — opomenu ga Zapadnjak. — Imamo još vremena.

Stjuart pogleda Zapadnjaka. Stvarno, pomisli on, ovom momku je mnogo zabavnije ovo što radi ovde, nego li igranka i pivo kojim se časti na svadbi Adama Skota.

— Pazi, da ne uznemirimo konje, to bi nas odalo — opomenu ga Šejn. Stjuart bez reči klimnu glavom.

Ali, prozor iz koga se probijala svetlost nije bio udaljen ni pet koraka od konja. Stjuart nije video nikakvu mogućnost da se neopaženo približe kolibi. Zapadnjak ga povuče za rukav i pokaza mu levo gde se nalazila široka kapija sa zardalim kukama, bila je otvorena.

Stjuart nije odmah shvatio, ali puzio je dalje za Šejnom. Bešumno su klizili kroz mrklu noć prema šupi. Stjuart više skoro ništa nije video i osećao se vrlo neprijatno. Ali, zatim je ponovo osetio Zapadnjakovu ruku koja ga je vukla napred.

— Merdevine — šaputao je Zapadnjak. — Da oprobamo kakva nam je sreća.

Šejn je išao napred. Odmah za njim penjao se Stjuart.

Drvene prečage su izdajnički škripale, ali Šejn se nije obazirao na to.

Stjuart je osetio mučninu u stomaku. On nije bio kukavica, ali ovo je stvarno bila neobična situacija u kojoj su se sada nalazili. Svakog trenutka mogao je neko dole ispod njih da se pojavi sa svetiljkom u rukama i da ti nitkovi otvore vatru na njih.

Ali, ništa se nije dogodilo. Krov je bio prostran i izložen promaji. Daske ispod njihovih nogu imale su puno rupa, a neke su već bile istrulele.

Na sreću, ovde više nije bilo tako mračno kao dole. Stjuart je primetio da svetlost dolazi odozdo kroz otvore na askama. I, ubrzo je čuo potmule ljudske glasove.

— Za ime boga, da nisi pisnuo i pazi da ne šuškaš — opomenu ga Zapadnjak. — Ti nitkovi su sada tačno ispod nas.

Šejn leže na daske. Stjuart je prestao da diše. Nije se usuđio ni da se pokrene iz straha da ne šušne i oda njihovo prisustvo na tavanu.

U međuvremenu, Zapadnjak je stigao do jednog mesta odakle je imao potpun pregled cele prostorije ispod njih. Polako je počeo da raspoznaje bandite. Njih četvorica! Jedan je bio Danbi. Ostalima je video samo šešire.

— Sto osamdeset hiljada dolara — reče jedan čovek i po-

kaza rukom dva lanena džaka koji su se nalazili na jednom stolu gde je gorela lampa. — Trenton se isplatio.

Lupež se zadovoljno cerekao.

Zapadnjak nije moga da vidi njegovo lice, ali glas mu je odnekud bio poznat. Dok je on razmišljao ko bi to mogao biti, jedan od momaka gurnu šešir na potiljak i Zapadnjak ugleda njegovo lice. Bio je to Grand, koga je Zapadnjak smatrao vođom bande sve dok se nije pojavila dama sa maskom na licu.

— Kent nije u pravu, mister Danbi. Tu u džakovima nalazi se još samo sto dvadeset komadića, jer mi smo već olakšali tovar pošto smo pokupili svoj deo.

Čelavko se nakašlja.

— To nije u skladu sa našim dogovorom, džentlmeni — huknu on. — I, vi to znate.

— A, ono sa Ringom? — upita Grand hladno. — Da li je to prema našem dogovoru.

— Ako dama želi da nas vuče za nos, onda ona to mora jako oprezno — umeša se Kent u razgovor.

A, zatim je Zapadnjak čuo kako Bredi, riđokosi bandit, Iju-tito reži.

— Mi nismo lopuže, mister. To joj morate saopštiti.

— Treba li to da shvatim kao pretnju? — upita Danbi.

Izgleda da čelavka nije nimalo zabrinulo to što je čuo. Uostalom, na njemu se nije mogao primetiti ni najmanji trag da se oseća neprijatno u ovom društvu glavoseča.

Uostalom, sada su svi bili na okupu. I Danbi pripada bandi, sada je imao dokaz za to. Samo je nedostajala dama pod maskom. Da li je to bila Nora Vajlder koja je upravo sada slavila svoju svadbu sa Adamom Skotom, ili je to, pak, Huana čija se perika sada nalazi na jednom ekseru u kancelariji Džima Morgana?

U istom trenutku dok je Zapadnjak razmišljao o tome, izgleda kao da se dole u sobi desilo nešto neočekivano, jer Grand skoči kao oparen i maši se revolvera.

— Samo polako, senjor! — grmnju glas koji je izgleda dolazio sa prozora. — Ili, nameravate da vas ovog trenutka pošaljemo na onaj svet?

Do đavola!, prošla je misao kroz Šejnovu glavu. Pa, to je sigurno Ringo.

Istog trenutka prasnuo je pucanj.

XXVII

Do Zapadnjakovog uha dopro je prodoran krik koji je izustio Kent. Snažni čovek je uprkos Ringove opomene potegao revolver, ali ga je izvukao samo dopola iz futrole kad je odjeknuo pucanj.

Kent se uhvati rukom za grudi i posrnu.

Grand je učinio ono što je u ovoj prilici stvarno bilo najpametnije. Munjevitim pokretom ruke tresnuo je lampu. Ona se razbila i pala na pod.

Sada je tek nastala pucnjava, mada skoro ništa nisu mogli da vide.

Stjuart je dopuzio do Šejna.

— Je li to bio Ríngo? — šaputao je on. — Mislim da sam čuo njegov glas.

— Jeste, to je bio on. To prokleta kopile se uvek pojavi baš onda kad ne treba — mumlao je Zapadnjak ljutito.

— Zašto ne preduzmemo nešto? — navaljivao je Stjuart nestrpljivo. — Tamo dole na stolu nalazi se novac iz Trentona. Zar da ih pustimo da umaknu s tim plenom?

— Ako želite da budete upucani, Stjuarte, onda jednostavno izvadite nekoliko dasaka ispod sebe i skočite dole među tenitkove.

— To bi bilo isto kao do skočim u zmijsko gnezdo.

Zapadnjak se cerio, ali Stjuart to u mraku nije mogao da primeti.

— Što se mene tiče, oni dole mogu međusobno da se upucavaju — čuo je Stjuart Šejnov glas. — Mi ćemo u svakom slučaju sačekati dok prestane pucnjava i onda ćemo ščepati za gušu one koji su još preostali.

To je zvučalo razumno, i u izvesnom smislu primamljivo, jer Stjuart je imao malo ambicija da u mraku bude pogođen, bez obzira da li je to neka dobro usmerena ili zalutala kugla.

— Hladni ste kao pasja njuška — šaputao je Stjuart. Za njega je to bila najlepša pohvala koju je Šejnu ovog trenutka mogao da kaže.

— Pasja njuška će se, izgleda, uskoro usijati — odvrati Zapadnjak. Već sledećeg trenutka Stjuartu je bilo jasno šta je time hteo da kaže.

Najpre se čuo prasak, a zatim je suknuo plamen. Verovatno petrolejska lampa koja je bačena na pod! U svakom slučaju počelo je da gori na sve strane u isto vreme. Plamen se brzo penjao uvis i skoro je već stigao do dasaka na kojima su ležali Šejn i Stjuart.

Dole u kolibi kao da se otvorio pakao. Urlici, uzvici bola, psovke i pucnji stvarali su veliku buku koja je odjekivala predelom.

Zapadnjak uhvati Stjuarta za rame.

— Moramo da zbrisemo odavde, hombre, inače ćemo sa ovom prokletom kolibom odleteti u vazduh.

Odozdo je dopirala vatra kroz mnogobrojne rupe i pukotine. Sve se dogodilo tako brzo. Odjednom su njih dvojica primetili da im nedostaje vazduh. Teško su disali. Stjuart je počeo da posrće.

— Prokleti petroleum — mrmljao je Šejn. Uhvatio je Stjuarta za ramena i pomogao mu da dođe do merdevina.

Zapadnjak ga je držao čvrsto dok su silazili i uskoro se poluonesvešćeni Stjuart domogao spasonosnog tla.

Ovde je vazduh bio čistiji, ali zidovi su već bili zahvaćeni plamenom.

— Napred, momče, ne daj se! — šaputao je Šejn. Podigao je Stjuarta koji je bio pao i zajedno su se teturali dok nisu izašli napolje na čistinu.

Dve tamne prilike promakle su u mraku pored njih. Iz cevi njihovih revolvera bljuvala je vatra. Bili su to Grand i Bredi.

— Gone Ringa — reče Zapadnjak tiho Stjuartu na uho.

Na svežem vazduhu Stjuart se neverovatno brzo oporavio.

— Novac — mrmljao je Šejn. — Novac i Danbi. Čelavko sigurno nije tako daleko. Možda su svi iskočili kroz prozor i domogli se slobodnog prostora?

Zapadnjak se osvrnuo i pogledom potražio kočiju. Nije više bila ispred kuće. Otkrio je da se sada nalazi nešto dalje, ispred jednog ogromnog hrasta. Mesec se već bio pojavio i prosipao svoju oskudnu svetlost na okolinu. Nije baš bilo vidno, jer je na nebu tinjao samo jedan mali srp i kao da je namigivao ovamo dole. Ali, i to je bilo i te kako dovoljno da se primeti avelinska figura koja se tog trenutka trudila da upregne konje u kola.

U daljini su još uvek odjekivali pojedinačni pucnji. Znači Grand i Bredi su još uvek gonili Ringa.

— Halo, mister Danbi! — oglasi se Zapadnjak.

Sa otkočenim revolverom izašao je on iz tamne senke drveća na mesečinu.

Zdepasti Danbi se okrenuo sa takvom brzinom da Zapadnjak prosto nije verovao svojim očima. I, skoro istog trenutka pade pucanj. Kugla koso prozvižda pored Zapadnjakovog levog uveta.

Stjuart se u tom momentu nalazio na suprotnoj strani od Šejna. Kad je Danbi potegao oružje i opalio metak u pravcu gde se nalazio Zapadnjak, Stjuart je stajao jedva tri koraka iza čelavka. Ali, Šejn je strogo naredio Stjuartu da ne puca.

„Moramo ga uhvatiti živog, amigo! Jer, potrebni su nam dokazi“, opomenuo je visoki čovek zamenika šerifa.

To je bio razlog što Stjuart nije pritisnuo obarač kad je ugledao Danbija da poteže teški „kolt“. Ali, Šejn zbog toga umalo da nije krenuo na daleki put bez povratka.

Stjuart se prikrao Danbiju iza leđa kao neka divlja prerijska mačka. Zapadnjak ugleda kako obojica padaju na zemlju i potrča prema njima.

Danbi se pokazao kao neobično spretan i snažan čovek. On je s lakoćom zbacio zamenika sa sebe kao ogromni planinski medved psa koji se bacio na njegovo debelo krzno i Stjuart se otkotrljao kao lopta u stranu.

Zapadnjak udari „koltom“. Tresnuo je žestoko Danbija po glavi i čelavko pokleknu.

— Ovog će smesta đavo odneti u pakpao — viknu Stjuart, trljajući svoju bradu. Ustao je.

Danbi se skljkao na zemlju i, ležeći na leđima, odsutno buljio u Šejna i Stjuarta.

— A, šta je bilo sa Kentom? — upita Zapadnjak.

Istog trenutka odjeknu eksplozija. Zapaljena koliba odletela je u vazduh. Užareni komadi razleteše se na sve strane. A, zatim se građevina, potpuno srušila i pretvorila se u prah i pepeo.

Danbi isceri svoje bele zube slične oštrim očnjacima krvoločnih zveri i pokaza rukom prema ostacima kolibe. Nije rekao ništa.

Zapadnjak priđe kočiji. Brzo je našao ono što je tražio, i to ispod kočijaševog sedišta. Sa dve vreće nabijene novcem on se vratio natrag.

— Dvadeset hiljada koje je zgrabio Kent sada je otišlo dođavola — reče on namrštivši čelo. — Moramo sačekati da li će Ringo doneti onih četrdeset hiljada koji se nalaze kod Granda i Bredija.

Danbi je besno uperio svoj pogled u Šejna.

— Nadam se da će se njih dvojica ubrzo vratiti! — huknu on.

Zašto je to Danbi pozeleo nije bilo teško odgonetnuti.

— I ja se nadam da će biti tako, mister — iscerio se Zapadnjak. — Ali, moji razlozi zašto ih očekujem su sasvim drukčiji od vaših.

Stjuart se vratio sa komadom užeta koje je našao u kočijama i vezao Danbiju ruke na leđa.

— I noge, amigo! — naredi Zapadnjak. — A, zatim mu veži usta da ne može da viče. I, pritegni dobro!

— Znači, ti misliš da će se ta dvojica vratiti? — upita zamjenik šerifa radoznalo.

— Danbi se nada da će biti tako — osmehnuo se visoki čovek. — A, i ja to priželjkujem.

Šejn je podigao glavu i oslušnuo. Pucnji se više nisu čuli.

— Možda ih je Ringo sredio — reče Stjuart.

— Ili oni njega — mrmljao je Zapadnjak. — To ćemo svakako ubrzo saznati.

XXVIII

Mesec je već stajao koso iznad ostataka šupe koja se još uvek pušila, kad su čuli korake koji su se približavali.

Šejn i Stjuart pogledaše jedan drugog i brzo kliznuše u tamnu senku hrasta. Danbija su bili već ranije smestili ispod kočija.

Zapadnjak se sagnuo prema ćelavku.

— Jedna jedina reč, bez obzira na zatvorena usta, i ti ćeš krenuti na put bez povratka, brate! — šapnu on.

Danbi nije ni prstom mrdnuo, ali Zapadnjaku je bilo jasno da je taj lukavi mačak već dao neki znak, jer, mada je bio ve-

zan i usta mu zapušena, ipak je imao mogućnosti da opomene one koji se sada vraćaju ovamo.

Odjednom, koraci se više nisu čuli.

Zapadnjak i Stjuart se priljubiše uz stablo što su više mogli. Skoro da su prestali da dišu.

— Hej, Danbi, gde ste?

Bio je to Grandov glas. Dakle, Ringo ipak nije uspeo. Da li su ga Grand i redi uhvatili?

— Sto mu paklenih muka, pa gde se zavukao taj nitkov?
— gundao je Grand.

Zatim je oprezno izašao iz žbunja. Neka tamna senka kretala se za njim. To je morao biti Bredi, ridokosi.

Stjuart bežurno podiže revolver i uperi njegovu cev u dvojicu okorelih bandita. Zapadnjak je pritisnuo njegovu ruku naniže, jer hteo je da uhvati žive dvojicu nitkova.

— Eno, tamo su kočije, ali od Danbija ni traga ni glasa — čuli su ljutiti Grandov glas. A, zatim se okrenuo prema Brediju.

— Kako se osećaš, mladiću? — upita.

— Nije tako loše — kreštao je Bredi. — Ali, kugla se svakako mora izvaditi, inače ću dobiti temperaturu i onda je gotovo.

Znači, ridokosi je ranjen?

Grand se približavao kočijama. Bredi je krenuo za njima polako, kao da se jedva drži na nogama.

Zapadnjak je pustio Granda da priđe što je moguće bliže. A zatim, odjednom se odvojio od stabla hrasta i skočio.

— Ruke uvis! — naredi on oštro. — I, nemojte ništa da reskirate! Nemate ni najmanju šansu, momci!

Stjuart se pojavio na drugoj strani. Sa uperenim revolverima sada su obojica bandita na nišanu.

Grand gadno opsova. Bio je stvarno iznenađen. Pokušao je da nešto raspozna u mraku, ali nije uspeo.

— Ko ste vi? — grmnu on besno.

— Zvezdonosci koji su vam ušli u trag — odvrati Zapadnjak. — Vašeg prijatelja Danbija smo već uhvatili.

Bredi ipak nije bio tako iscrpljen kao što je izgledalo. Jer, on je odjednom pao na zemlju i mašio se oružja.

Stjuart je reagovao munjevito. Stigao je do njega pre nego što je momak uspeo da izvadi revolver iz futrole.

— Mani se čorava posla! — opomenu ga on preteći. — Ili ti ta kugla koju je Ringo upucau u tvoja rebra nije dovoljna? Bredi polako ustade.

Stjuart ga je gurao ispred sebe sve dok nisu došli do Zapadnjaka i Granda.

Tog trenutka je, izgleda, Grand prepoznao Šejna.

— Nikad sebi neću oprostiti to što te onda nisam smaknuo, ti prokleta kopile — huknu on namrštivši se.

— Ringo vam je sigurno umakao, zar ne? — upita Zapadnjak.

Grand i Bredi su ćutali. A, zatim su otkrili Danbija, koji je, uprkos tome što su mu usta bila vezana, dahtao glasno.

Grad je buljio ljutito u njega i pljunu prezrivo na zemlju. Verovatno je mislio da je Danbi već propevao i odao tajnu. Zapadnjak nije imao nameru da ga razuveri u to, a Danbi nije mogao ništa da kaže.

— Vas dvojica ste uhapšeni! — saopšti im Stjuart.

— A, smem li da pitam zašto? — upita Grand drsko. Izgleda da se brzo povratio od prvog iznenađenja.

Zapadnjak je odgovorio umesto Stjuarta.

— Zbog pljačke banaka u Trentonu, Ganadou i Holbruku. To će svakako biti dovoljno, mister, makar i prećutali napad na mene lično.

— A, gde su vam dokazi? — upita Grand pakosno.

— Pa, Ganado je još uvek u pitanju — odvrati Zapadnjak.

— Tu će se još videti, jer činjenica je da ste vi oteli plen koji je opljačkao Hank Korder, ali ja mislim da je to jedno te isto. Kao da ste vi odneli taj novac.

Grand pogleda prema kočiji ispod koje je još uvek ležao Danbi.

— Taj nitkov laže čim otvori usta — progundā besno. — Ako su to vaši jedini dokazi! — dodade on i pogleda upitno Šejna i Stjuarta.

— Dokazi se nalaze u vašim džepovima — odvrati Zapadnjak. — Hajde, pokažite ih, amigo!

Stjuart je odmah razumeo šta treba da radi. Pretresao je džepove dvojice bandita i izvadio čitave gomile novaca.

— A, šta kažete na ovo? — upita Šejn zajedljivo.

Bredi tiho opsova, a Grand je ćutao namrštivši se. Naravno, da su oni bili uvereni da ih je Danbi odao. A to je ovog trenutka bilo dobro, jer sada će se ti nitkovi okrenuti jedan protiv drugoga. Trebalo je samo sprečiti to da Danbi ne razjasni njihovu zabludu.

Stjuart je stavio lisice Grandu i Brediju. Zapadnjak ga povuče za rukav u stranu.

— Oni ne smeju razgovarati međusobno — reče Šejn tiho.

— Da, Šejne — odvrati Stjuart prigušenim glasom kako ostali ne bi čuli o čemu se razgovara.

— Ti se prihvati kočije sa ćelavkom, amigo — nastavio je Zapadnjak. — A, ja ću vas pratiti na izvesnom rastojanju sa ovom dvojicom. Da li ti je sada jasno?

Stjuart potvrdno klimnu glavom. Smestio je vezanog Danbija u kočiju i poterao konje. Naravno da je pre toga vezao svoga konja za zadnji deo kočije. I Šejnov konj je bio privezan za kočiju, jer je Zapadnjak uzjahao konja upucanog Kenta.

Šejn je pratio kočiju, pri čemu je stalno na oku imao dvojicu opasnih bandita, s kojima se ni u kom slučaju nije smeo šaliti.

A, onda baš kad je trebalo dasvane, pukla je tikva. Nešto se dogodilo, što...

XXIX

Upravo u trenutku kad je Zapadnjak razmišljao o tome da li je možda vreme da se konjima omogući bar mali predah, prasak pucnja prekide tišinu koja najavljuje skori dolazak dana.

Kočija je tog trenutka bila ušla u neku uvalu i Šejn je za trenutak izgubio iz vida. A, baš odatle je odjeknuo pucanj.

— Napred, momci, poterajte konje brže! — riknu Zapadnjak i ošinu ostrim pogledom Granda i Bredija.

Ali, dvojica bandita su naprotiv zaustavili konje i mračno gledali u Zapadnjaka. Njihovi podrugljivi pogledi su mu ođali tajnu. Znači, oni su ovo i očekivali.

Zapadnjak ošinu njihove konje i životinje su pojurile napred, bez obzira što su Grand i Bredi pokušavali da ih zaustave.

Ubrzo se kočija pojavila na vidiku. A, nepokretno telo koje se nalazilo pored njih, bio je Stjuart Long.

Zapadnjakovo oštro oko odmah je uočilo još nešto. Pa, da, to je ona. Dama pod maskom. Tu je, na nekom besnom vrancu pored kočija.

Šejn lagano izvuče „vinčesterku” iz sedla.

Ali, istog trenutka pakao je otvorio svoja vrata. Sa svih mogućih strana ukrstiše se pucnji, a kugle su zviždale pored Zapadnjakovih ušiju kao da je sam đavo sišao iz pakla i navodio ih sve bliže i bliže.

Grand i Bredi priljubili su se kao čičak uz vratove svojih konja i pokušali da umaknu. Zapadnjak je ocenio da ih u tome ne može sprečiti, jer je morao da spasava svoj život.

Ali, njegov konj odjednom posrnu, a zatim se stropošta kao da ga je grom pogodio.

Šejn se jedva izvukao da ga životinja na pritisne. Uprkos pada ipak je uspeo da zadrži „vinčesterku” čvrsto u svojim rukama.

Uspeo je da ustane i osvrne se unakolo. Od Granda i Bredija nije više bilo ni traga ni glasa. Nestali su kao da ih je zemlja progutala. Ali, to mu ovog trenutka i nije bilo najvažnije.

Čudnovato, ali pucnjava je prestala. Možda su pomislili da je on već mrtav ili bar da je onespособljen za dalju borbu.

Zapadnjak je počeo da se šunja korakom prerijske mačke prema kočiji. Koristio je svaki zaklon.

Kočija se nalazila još uvek na istom mestu gde su bile i ranije. A i Stjuart je ležao opružen pored njih. Samo Danbija nigde nije bilo.

Šejn podiže kočijaševo sedište. I novac je iščezao. Nije ništa bolje ni očekivao. Iza sebe je čuo kako neko bolno stenje.

Zapadnjak se trže i u istom trenutku ugleda kako se Stjuart Long miče. Priskočio je brzo mestu gde se nalazio zamenik šerifa. Klekao je pored njega. Baš tog trenutka Stjuart je otvorio oči i zbunjeno pogledao visokog čoveka.

Šejn je već bio otkrio krv na Stjuartovim slepoočnicama. Oprezno je ispitao povredu. Zatim se obratio Stjuartu.

— Mladiću — mrmljao je on — ovako nešto čovek može da doživi samo jednom u životu. Kako se osećaš?

Stjuart je pokušao da ustane, ali je ponovo pao na zemlju. Zapadnjak je pokušao da mu pomogne.

— Prokleta opasan hitac sa strane, amigo — mrštio se Šejn. — Ja sam već pomislio da si otputovao na onaj svet.

Stjuart je pokušao da se nasmeši, ali to mu nije pošlo za rukom. Samo se na njegovom licu napravila grimasa. Isto tako nije uspeo da govori, jer mu se jezik zaplitaio.

— Šta? Ne mogu da se setim. Tu je...

— Naši prijatelji su uhvatili maglu, amigo — objasni mu Zapadnjak. — A, s njima je nestao i novac.

Stjuartu je bilo potrebno dosta vremena da shvati šta Šejn namerava da kaže.

— Prokleti bili — mrmljao je on.

— Da — oglasi se Zapadnjak kratko.

— Ali, kako, kako je to moglo... i šta se to dogodilo, kako...

— Kako? — prekide ga Šejn. — Sve je bilo sasvim jednostavno, amigo. Maskirana dama sa plavom kosom se odjednom pojavila kao da je iz zemlje iznikla. A, kad se tako nešto dogodi, uvek bude neke nepravilnosti. Samo, ona nije bila sama. Znači, banda je izgleda mnogo veća nego što sam ja dosad pretpostavljao.

— A, Grand i Bredi? — upita Stjuart, sada nešto razumljivije nego ranije.

— Pobegli su, nitkovi, to sam ti već rekao, Stjuarte. Pogodili su moga konja otpozadi. Pomislili su da sam i ja upucan. Sreća za mene; inače bih i ja sada bio na putu za večna lovišta.

Polako je Stjuart dolazio sebi. To se odmah moglo primetiti po njegovom ljutitom pogledu.

— Dakle, onda je sve bilo uzaludno, Šejne!

— Pa, nije baš tako, prijatelju — pokušao je Šejn da smiri zamenika. — Pitam te još jednom, kako se osećaš? Možeš li da se držiš u sedlu?

— Ako moraš, vezaćeš me, Šejne.

— Dobro, amigo. Nije još sve izgubljeno. Možda čak suprotno od toga.

— Ah, što mi zuji u glavi — stenjao je Stjuart. — Ponovi mi to što si sada kazao još jednom. Nisam sve razumeo.

— Vrlo rado, amigo — reče Zapadnjak brzo. — Nisu sve lađe potonule, naprotiv! Tamo preko nalaze se tvoj i moj konj. Vezani su za kočiju. I, što je najvažnije, ta kopilad, banditi, misle da smo i ti i ja mrtvi.

Stjuart je sada već počeo da shvata kako se sve odigralo i ljutiti osmeh pređe preko njegovog lica.

— Ovog puta je dama pod maskom u svom jatu — isceri

se Zapadnjak. — A, što se tiče prednosti koju je banda stekla, mislim da nije tako velika. Nisu nam mnogo umakli i, ako ti možeš da se oporaviš, ti lupeži nam neće umaći. Šta ti o tome misliš, amigo?

XXX

Posle celog sata jahanja Zapadnjak i Stjuart Long stigli su do jedne grupe stena. Njihovi pogledi bili su prikovani za neko nepokretno telo koje je ležalo na zemlji. Zapadnjak zaustavi konja i osmotri pažljivo okolinu.

— Meni se čini da su ovog jednostavno hteli da ostave tu — reče on i sleže ramenima. Mahnuo je Stjuartu i zatim poterao konja dalje.

— Do đavola, Šejne! — kriknu Stjuart. — Pa, to je Bredi. Izgleda da je mrtav!

Zapadnjak je sjahao s konja i prišao čoveku koji je ležao na zemlji. Učinio je to krajnje oprezno, jer mogao je to biti neki đavolski opasan trik.

Ali, nije se ništa dogodilo. Zapadnjak je okrenuo Bredija i ugledao njegove ukočene, staklaste oči.

— Jednostavno su ostavili mrtvog čoveka da leži — reče Stjuart ljutito. — Sramota!

— Takav je banditski život, amigo — odvrati Zapadnjak namrštivši čelo. — Oduvek je bilo tako. Ko se odluči da krene tim putem mora biti načisto s tim šta ga čeka, ako mu sreća okrene leđa. A, Bredi je ovog puta bio taj kome su kola krenula nizbrdo.

— To je kugla koju je ispalio Ringo — mrmljao je Stjuart.

Zapadnjak sleže ramenima. Učinilo mu se jako čudnim što su banditi ostavili Bredija ne sahranivši ga. Pretražio je njegove džepove, ali nije našao ništa što bi ga navelo na neki trag. Znači, opljačkali su mrtvog čoveka pre nego što su odjahali dalje.

— Zatrpaćemo ga kamenjem, tako da lešinari ne mogu da dođu do njega — predloži Šejn.

Bez reči su njih dvojica prionuli na posao. Izgubili su dragoceno vreme, ali su smatrali da je ljudski da tako urade.

Vinuli su se ponovo u sedla i krenuli za tragovima koji su se sasvim jasno ocrtavali u pesku.

— Da li ti još uvek veruješ u tu besmislicu da je Nora ta đavolska žena sa maskom na licu? — upita Stjuart iscerivši se.

Zapadnjak je zamišljeno gledao u daljinu. Ovog trenutka Nora Vajlder slavi svoju svadbu sa Adamom Skotom u Holbruku, to je bilo sigurno. I, teško je pretpostaviti da bi ona neopaženo mogla da se iskrade i pojavi se čak ovamo sa maskom na licu.

— Hej, zašto ne odgovaraš? — upita Stjuart podrugljivo.

Zapadnjak ga pogleda srdito.

— Ti misliš da sam ja lud, zar ne? — upita on mračna pogleda. — Pa, dobro, ostani u tom uverenju.

— Dakle, još uvek veruješ da je Nora! — mrmljao je Stjuart. — Na momente sam želeo da te shvatim ozbiljno, Šejne. Ali, to je đavolski teško.

— Znam — osmehnu se Zapadnjak. — Kao na primer sada! Stigli su do jednog uzvišenja. Odozgo su pogledali u zatalasanu ravnicu koja je mestimično bila ispresecana visokim kamenim blokovima. Negde u daljini dizao se prema nebu veo prašine.

— Aha, tu su, i to sasvim blizu pred nama — reče Stjuart uzbuđeno.

Zapadnjak ga skoro i nije slušao. On je još ranije bio otkrio grupu jahača. Njih sedam ili osam konjanika. Tog trenutka stajali su na jednom ravnom brežuljku.

— Hej, Šejne, eno ih tamo! — viknu Stjuart.

— Sklonićemo se brzo s puta, inače će nas još otkriti! — reče Zapadnjak i potera svog konja u jedan uski jarak pored puta.

puta. Stjuart je krenuo za njim.

Zapadnjak je brzo sjahao i popeo se na uzvišicu odakle je mogao da vidi celu dolinu.

— Svi su sjahali i izgleda da će se duže odmarati — saopšti Šejn Stjuartu kad se vratio. — Napred, momče! U boj!

Zapadnjak je otkrio jedno udubljenje između stena kroz koje su mogli da siđu u dolinu, a da ih odozdo niko ne primeti. Zatim su krenuli zaobilazno oko mesta gde su se nalazili banditi. Išli su polako kako ne bi dizali prašinu koji je mogla da ih oda. Tako su posle izvesnog vremena došli na suprotnu stranu odakle su krenuli. Našli su se blizu mesta gde je banda stala.

Šejn i Stjuart su sjahali. Konje su vezali dobro sakrivene iza jedne stene. Sa oružjem u rukama oprezno su se približavali logoru bandita.

Glasovi su se čuli već izdaleka. Banditi su se, izgleda, žestoko svađali između sebe. Zapadnjak je dao znak rukom Stjuartu i oni su zastali i oslušnuli.

— Vodite ih onamo! — viknuo je neki čovek.

Po naglasku se moglo zaključiti da je Meksikanac, ali to sigurno nije bio Ringo. Jer, šta bi on tražio ovde među ljudima koje je malo ranije hteo da smakne.

Šejn mahnu rukom prema Stjuartu i krenu napred. Stao je kad su došli do jedne stene koja ih je sakrivala od pogleda iz logora. Banditi su sada bili sasvim blizu.

Dama sa maskom na licu sedela je na jednom kamenu i buljila u Granda i Danbija. Četvorica momaka sa sombrerima širokih oboda, po odeći bi se reklo da su Meksikanci, gurali su ispred sebe čelavka i Granda prema jednoj gomili stena koja je činila neku vrstu zida. Obojici su ruke bile vezane na leđima.

— Okrenite se! — naredi jedan Meksikanac.

Zatim su se momci sa sombrerima vratili natrag.

Hteli su da upucaju Granda i Danbija, u to nije bilo sumnje. Zapadnjak steže zube, jer tek sada mu nije bilo ništa jasno. Da je dama pod maskom naredila da se smaknu njeni ljudi? To je bilo prosto neverovatno.

— Ako žele, pustite ih da se pomole za spas svoje duše — reče žena. Njen glas je bio promukao.

Mora da se ona posvađala sa tom dvojicom koji su stajali pored zida. Da li zbog novca koji je opljačkan u Trentonu? Zapadnjak se prisetio toga da su Grand, Bredi i Kent već unapred uzeli svoj deo. Možda je to, ali otkud onda taj ćelavi Danbi ovde?

— Treba li da im se vežu oči? — upita jedan Meksikanac. — Meni se čini da se to u ovakvim prilikama tako radi.

Pogledao je maskiranu ženu. Ona je potvrdno klimnula glavom.

Momak odveza svoju maramu sa vrata i uze još jednu. Prišao je dvojici koji su bili osuđeni na smrt.

— Nosi mi to ispred nosa! — viknu Grand. — Šta je vama, vi ste poludeli!

Danbi takođe besno odmahnu glavom.

Meksikanac sleže ramenima i vrati se natrag.

— Hajde, počnite već jednom — ciknu žena. — Šta čekate?

Zapadnjak se odjednom trže kao da ga je zmija pecnula. U početku nije bio sasvim siguran, ali sada bi mogao u život da se kladi. Da, sasvim sigurno zna ko se krije iza te maske.

Meksikanac baci marame u stranu i poteže teški „kolt“ iz futrole. Ostala trojica stadoše pored njega. I, oni izvadiše svoje revolvere.

— Mučko ubistvo — šapnu Šejn Stjuartu na uho. — To svakako moramo sprečiti. Zatim su njih dvojica skočila iza stene. Meksikanci su im bili okrenuti leđima.

— Dole oružje, ili pucamo! — grmnu Zapadnjak.

XXXI

Za trenutak je nastala preteća tišina koju su Zapadnjak i Stjuart iskoristili. Šejn je munjevito skočio do maskirane dame i zabio joj cev „kolta“ u leđa.

— Naredite ovim kojotima da bace revolvere, slatka moja! Inače ćemo ih poslati na put bez povratka.

Mlada žena je drhtala kao prut. Očigledno nije bila u stanju da kaže nijednu reč.

Ali, Meksikanci su ozbiljno shvatili pretnju. Njihovi revolveri padoše jedan za drugim u pesak.

— Gurnite te đavolske stvarčice nogom što dalje od sebe! — naredi Zapadnjak oštro.

Četvorica Meksikanaca poslušашe. Bilo je očito da ne žele ništa da reskiraju.

Grand i Danbi su nemo buljili u dvojicu zvezdonosaca koji su u poslednjem trenutku naišli i spasili ih sigurne smrti. Ali, na njihovim licima nije bilo radosti zbog toga.

— Šta je to sada, džentlmeni, gde su reči zahvalnosti? — upita Šejn veselo.

— Kugla u srce ili uže oko vrata, isto nam dođe — režao je Grand.

— Hajde, Stjuarte, veži ih! — naredi Zapadnjak. — I, pazi da ne koriste neke trikove.

— Budi bez brige, amigo, mene ti nitkovi neće uspeti da prevare — mrmljao je Stjuart.

— Okrenite se, golubice! — naredi Zapadnjak blagim glasom. — Hoću najzad da zavirim ispod te đavolske maske.

Žena je poslušala. Šejnov pogled je klizio preko njenog vitkog, besprekorno građenog tela. Da malopre nije prepoznao njen glas, svakako ne bi bio tako siguran. Kada se njegova ruka ispružila prema maski ona je trgla glavu nazad.

— Ne uzbuđuj se, lepotice! — reče Zapadnjak. — Poznao sam još malopre, ko si ti, srce.

— Djavole! — ciknu žena. Iz njenih očiju sevnulo je stotinu munja prema Zapadnjaku.

Visoki čovek skide masku s njenog lica. Huana kriknu.

Da, bila je to ona, Huana. Zapadnjak je bio ljut kao ris. Nemir se uvukao u njegovo srce. Skoro se bio zaljubio u crnokosu lepoticu, a sada je ispalo da je ona vođa opasne bande! Znači, vukla ga je za nos kako god je htela? Ipak, Šejnu kao da još uvek nije bilo sve jasno.

Jednim naglim trzajem ruke skinuo joj je periku sa glave i Huanina duga crna kosa skliznula je niz njena ramena.

— Koliko imaš takvih lepih plavih skalpova? — upita Zapadnjak besno. — Jedna ovakva stvarčica visi na ekseru u kancelariji šerifa Morgana.

Iz Huaninih očiju je sevala vatra, ali usta su ostala nema.

Zapadnjak pruži ruku prema lanenim džakovima u kojima se nalazio opljačkani novac iz Trentona.

— Hteli su da te prevare, veliki vođa? — upita Šejn, pokušavajući da je izazove kako bi rekla bilo šta.

Huana se nije zbunila. Uporno je ćutala i dalje. A, možda je to i od straha koji se mogao jasno raspoznati u tim lepim očima.

— Gotovo! — čuo je kako dovikuje Stjuart.

Zapadnjak se okrete. Sada su svi bili vezani. Četiri Meksikanaca i još Grand i Danbi.

— Jesi li proverio kako su zavezani, amigo? — upita.

— A, za šta ti mene smatraš? — upita Stjuart uvređeno. — Sve je u redu. Ako ne veruješ, onda pogledaj sam.

— To ću i učiniti — saopšti mu Šejn. — A, ti u međuvremenu pazi na damu. I, otvori četvoro očiju, jer ne želim da budemo iznenađeni kao jutros.

Stjuart reče nešto nerazumljivo. Zatim se okrenuo prema Huani.

— Do đavola, kako se ta Nora Vajlder promenila — reče.

Međutim, Zapadnjak nije obraćao pažnju na tu pakosnu primedbu. Ispitao je užad kojima su ljudi bili vezani, ali nije imao nikakvu primedbu. Kad se vratio i Huanine ruke bile su vezane iza leđa.

— Moj stric će prosto pući od radosti — smejao se Stjuart Long. — Već sada ga vidim kako likuje, opijen uspehom.

— Pa, hajde, kaži već jednom nešto, draga! — obrati se Šejn Huani. Ali, ona je uporno ćutala.

— Meni se čini da ti nemaš pojma kako se prilazi damama — reče Stjuart podrugljivo. — Dozvoljavaš li da ja to pokušam na svoj način.

— Hajde — reče Šejn. — Da vidimo i to čudo.

— Otvaraj usta već jednom — reče on oštro. — Koliko dugo se baviš ovim poslom i ko još pripada tvojoj bandi?

— Obesite me, ali me ostavite na miru — ciknu Huana.

— Odlično — reče Zapadnjak. — Kako si to uspeo, Stjuarte. Čovek stvarno može nešto da nauči od tebe.

Stjuart Long se namršti.

— Dobro — dreknu on. — Dakle, da je obesimo, kad neće drukčije!

— Da li je tvoj stric nekad nekoj ženi stavio omču oko vrata? — upita Zapadnjak.

— Ne, nikad! — obavesti ga Stjuart.

— Mislim da mu se to neće baš ni dopasti — smeškao se Zapadnjak. — Možda će to prepustiti tebi, hombre.

— Meni? — trže se Stjuart.

— Pa, neko će to ipak morati da uradi, zar ne?

— A, što ne bi to uradio ti, Šejne?

— Zato što ću ja u to vreme već vratiti zvezdu, Stjuarte. Zaboravio si da sam ja pomoćnik samo za izvesno vreme, a koliko ću ja držati zvezdu na grudima, o tome ću odlučivati samo ja.

— Nikad ja nisam nikome stavio omču oko vrata. A stric Morgan nikad od mene ne bi zahtevao...

Šta to Džim Morgan ne bi zahtevao od Stjuarta, nisu imali prilike da čuju, jer istog trenutka iza njihovih leđa začu se oštar preteći glas.

— Šape uvis, momci!

Huana kriknu. Lica vezanih ljudi se ukočiše, jer su ugledali momka koji je stajao iza leđa zvezdonosaca. Jedino Zapadnjak i Stjuart nisu mogli da ga vide. Ali, Šejn je prepoznao taj glas.

— Hajde, amigo, učinićemo onako kako je od nas zahtevao Ringo — procedi Zapadnjak kroz zube.

XXXII

— Ne! — kriknu Huana pliskavim glasom. — Ne pucaj, Ringo. Samo ćeš time da otežaš sve!

— Hvala vam, senjorita — promrmlja Šejn. — Nadam se da će brat da posluša svoju sestru.

Prolazile su preteće sekunde. Svakog momenta je mogao da prasne pucanj. Zapadnjak i Stjuart se nisu micali, jer su njihovi životi visili o koncu.

— Zašto da poštedim ove nitkove? — režao je Ringo.

— Evo ti, u ovim džakovima nalazi se novac, mnogo novca. Uzmi sve to i gubi se — reče Huana.

— A, šta ću sa ovim smrdljivim tvorovima? Zar da i njih ostavim u životu?

— Preklinjem te, Ringo, nemoj to da učiniš! Zar hoćeš da postaneš ubica? Otac, Hoze i Riko će se u grobu prevrnuti zbog toga, sigurno.

— Ostavi ti na miru moga oca i braću, ćurko! — viknu Ringo ljutito.

— Hajde dogovorite se već jednom, vas dvoje — reče Šejn. — Mene već bole ruke.

— Zaveži već jednom ta tvoja pogana usta! — progunda Ringo besno.

Ali, Šejnu đavo izgleda nije dao mira.

— Uzimaj svoju zlatnu sestricu za ruku i gubi se što pre, Ringo — viknu on, okrenuvši se unazad. — Ako sam ikada nekome dao dobar savet, onda je to taj koji sam sada uputio tebi.

Stjuart Long je stegao pesnice. Svakog trenutka je očekivao da će vrela kugla probosti njegovu kičmu.

— Sto mu gromova, moraću tom gringu da zapušim usta — prasn timer. Čuli su se njegovi koraci. Znači, prilazio je još bliže.

— Dođi ovamo! — viknu on posle izvesne pauze.

Huana potrča prema njemu. Ringo je izvadio nož i presecao užu kojim su njene ruke bile vezane.

— Nemoj to raditi, ni za živu glavu, Ringo! — molila je devojka svoga brata.

— Moram, morao bih to da uradim.

Bilo je jasno da se kolebao da li da upuca dvojicu zvezdosaca.

— Vezaćemo ih i odjahati — šapnula je Huana svom bratu na uho. — Onda nas neće moći progoniti. Novac ćemo poneti sa sobom.

Ringo je još uvek oklevao. On i Huana su ranije bili jedno srce i jedna duša. Ali, mnogo toga se izmenilo. Setio se onog trenutka kad joj je rekao: „Ja sam jači Huana, ali ti si stvarno pametnija”.

— Tamo u džakovima nalazi se sto šezdeset hiljada dolara šaputala je Huana. — To je čitavo bogatstvo, Ringo.

Ringo je shvatio šta je ona htela da kaže. Možda je tako ipak bolje?

— A, ako rasteram konje, onda oni neće moći da pođu u poteru za nama, zar ne?

— Ja ću sve da sredim, Ringo!

Mladić je još izvesno vreme oklevao, a zatim potvrdno klimnuo glavom.

Huana je uzela Ringov nož i prišla četvorici Meksikanaca. Oslobodila ih je veza.

— Na konje i gubite se da vas moje oči nikad više ne vider! — ciknu ona.

Kada su četvorica momaka zamakli iza stena i topot kopita njihovih konja se više nije čuo, Huana je vezala ruke Šejnu i Stjuartu. Ali, veza nije bila tako čvrsta, to su primetili obojica.

Šejn je radoznalo gledao u Huanu. Izgleda da se malo osmehnula.

— Odvedite one nitkove u Holbruk i obesite ih — reče ona tiho.

Pokazala je rukom prema Grandu i Danbiju, kojima je prethodno vezala i noge. Šejnu i Stjuartu nije, i to je bilo pomalo čudno. Ali, oni su mudro ćutali.

Ringo je odvezao konje i fjuknuo nekoliko puta bičem kroz vazduh. Životinje se razbežaše na sve strane.

— Da li vam je jasno o čemu se radi? — upita Stjuart tiho.

— Mislim da jeste — odvrati Šejn.

Huana i Ringo uzjahaše svoje konje. Prethodno je Ringo džakove sa novcem stavio u bisage svoga konja.

— Ne zaboravite, da za to što ste još uvek u životu, imate da zahvalite mojoj maloj sestri, momci.

Poterali su brzo konje.

XXXIII

Šejnu i Stjuartu nije bilo tako teško da se oslobode užadi kojima su im ruke bile vezane na leđima.

— Da li si sada sve povezao u jednu celinu? — upita Stjuart kad su njihove ruke bile slobodne. — Meni još nije sve jasno.

— Mislim da meni jeste — odgovori Zapadnjak kratko.

— Znači, možda još samo jedna karika u lancu, i sve je rešeno, hombre?

— Nemoj razbijati svoju glavu takvim pitanjima, amigo — reče Šejn veselo. Pokazao je rukom prema Grandu i Danbiju. — Postaraj se da njih dvojica stignu u zatvor tvoga strica u Holbruku i da ih tamo dobro čuvate. Ali, najpre moraš da uhvatiš konje koje je razjurio Ringo.

Zajedno su njih dvojica pošli da traže konje. Posle oko

pola sata uhvatili su jednog jakog mrkova i Zapadnjak se vinu u sedlo.

— Nastavi dalje, amigo — doviknu Šejn Stjuartu. — Sa malo sreće i dosta strpljenja, uspećeš sigurno.

— Hej, amigo, kuda si se ti uputio? — doviknu Stjuart.

Zapadnjak se okrete u sedlu i mahnu rukom.

— Hoću da uhvatim Ringoa i njegovu sestru — doviknu. — Videćemo ko će prvi stići u Holbruk.

Šejn je već poterao brzo konja i ubrzo nestao iza stena koje su se dizale visoko u nebo. Stjuart opsova.

Njihovi tragovi vodili su gore u brda. Nisu čak ni pokušali da ih sakriju. Zapadnjaku je bilo jasno, oni nisu računali da će bilo ko poći u poteru za njima. Sigurno je Ringo mislio da će Šejnu i Stjuartu biti potrebno jako mnogo vremena dok pronađu konje. Ali, brat lepe Huane nije računao na to da će taj visoki stranac uzjahati prvog konja koga uhvate i poći za njima.

Naravno da je Zapadnjak dugo razmišljao o Ringou i njegovoj sestri. Svi putevi su ipak vodili do jednog jedinog zaključka. Ali, to još uvek nije bilo potvrđeno. Sumnja je ostala.

Prednost Ringoa i Huane bila je stvarno jako mala. Zapadnjak je ocenio da su bili udaljeni samo jedan sat jahanja ispred njega. A dan se polako bližio kraju. Zato je visoki jahač bio jako oprezan kako ga oni ne bi otkrili pre nego što on primeti njih. Staza je postala uzana i kamenita, a sa leve strane nalazila se opasna strmina čije se dno jedva i moglo primetiti.

Zapadnjak se kretao polako i krajnje oprezno. Tešila ga je jedino pomisao da ni Ringu i njegovoj sestri nije bilo lakše.

Najzad je Šejn primetio njih dvoje negde daleko niže u dolini. Upravo su pili bistru izvorsku vodu, pošto su prethodno napojili konje. Učinilo mu se da uopšte ne gledaju naviše prema njemu, ali to svakako nije moralo biti tačno. Za svaki slučaj Zapadnjak je odmah odveo svog konja i sakrio ga iza nekog gustog žbunja. Čitavih pola sata posmatrao je Huanu i Ringa. i najzad se uverio da ga uopšte nisu primetili. Onda su oni ponovo pojahali konje i krenuli dalje.

Šejn ih je pustio da odmaknu i krenuo za njima tek onda kad su se izgubili u daljini. Kratko pre nego što se smrklo, Šejn ih je ponovo ugledao na jednoj stenovitoj zaravni iza koje se nalazio samo kamen. Nigde se nije video neki klanac kroz koji se moglo krenuti dalje. Ali, Zapadnjak je bio siguran da postoji skriveni prolaz, jer Ringo se ovde snalazio kao riba u vodi. Osim toga, taj momak nije bio tako naivan i verovatno je računao na to da će možda krenuti u poteru za njim, sem ako nije bio tako lakomislen.

Spustila se tamna noć i Zapadnjak ih je izgubio iz vida. Sada je bilo jako opasno da se jaše dalje, jer mogao je lako da naleti na cev Ringovog oružja pre nego što uspe da se maši svoga revolvera. Ali, visoki čovek je jahao dalje, naravno, jako oprezno i polako.

Više nije mogao zbog mraka ni da raspozna tragove kopita

i tako je Zapadnjak jahao dalje, uzdajući se u sreću. I, gle! Najzad je ugledao vatru.

Zapadnjak je sjahao. Vezao je konja i krenuo pešice. I, već posle nekoliko minuta otkrio je malu vatru koju su njih dvoje bili zapalili. Iza njih se nalazila strma stena i Ringo stvarno nije imao odstupnicu. Šejn je vrteo glavom. Nikada u životu on ne bi, da je na mestu Ringa, odabrao ovo mesto za postavljanje logora. Sada su Huana i Ringo bili u klopci.

XXXIV

Unaokolo je bilo neravnina i stena, pa je Zapadnjak prišao sasvim blizu, tako da je sasvim jasno mogao da čuje i razgovor.

— Preći ćemo onamo u Meksiko, Ringo — čuo se Huanin glas. — Sa tako mnogo novaca možemo onamo...

Ringo je grubo prekide.

— Najpre moram ovde da poravnam neke račune, i to ti Huana dobro znaš!

— Oni će te smaknuti. Ili možda želiš da te uhvati šerif Morgan i namakne ti omču oko vrata! Zar da završiš kao otac i naša braća?

— Ne, to ne želim. Ali, ne mogu tako jednostavno da se izgubim kao hulja. Ti znaš šta hoću da kažem.

— Nasamarili su te, Ringo.

— Pokušali su, kao što si i ti pokušala.

— Neću da završiš na vešalima!

— Kod Hanka Kordera nisi imala toliko obzira.

— Ti si kriv za njegovu smrt, to ti nikad neću oprostiti.

— Pošto si me najpre ispitala za sve detalje, a onda ste posle toga hteli da zбриšete s novcem iz Ganadoa.

— Htela sam da odem iz ove proklete oblasti, jer nisam više htela da se šunjam kao utvara kroz grad, a da svi okreću glavu ili se sklanjaju kad naiđem. I, nagovorila sam Hanka da me povede sa sobom.

Ringo je ustao i bacio drva na vatru.

— Nije mi potrebna tvoja pomoć! — viknu Ringo besno.

— A, ko te je izbavio iz zatvora? — upita Huana hladno.

— Ona će mi to platiti! — huknu Ringo. Drhtao je od besa.

— Roni te je zamalo smaknuo. Kakve ste vas dvojica samo budale bili! A, ona vas je jednostavno vukla za nos kako je htela. Da li si to najzad već jednom shvatio?

Ringo priđe lanenim džakovima s novcem.

— Sa ovim ovde, ja je imam u svojim rukama. Ne znaš ti koliko je ona luda za lovom?

Huana odmahnu glavom.

— Roni je verovao da će ona biti samo njegova ako tebe ubije, a ti želiš to isto da postigneš novcem. Bože, ala ste glupi!

— Ona je Sama Vajldera poslala na onaj svet otrovom i tu istu sudbinu doživće i Adam Skot — viknu Ringo.

— Ali, sigurno ne zbog tebe, tupavko jedan. Zašto se onda udaje za njega?

— Ne shvataš, Huana. Ona kupuje od rančera njihove posede novcem iz Adamove banke. A sada se udala za Adama 'Skota, zar to nije lepo? Ko bi se setio da tako nešto pripiše jednoj takvoj ženi?

— Ja, na primer — čuo se glas nekog muškarca iza Ringovih leđa. Huana je ukočeno gledala u Šejna koji je držao revolver u ruci.

— Ne pokušavaj da praviš gluposti, mali! — reče Šejn oštro.

Ringo polako okrete glavu. Ugledao je preteću cev „kolta“ uperenu u njega i povuče ruke dalje od futrole sa revolverima.

— Dakle, ipak Nora Vajlder? — upita Zapadnjak.

Ringo i Huana su ćutali. Šejn priđe i uze im sve što su od oružja imali kod sebe. Podigao je cev „kolta“ i naredio.

— Sedite! Sada ćemo na miru porazgovarati o svemu.

— Predstava je gotova, zar ne vidiš, Ringo? — upita Huana.

— Nora Vajlder je bila vođa bande, u to sam bio celo vreme ubeđen, jer ona je jedina imala razloga da kupuje rančeve — počeo je Zapadnjak.

— Da, senjore — potvrdi Huana. — Htela je da cela Čikito-dolina bude njena. To je jasno kao dan, ali to niko nije htelo da shvati.

— Dobro, ali da idemo redom, senjorita — reče Šejn. — Kako je došlo do toga da Ringo upadne u tu prljavu igru?

— Ringo je radio na Vajlder-ranču — odgovori Huana. Norin muž bio je mnogo stariji od nje i Ringo je ponekad u povoljnim prilikama, razumete šta hoću da kažem? Muškarci su suijetni isto kao i žene. Ringo nije izuzetak. Samo nešto ne shvata da je bio samo oruđe u rukama te žene.

— A, Adam Skot? — upita Šejn brzo.

— I on pojma nema da je bio samo oruđe u rukama te opasne žene — siktala je Huana. — Matori jarac misli da je on njena velika ljubav, kakve li gluposti!

— Ostaje još samo banda, koja je za Noru vadila vruće kestenje iz vatre. Ko su ti nitkovi i ko je njihov istinski gazda?

— U to nisam baš siguran, senjor. Oliver Stil je već odavno s Norom, još dok je bio živ Sam Vajlder, razumete šta hoću da kažem. Možda je i nagovorio Noru da prisvoji celu Čikito-dolinu. Izgleda da on komanduje tom bandom, a njihov stvarni gazda je Danbi, koji ih je, izgleda, i doveo ovamo.

— To je tačno — osmehnu se Šejn. — Ja sam sve vreme smatrao Danbija ključnom figurom, jer on je tim opljačkanim novcem kupovao pod lažnim imenom imanja za Noru Vajlder.

— Ruke uvis, inače pucam! — odjeknu glas iza Šejnovih leđa.

Zapadnjak podiže ruke iznad glave i okrenu se. Bio je to jedan od Meksikanaca koji su prethodno jahali sa Huanom.

— Ne pucaj, Pančo! — ciknu Huana.

— Ne slušaj nju! — grmnu Ringo. — Hajde, šta čekaš?

— Skloni to oružje, Pančo — naredi Huana. I, čovek je poslušao. Bio je zaljubljen u nju. — Možemo pobeći s tim novcem, senjore, ali ćemo biti progonjeni do kraja života. Moja je greška bila što sam uzela tu prokletu periku i pokušala da pomognem bratu.

— Da li si ti nekog usmrtio, Ringo? — upita Zapadnjak.

— Nije, senjore, sigurno! On je, doduše, mnogo znao o bandi, ali nije učestvovao ni u jednoj pljački. Jedino što je primio od bandita onaj novac koji je nađen u kolibi.

— Pruža ti se poslednja šansa, Ringo — reče Šejn blago. — Dođi da budeš svedok. Tako se možeš i osvetiti Nori Vajlder.

Stjuart Long je projahao glavnom ulicom Holbruka sa dvojicom vezanih ljudi. Svi su se čudili. Jer, Danbi je od nedavno ovde, ali on je bio cenjena ličnost.

Šerif Morgan je čuo buku i istrčao na ulicu. Za njim su krenuli Šeborn i Piner.

— Moraćeš ovo da mi objasniš, Stjuarte! A, gde je Šejn?

— Krenuo je u lov na Ringa kod koga se nalazi novac iz Trentona. Te pare su već bile u našim rukama, ali se pojavila dama s maskom i nekoliko njenih momaka i oteli nam ih.

— Jeste li otkrili ko je ta đavolska žena iza maske?

— Jesmo — odvrati Stjuart. — To je Huana Terena.

Ispred šerifove kancelarije okupila se gomila ljudi.

Na vratima se pojavila Nora Vajlder.

— Pa, to mora da je neka zabuna, Morgane — reče ona. — Mister Danbi ne može nikako pripadati toj bandi, kad on...

Prestala je da govori u ujela se za usnu.

Stjuart je oštro pogleda. Čudna stvar, pomisli on. Nikad nije verovao Šejnu dok je tvrdio da je Nora dama pod maskom, a sada kad su otkrili da je to Huana, Stjuart je odjednom promenio mišljenje.

— Zašto ne nastavite, madam? — upita Stjuart. — Meni je već sve jasno. Hteli ste da kažete „kad on za mene kupuje rančeve“, zar nije tako? Ima za to i dokaza, tu su Danbi i Grand.

— Momak je, izgleda, bio dugo na suncu — pokušao je da ublaži te reči šerif Morgan.

— I ja tako mislim! — viknu ona. Bila je bleđa kao krpa.

XXXV

Kad je Šejn sa Ringom i Huanom projahao kroz glavnu ulicu, Nora Vajlder, sada Nora Skot, slučajno je sa balkona svog novog stana pogledala dole. Sada je bilo jasno da se njen san, o ogromnom posedu u Čikito-dolini neće ostvariti.

Nora i Oliver Stil su uhvatili maglu. Oliver je nešto kasnije bio upucan od strane Šeborna, a Nori se izgubio svaki trag.

Šerif Morgan je obavestio rančere koji su na silu prodali zemlju, i oni su polako počeli da se vraćaju.

Grandu je stavljena omča oko vrata, Danbi je dobio dugogodišnji zatvor, a Ringo je posle pola godine koje je proveo u zatvoru ponovo bio na slobodi. On i Huana su zauvek napustili Holbruk i niko više nije ništa čuo o njima. Skot je takođe nestao.

Zapadnjak je jednog dana nestao iz grada, isto tako iznenada, kao što se i pojavio. Tri godine kasnije u nekoj maloj krčmi u Kaliforniji naišao je na neku oronulu kafansku plesačicu, koja je neverovatno ličila na Noru Vajlder.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 57

**DŽEK SLEJD
KOCKAREVA VERENICA**

Svetlost lampe blesnula je, odbivši se od oštrice noža.

Sečivo je đavolski opasno štrčalo iznad stola.

— Ovde se tako ne završava igra, kauboju!

Plavuša koja je ranije donela špil karata polako je
ustala sa stolice.

Lice čoveka, koji je sedeo na suprotnoj strani stola,
orosile su krupne graške znoja.

Nastala je grobna tišina. Niko od gostiju, koji su se
te večeri okupili u salunu, nije se usudio ni da mrdne.

Zatišje pred oluju! Miriš borbe na život i smrt
lebdeo je u vazduhu.

izlazi 16. februara 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.